ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 179.

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 15	1963ஸு டிசம்பர்மீ சோபகிருதுஸு கார்த்திகைமீ	ஸஞ்சிகை 11.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—68.

மாயாமல் தன்னைவைத்த வைசித் திரியாலே *
தீயா விசித்திரமாய்ச் சேர்பொருளோடு—ஓயாமல் *
வாய்ந்துநிற்கும் மாயன் வளமுரைத்த மாறனைநாம் *
ஏய்ந்துரைத்து வாழுநா ளென்று.

தன்னை மாயாமல் வைத்த	ஆழ்வாராகிய தம்மை அழியாதபடி இந்நிலத்திலே வைத்த	ஓயாமல்	—அநவரதமும்
விசித்திரியாலே	—விசித்திரத் தன்மையினால்	வாய்ந்து நிற்கும் மாயன்	பொருந்தி நிற்கிற எம்பெருமானுடைய
தீ ஆம் விசித்திரமா சேர் பொருளோடு	தீ முதலான பஞ்ச பூதங்களும் (ஒன்றின் காரியம் ஒன்றுக் கில்லாதபடி வெவ்வேறுருவாய்) சேர்ந்திருக்கும் பதார்த்தங்களோடே	வளம்	—விபூதி விஸ்தாரத்தை
		உரைத்த	—அருளிச்செய்த
		மாறனை	—ஆழ்வாரை
		நாம் ஏய்ந்து உரைத்து வாழும் நாள் என்று	நாம் அணுகித் துதித்து வாழ்வது என்றைக்கோ?

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * ஏழையராவியில் பட்ட நலிவுக்கு ஆழ்வார் முடிந்தே போயிருக்கவேண்டும்; ஆயினும் முடிந்துபோகாதபடி தம்மை வைத்து நோக்கிக் கொண்டு போருகிற ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு தாம் விசித்திரப்பட, ஆழ்வீர்! இஃதொன்று கொண்டோ நீர் இப்படி விஸ்மயப் படுகிறது? மற்றும் நம்முடைய விசித்திரமான படிகளை யெல்லாம் காணீர்' என்று எம்பெருமான் தன்னுடைய ஆச்சர்ய ஜகதாகாரத்வத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க, அத்தையநுபவித்து விஸ்மிதராகிறாராழ்வார்*மாயாவாமனனே யென்னுந் திருவாய்மொழியில். அஃது இப்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டதாயிற்று.

கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் உருவெளிப்பாட்டாலே நோவுபட்டார். அந்த நோவைப் பரிஹரிக்க எம்பெருமானால் ஆகாததன்றே! ஆனாலும் சில காரணங்களாலே அவன் திருவுள்ளம் ஒரு ஸமய விசேஷத்தை எதிர்பார்த்திருந்தபடியாலே தாமதிக்கலாயிற்று. அந்தத் திருவுள்ளத்தை ஆழ்வார் தாம் அறியாதவரல்லரே. அறிந்து வைத்துப் ஆறியிருக்குமியல்வினரல்லரே. உயிர் துறந்து முடியவேண்டும்படியான நிலைமை நேர்ந்திருக்கச்

செய்தேயும் எம்பெருமான் தம்மை முடியவொட்டாதே நடத்துகிறபடியைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார். இப்படியொரு ஆச்சரியமிருந்தபடியென்! என்று எம்பெருமானையே நோக்கிக் கூற, ஆழ்வீர்! இந்தவொரு ஆச்சரியந் தானோ என்னிடத்தில் நீர் அறிந்தது? என் விசித்திரங்களையெல்லாம் காட்டுகிறேன் பாரும் என்று சொல்லி எம்பெருமான் தன்னுடைய விருத்த விபூதித்வத்தைக் காட்டியருள, அதுகண்டு ஆழ்வார் விஸ்மிதராய்ப் பேசினர் இத் திருவாய்மொழியில் என்றதாயிற்று. ... ... (68)

ஸ்ரீராமாநுஜன் சந்தா வரவுகள்

118. Sri T. V. Srinivasachar, Advocate, West Mambalam
119! ஸ்ரீ. கூரம் திருநாராயணையங்கார், ஷோலாபூர்.
120. ஸ்ரீ. A. K. ரங்காசாரியர், பல்லாவரம். (காஞ்சீபுரம்)
121. ஸ்ரீ. மேலவிடையல் R. விஜயராகவய்யங்கார்.
122. ஸ்ரீ. கூரம் துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், நெல்லூர் மூலபேட்டை.
123. Sri N. Veeraraghavan, avl., Chingleput.
124. ஸ்ரீ. திருவாலி. பரவஸ்து. திருவேங்கடாசாரியர்.
125. M. S. Nataraja Chettiar; Muthyalpet, Madras.
126. Sri R. Varadaraja Iyengar, New Delhi.
127. விட்டலாபுரம் V. S. வெங்கடாசாரியர், கோயில்.
128. Sri T. Varadarajan, Tirunelvely.
129. M. S. தேவராஜுலு செட்டி, வண்ணாரப்பேட்டை.
130. Sri C. R. Ramaswami Iyengar, B. A., B. L., Sevanivas, கோவை.

——:※:——

சோளஸிம்ஹபுரத்து விசேஷங்கள்

1. திருக்கடிகைத் தக்கான் ஸன்னிதியில் சில ஸம்வத்ஸர காலமாக விசேஷத் திருப்பணிகள் நடந்துவந்து ஒருவாறு பூர்த்தியாகி 31—10—63 ரேவதீ நக்ஷத்திரத்தில் ஸம்ப்ரோக்ஷணம் நடைபெற்றது. முன்னடி 5 நாள் விசேஷமான ஹோமங்களும் திவ்யப்பிரபந்த வேதபாராயணம், இதிஹாஸபுராண படனம், வித்வான்களின் உபந்யாஸங்கள் அபரிமிதமான அன்னதானங்கள் முதலானவை நடைபெற்றன.

2. ஷை சோளஸிம்ஹபுரத்தில் திருமலையடிவாரத்தில் கொண்டபாளையம் என்னுமிடத்தில் சென்னை பிரபல வியாபாரியான பரமபக்தர் ஸ்ரீமான் .... அவர்களால் ஒரு ஸம்வத்ஸர காலமாக ஏறக்குறைய இரண்டு லக்ஷம் ரூபா செலவில் கல்யாண மண்டபமொன்று நிர்மாணிக்கப்பட்டது. இதற்கு தேவராஜ கல்யாண மண்டபமென்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. 21-11-63 உத்தராட நக்ஷத்திரத்தில் இந்த மண்டபத்தில் பெருமாளும் தாயாருமெழுந்தருளி விசேஷ வைபவமாகத் திருப்ரதிஷ்டை நடந்தேறியது. விசேஷ போஜ்யாஸன நைவேத்யங்கள் உபந்யாஸங்கள் ஸங்கீதக் கச்சேரிகள் அன்னதானங்கள் அமோகமாக நடந்தன. இக்கல்யாண மண்டபத்தின் சிறப்பை அவரவர்கள் நேரில் கண்டே அறியக்கடவர்கள். இதை நிர்மாணித்த பக்தர் பொருளைப் பொருள்படுத்தாமல் செலவு செய்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இது நீடூழி விளங்குக. ... ... *

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ வேத வேதாந்த வைஜயந்தீ வித்யாநிலய

நித்ய ப்ரதக்ஷிண கைங்கர்யத்தின் நாற்பத்து நான்காவது

வருஷ பூர்த்திக் கொண்டாட்டம்.

ஸ்ரீமதித்யாதி (வைகுண்டவாஸி) திருமலை விஞ்சிமூர் மாம்பள்ளம் ஸுதர்சநாசார்யஸ்வாமியின் சாச்வத கீர்த்தி விஜயத்வஜமாக விளங்கி வருகின்ற ஸ்ரீ வேத வேதாந்த வைஜயந்தீ வித்யா நிலயத்தின் சார்பாக 1919-ஷ் ஸித்தார்த்தியாண்டு கார்த்திகைமீ ஏகாதசி சித்திரா நக்ஷத்ரத் தன்று பகவத்பாகவத க்ருபையினுல் தொடங்கப்பட்டு தினந்தோறும் தவருமல் நடைபெற்றுவருகின்ற ப்ரபாத ப்ரதக்ஷிண பாராயண கைங்கரியத்தின் நாற் பத்து நான்காவது ஆண்டு நிறைவு விழா நிகழும் கார்த்திகைமீ 25வ யன்று (11-12-63) புதன்கிழமை நடைபெறுகின்றது, இதற்குப் பூர்வாங்கமாக 2-12-63 த்விதீயை முதலாக விசேஷ பாராயணங்களும் இரண்டு வேளையும் திருவீதிவலமும் உபந்யாஸங்களும் நமது பாடசாலையில் வழக்கம்போல் நடைபெறும். அன்பர்களனைவரும் விசேஷித்து வைதிகோத்தமர்களும் இதில் கலந்துகொண்டு களிக்கவேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்படுகிருர்கள்.

இங்ஙனம்,

சின்ன காஞ்சீபுரம்,
30-11-63.

பிரதிவாதி பயங்கரம், அண்ணங்கராசாரியர்.
V. V. V. பாடசாலாத்யக்ஷர்.

ஆழ்வான் தனியன்

நம் ஆசார்யர்களனைவர்க்கும் தனியன்கள் ஒவ்வொரு ரீதியில் அவதரித்துள்ளது. கூரத்தாழ்வானுடைய தனியன் அவதரித்திருக்கும் விதம் உண்மையில் அதிவிலக்ஷணமானது. இத்தனியன் பட்டருளிச் செய்ததாதலால் அவருடைய தனிப்பட்ட திருநாவீறு இதில் பொலிகின்றது. "யதுக்தயஸ் த்ரயீகண்டே யாந்தி மங்கலஸூத்ரதாம்" என்பது இத்தனியனில் உத்தரார்த்தம். ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளானவை வேதமாகிற மாதின் கழுத்திலே திருமங்கலியமாக விளங்குகின்றனவென்று வெகு சமத்காரமாக அருளிச் செய்யப்படுகிறது. இதன் கருத்தைச் சிறிது விவரிப்போம். பெண்களுக்குத் திருமங்கலியமில்லாத நிலைமைகள் இரண்டு. கன்னிகையாயிருக்கும் நிலைமை ஒன்று. நூலிழந்து விதவையாயிருக்கும் நிலைமை மற்றொன்று.

இவற்றுள், கன்னிகைப் பருவத்தில் பெண்களுக்குப் பல நாயகர்கள் தேறக் கூடும். ஏனெனில், பெண்கழுத்தில் ஒரு கைப்பாடாகத் தாலி ஏறுமளவும் பெரும்பாலும் பிரமசாரிகளும் விதுரர்களும் அவளைத் தன் மனைவியாகப் பாவித்திருக்கக் கூடும். 'இப்பெண்ணுக்கு நானே கணவனாகலாம்' என்று ஸ்வரூபயோக்யதையுடையாரெல்லாரும் நினைத்திருக்கக் கூடுமன்றோ. மற்றுள்ள விரக்தர்களும் க்ருஹஸ்தர்களும் அக் கன்னிகையைக் கண்டால் 'இவளுக்கு இன்னும் கணவன் நிச்சயிக்கப்படவில்லை' என்று ஸாதாரணமாக நினைத்துக் கொள்வார்கள். அப்பெண்ணின் கழுத்தில் தாலி ஏறிவிட்ட பின்பு, முன்பு தங்களுக்கென்று அபிமாநித்திருந்த பிரமசாரிகளும் விதுரர்களும் 'இனி இவள் அந்யார்ஹை' என்று நிச்சயித்துத் தாங்கள் ஆசையற்றொழிவர்கள். ஸாதாரணமாக நினைத்துக்கொண்டிருந்த மற்ற க்ருஹஸ்தர்களும் விரக்தர்களும் 'இவளுக்கு ஒரு கணவன் அமைந்துவிட்டான்' என்று நினைத்துப் போருவர்கள். இனி இரண்டாவதான வைதவ்யநிலைமையில் ஸ்த்ரீயைப் பார்க்குமவர்கள் 'இவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த கணவன் இறந்தொழிந்தான், இனி இவளுக்கு எப்போதும் கணவன் ஏற்படப் போகிறதில்லை' என்றெண்ணி நிற்பர்கள். ஆகவே, மாதர்கள் மங்கலநூல் இல்லாத நிலைமைகளில் பல பர்த்தாக்களை யுடையவர்களாயும் ஒரு பர்த்தாவையுமுடையாராகாதவர்களாயும் இருப்பர்களென்றதாயிற்று.

அதுபோல, ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகள் அவதரிப்பதற்கு முன்பு வேதங்கள் மங்கல நூல் இல்லாத மாதரின் இரண்டு வகையான நிலைமைகளையும் உடையனவா யிருந்தன. வேதத்துக்கு ருத்ரனைப் பதியாகச் சிலர் மயங்கி அபிமானிப்பர்கள்; பிரமனைப் பதியாகப் பேதையர் சிலர் பேணுவர்கள். இங்ஙனம் பாசுபதர் முதலிய மதாந்தரஸ்தர்களால் பலபல தெய்வங்கள் பதியாக அபிமானிக்கப்பட்டும், நிரீச்வர மீமாம்ஸகாதிகளால் நாயகனே கிடையாதென்று மறுக்கப்பட்டும் கிடந்தது. ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவம் முதலான திவ்ய ஸூக்திகள் திருவவதரித்தவுடனே 'தலையறுத்தவனும் தலையறுப்புண்டவனும் மற்றுமெவனும் வேதத்துக்கு நாயகரல்லர்; அடியோடு நாயகனே கிடையாதென்றதும் தவறு; நாயகனுண்டு, அவன் ஒருவனே; அவனாகிறான் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று கல்வெட்டாக நிஷ்கர்ஷம் ஏற்பட்டபடியால் இவருடை ஸ்ரீஸூக்திகள் வேத மாதுக்கு மங்கலநூல் போன்றன.

இதனால், ஸகலதுர்மதங்களையும் நிரஸித்துப் பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணவல்ல வாக் வைபவமுடையவர் கூரத்தாழ்வான் என்றதாகிறது. வஸ்துஸ்திதியில் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகள் திருவவதரித்திருந்தாலுங் கூட ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவங்கள் அவதரிக்கவில்லையானால் நம் எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு அபரிஹார்யமான குறையே யாகுமன்றோ.

இத்தகைய தனியன் பணிப்பதற்கு பட்டர் தவிர மற்றொருவராலாகாது. இத்தனியன் ஆழ்வான் தவிர மற்றொருவர்க்கும் ஏற்காது. ... ... *

ஆழ்வானுடைய உக்தி சாதுர்யம்

எம்பெருமானைத் துதிக்கின்ற பக்தமணிகள் தங்களுடைய பலவகையான அநுபவங் களில் விலக்ஷணமான ஓர் அநுபவத்தைக் காட்டுவதுண்டு; அதாவதென்னென்னில், எம் பெருமானை நோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்கிற முகத்தால் ஒருவகையான குணாநுபவம் பண்ணுவது. பொய்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் முதலானோர் இவ்வநு பவத்திற்கு வழிகாட்டிகளாக அமைந்தனர். பொய்கையார் முதல் திருவந்தாதியில் (69) *பாலன் தனதுருவாயேழுலகுண்டு, ஆலிலையின் மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்யென்பர்—ஆல மன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ? சோலை சூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு.* என்று கேட்கிறார். நம்மாழ்வாருடைய வினாக்கள் பல பல. ஒன்றே கேண்மின்; பெரிய திருவந்தாதியில் *சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது, பேர் வாமனாகாக்கால் பேராளா!— மார்பாரப், புல்கி நீயுண்டுமிழ்ந்த பூமி நீரேற்பரிதே? சொல்லு நீ யாமறியச் சூழ்ந்து.* என்பது. திருமங்கையாழ்வாருடைய வினாக்களிலும் ஒன்று கேண்மின்; (பெரிய திருமொழி 7-9-7) *சேயோங்கு தண் திருமாலிருஞ்சோலை மலையுறையும் மாயா! எனக்குரையா யிது, மறை நான்கினுள்ளாயோ? தீயோம்பு கைம்மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தாயோ? உன தடியார் மனத்தாயோ?* என்பது.

இந்த வினாக்களை விவரித்து அநுபவித்தால் இன்சுவை பெருகும். ஆழ்வானுடைய ஸ்தவங்களில் அதிமாநுஷ, ஸுந்தரபாஹு, வரதராஜ ஸ்தவங்களிலே வெகு ரஸகனமான கேள்விகள் அமைந்துள்ளன. திருமாலிருஞ்சோலை யழகரை நோக்கிக் கேட்கிற மூன்று கேள்விகள் அமைந்த ஒரு ச்லோகத்தை மாத்திரம் இங்கு சுருக்கமாக அநுபவிப்போம்.

> " கூஹிதஸ்வமஹிமாபி ஸுந்தர! த்வம் வ்ரஜே கிமிதி சக்ரமாக்ரமீ: ?
> ஸப்தராத்ரமததாச்ச கிம் கிரிம் ப்ருச்சதச்ச ஸுஹ்ருத: கிமக்ருத: ? "

என்பது ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் 112-ஆம் ச்லோகம்.

இதிலுள்ள மூன்று கேள்விகளாவன :— ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களையே காட்டிப் பரத்வத்தை யொளித்து மாநுஷ்யகம் கொண்டாட வந்த விடத்திலே பரத்வம் விளங்கும்படி யான செய்கைகளையும் இடையிடையே வெளியிட்டது எதற்காக? என்பது முக்கியமான கேள்வி. அழகரே! தேவரீர் *ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்து

வளர்ந்தது ஸ்வகீய சக்தி விசேஷங்களை யெல்லாம் மறைத்துக் கொண்டல்லவோ? அப்படி யிருந்தும், நெடுநாளாகத் திருவாய்ப்பாடியில் நடந்துவந்த தேவேந்திர ஸமாராதனையைத் தடுத்தது ஏன்? என்பது முதற் கேள்வி. இதற்கு எம்பெருமான் (அல்லது அவனுடைய பிரதிநிதிகள்) சொல்லக்கூடிய ஸமாதானம் என்னவெனில்; பராத்பரனை தான் வளருகிற ஊரிலே தேவதாந்தரத்திற்கு ஆராதனை யாவதென்? என்றிருந்தபடியாலே தடுத்ததாக.

அவ்விந்திரன் ஏழு நாள் கல்மழை பெய்வித்து ஆயர்களுக்கும் ஆநிரைகளுக்கும் பொறுக்கொணாத் தீங்கை விளைத்தபோது அவனைத் தலையறுத்துத் தொலைக்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே கோவர்த்தனமலையைக் கொற்றக் குடையாக ஏந்தி நின்றதென்? என்பது இரண்டாவது கேள்வி. 'இந்திரனது உணவைக் கொண்ட நாம் உயிரையும் கொள்ள வேணுமோ? இந்த மலையே நமக்கு ரக்ஷகமென்று நாம் அடியிலே சொன்ன சொல்லை மெய் யாக்கி இம்மலையைக் கொண்டே மழைக் கஷ்டத்தைத் தடுத்து விடுவோமாகில் அவன் கைசலித்தவாறே தானே ஓய்ந்து நிற்கிறானென்கிற விசாலமான திருவுள்ளத்தினால்—என்பது இதற்கு ஸமாதானம்.

ஏழு பிராயத்துச் சிறுவன் மலையெடுத்து நின்ற அதிமாநுஷசேஷ்டிதங் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட ஆயர்கள் இவனுடைய பிறப்பிலே சங்கை கொண்டு "தேவோ வா தாநவோ வா த்வம் யக்ஷோ கந்தர்வ ஏவ வா ?" என்று, நீ தேவனோ? தானவனோ? யக்ஷனோ? கந்தர்வனோ? என்று கேட்ட வளவிலே *க்ஷணம் பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித்ப்ரணயரோஷவாந்* என்கிறபடியே—அப்படி அவர்கள் கேட்டதற்குச் சீற்றங் கொண்டதாக வுள்ளது. சீற்றங் கொள்ளும்படியாக அவர்கள் ஒன்றும் கேட்கவில்லையே! அப்படி யிருக்க சீற்றங் கொண்டது ஏன்? என்பது மூன்றாவது கேள்வி. இடையர்களிலே கடை கெட்ட இடையனாகத் தான் வந்து பிறந்திருக்கச் செய்தே ஸஜாதீயனை விஜாதீயனாக்கிக் கேள்வி கேட்பது தவறாதலால் சீற்றமுண்டாயிற்றென்று ஸமாதானம். இத்தால் கண்ணபிரானுக்கு தேவத்வத்திலுங் காட்டில் கோபாலத்வமே உகப்புக்கிடமான தென்று விளங்கும். அப்படிப்பட்ட அர்த்தங் களை விளங்கச் செய்யும் கேள்விகளன்றோ இவை. *

"தூஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச"

பகவத்கீதை பத்தாவது அத்யாயத்தில் ஒன்பதாவது ச்லோகம்—

"மச்சித்தா மத்கதப்ராணா போதயந்த: பரஸ்பரம், கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச" என்பது. இந்த ச்லோகம் பாகவத சிகாமணிகளின் அழகிய போதுபோக்கைப் பற்றிப் பகவான் [கீதாசார்யன்] பரமஸந்தோஷம் பொலியச் சொன்னது. பாகவதர்கள் இப்படி வர்த்திக்க வேணுமென்று சிக்ஷிக்கின்றதாகவும் அமைந்துள்ளது இந்த ச்லோகம். இதை நெஞ்சில் ஆவ்ருத்தி பண்ணப் பண்ண விலக்ஷணமான வோர் ஆனந்தம் பக்தர்களுக்கு உண்டாகியே தீரும். திருமழிசைப் பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் "தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது" என்றருளிச் செய்த பாசுரம் இந்த கீதா ச்லோகத்தை யடியொற்றியே யென்று சொல்லலாம்.

கீதைக்குப் பல பாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானாருளிச் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தின் மாதுர்யமும் காம்பீர்யமும் ஒப்புயர்வற்றது. அதிகமான விரிவு இன்றிக்கே ஸம்க்ஷிப்தமாகவே யிருந்தாலும் அர்த்தபுஷ்டி அங்யாத்ருச மென்பதை அநுபவ ரஸிகர்களே அறியமுடியும். சைலியை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து எம்பெருமானும் மணவாள மாமுனிகளும் அபிந்நவ்யக்திகளே யென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை. அது நிற்க.

ப்ரக்ருத ச்லோகத்தின் முடிவில் “ துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ” என்றுள்ளது. க்ரியாபதங்களிரண்டுக்கும் ‘ ஸந்தோஷிக்கிறார்கள் ’ என்பதொன்றே பொருளாகத் தேறுகின்றது. இந்த புநருக்தி எதற்காக வென்று ஆராயும்போது பாஷ்யங்களை யெடுத்துப் பார்க்க ஆவல் கிளர்கின்றது. சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ அதில், “तुष्यन्ति–परितोषमुपयान्ति ; रमन्ति च–रतिं च प्राप्नुवन्ति , प्रियसंगत्या इव ।” என்றுள்ளது. பரிதோஷமாவது என்ன? ரதியாவது என்ன? என்பதை நுண்ணுணர்வினர் நுட்பமாக அறிவர் போலும். இனி மத்வ பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ, இங்கு 8, 9, 10, 11 ஆகிய நான்கு ச்லோகங்களுக்கு பாஷ்யமே கிடையாது. “सन्ति च भजन्तः केचिदित्याह अहमित्यादिना ” என்று எட்டாவது ச்லோகத்திற்கு அவதாரிகையிட்டு, மேல் பதினோராவது ச்லோகம் வரையில் ஸ்பஷ்டார்த்தகமென்று முடித்திட்டார். அந்த பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை பெரும்பாலும் இத்தகையதே. ...

இனி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்ய ஸூக்திகள் காண்மின் ; ‘ [तुष्यन्ति च रमन्ति च] वक्तारः तद्वचनेन अनन्यप्रयोजनेन तुष्यन्ति । श्रोतारश्च तच्छ्रवणेन अनवधिकातिशयप्रियेण रमन्ते ।” என்றுள்ளது. பகவத் கதைகளைச் சொல்லி மகிழ்வார் சிலர் ; அவற்றைக் காதாரக் கேட்டு மகிழ்வார் சிலர். இவ்வகையான பேதத்தையிட்டு க்ரியாபத பேதம் செய்வதாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மூலத்தில் “ போதயந்த: பரஸ்பரம் ” என்றிருப்பதனாலே வக்தாக்களும் ச்ரோதாக்களுமாக இரண்டு வகுப்பினர் அவசியம் தேறுகிறார்கள். அவ்விரு வகுப்பினரிடத்தும் அந்வயிக்குமாறு இரண்டு க்ரியா பதங்களை கீதாசார்யன் ப்ரயோகித்திருப்பதாக மருமம் கண்டறிந்து உரை செய்திருப்பது ஸ்வாமி ராமாநுஜர்க்குத் தன்னேற்றம்.

இந்த நுண்பொருளை ஸ்வாமி கண்டறிந்தது முன்னே நாம் காட்டிய திருமழிசைப் பிரான் பாசுரங் கொண்டே யென்னலாம். அதில், வக்த்ருத்வம் ச்ரோத்ருத்வமாகிய இரண்டும் ஆழ்வார்க்கே காலபேதேந இருப்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙனேயென்னில்; “ தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் ” என்றவதில் தெரிக்கையாவது—தெரிவிக்கை ; ப்ரவசநம் பண்ணுகை. அது ஒரு காலத்தில் ; மற்றொரு காலத்தில் பிறர் சொல்ல ச்ரவணம் செய்கையை ‘ கேட்டும் ’ என்பதனால் குறித்தனர். ஆக ஒரு வ்யக்திக்கே காலபேதத்தாலே சொல்லுவதும் கேட்பதும் ஸம்பாவிதமேயாதலால், சொல்லும்போது உண்டாகு மானந்தத்தை ‘ துஷ்யந்தி ’ என்பதனாலும், கேட்குங்காலுண்டாகு மானந்தத்தை ‘ ரமந்தி ’ என்பதனாலும் கீதாசார்யன் குறிப்பிட்டதாகக் கொள்வது சிறக்கும். ... *

நாம் இருக்கவேண்டிய விதம் யாது?

நாம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள். நம்முடைய லக்ஷணத்தை விளக்கவந்த சாஸ்த்ரங்கள் பலமுகமாகப் பேசியுள்ளன. "யே கண்டலக்நதுலஸீநளிநாக்ஷ மாலா: யே பாஹுமூல பரிசிஹ்நிதசங்கசக்ரா:, யே வா லலாடபலகே லஸதூர்த்வபுண்ட்ரா: தே வைஷ்ணவா புவநம் ஆசு பவித்ரயந்தி." என்கிற சுலோகம் பெரும்பாலும் பலருமறிந்ததேயாகும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய வெளிவேஷங்களை மாத்திரம் இந்த ச்லோகம் தெரிவிக்கின்றதேயன்றி அந்த:கரணத்தில் இருக்கவேண்டிய அம்சங்களில் ஏகதேசத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை. அவற்றைத் தெரிவிக்கின்ற ச்லோகங்களும் இதிஹாஸ புராணங்களில் மலிந்துகிடக்கின்றன.

பகவத்கீதையில் பத்தாவது அத்யாயத்தில் (ச்லோ. 5) "அஹிம்ஸா ஸமதா" என்றவிடத்தில் ஸமதா என்பதை விவரித்தருளாநின்ற நமது பாஷ்யகாரர் "ஸமதா—ஆத்மநி ஸுஹ்ருத்ஸு விபக்ஷேஷு ச ஸ்மமதித்வம்" என்றுரைத் தருளினர். அங்கு தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகன் *ஸமமதிராத்ம ஸுஹ்ருத்விபக்ஷபக்ஷே—இதி பகவத்பராசரவசநமிஹ த்த்தத்பதை: ஸ்மாரிதம்* என்றருளிச் செய்தார்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் (3–7–20) *நசலதி நிஜவர்ணதர்மதோ ய: ஸமமதி ராத்ம ஸுஹ்ருத் விபக்ஷபக்ஷே, நஹரதி நச ஹந்தி கிஞ்சிதுச்சை: ஸிதமநஸம் தமவேஹி விஷ்ணு பக்தம்* என்றுள்ள சுலோக ரத்நமே இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டதாயிற்று. இதில் *ஸமமதிராத்ம ஸுஹ்ருத் விபக்ஷபக்ஷே* என்கிற இரண்டாவது பாதம் முக்கியமாகக் கணிசிக்கத் தக்கது. தன்னிடத்திலும் தன் நண்பர்களிடத்திலும் தன் பக்கலில் பகை பாராட்டுமவர்களிடத்திலும் ஒரு நிகரான புத்தியை யுடையவனாயிருப்பவன் எவனோ அவனே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்று இதனால் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் போல்வாரிடத்தில் இருந்ததாகக் கதைகளில் கேட்டுவருகின்றோ மத்தனையல்லது இக்காலத்தில் சில வ்யக்திகளிடத்திலாவது இதைக் காண முடியுமோ என்று பார்த்தால் முடியாதென்றே முடிவு கட்டவேண்டியதாகும்.

முற்காலத்தில் பட்டர் நம்பிள்ளை போல்வாருடைய சில இதிஹாஸங்களை நாம் கேட்கும்போதும் புத்தகங்களில் வாசிக்கும்போதும் 'உண்மையாக இங்ஙனே நடந்திருக்குமோ!' என்று அதிசங்கிக்குமவர்களாக நாம் இருக்கின்றோமே தவிர, 'நாமும் அந்த நடையைச் சிறிதாகிலும் அநுகரிக்க முயலவேண்டும்' என்று பாரிக்கிற அதிகாரிகள் இலரென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் "குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்" என்றவிடத்து ஜநந்யாசார்யருடைய வியாக்கியானமான ஆய்ப்படியில்—

"பட்டர் ஒருநாள் பெருமாள் ஸந்நிதியிலே அநுஸந்தானம் பண்ணுகிற்க, சிலர் செவி பொறுக்கவொண்ணாத பருஷோக்திகள் பண்ணக்கேட்டு, சாத்தின திருவாழிமோதிரத்தையும் திருப்பரியட்டத்தையும் கொடுத்தருளி, முதலிகளைப் பார்த்து, இவர்கள் பருஷித்ததுக்கு நான் அஞ்சிக் கொடுத்தேனன்று; நாமறியாத தோஷங்களையும் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தும்படி சொன்ன உபகாரத்தைப் பற்றக் கொடுத்தேனத்தனை.........என்றருளிச்

செய்தார்'' என்று காண்கிறது. பட்டர் தம்மை தூஷித்தவர்களுக்கு பூஷண தானமும் பீதாம்பர தானமும் செய்தருளினதாக இங்ஙனே இதிஹாஸம் காண்கிறோம். இதையெல்லாம் நாம் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கும்போது கல்லும் கரையும்படி உரைக்கின்றோம்; கேட்பவர்களும் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்து புளகாஞ்சிதராய்க் கேட்கிறார்கள். ஆனால் அவரவர்களுடைய அநுஷ்டானம் எங்ஙனே யிராநின்றதென்று பார்த்தால் வாய்திறக்க வழியே யில்லை.

நமக்கு நைச்யாநுஸந்தானம் ஸ்வரூபம் என்றறிந்து நாம் ''நீசனேன் நிறையொன்று மிலேன்'' என்றும் ''சீலமில்லாச் சிறியன்'' என்றும் பலவாறு பாசுரங்களையும் ச்லோகங் களையும் முன்னிட்டுத் தாழ்வு சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம். நம் வாயினால் வெளிவந்த அந்தத் தாழ்வுதன்னையே பிறரொருவர் நம்மை நோக்கி எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினால் 'என்னையா நீச னென்கிறாய்? என்னையா நிறையொன்று மில்லாதவனென்கிறாய்? என்னையா சீலமில்லாச் சிறியனென்கிறாய்? பாவி! நீயன்றோ இப்படிப்பட்டவன்' என்று உடனே அவரை ஆயிரம் வகையாக தூஷிக்கவும் தண்டிக்கவும் தண்டிப்பிக்கவும் எழுகின்றோம். ஒவ்வொருவரும் தம்தம் அநுபவத்தில் இதை நிச்சயமாகக் காணலாம்.

சில விசேஷ காலங்களில் பெரியார்களை எழுந்தருளப்பண்ணி 'ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் ஸாதிக்கவேணும்' என்று வேண்டுகிறோம். அதற்கு அவர்கள் 'ஐயோ! அடியேனுக் கென்ன யோக்யதையுண்டு? ஸகல விதத்திலும் அயோக்யனன்றோ அடியேன்' என்று பல படியாக நிகர்ஷாநுஸந்தானம் பண்ணுகிறார்கள். இந்த அநுஸந்தானம் உள்ளவாறு செய்கிற படியா? அல்லது இங்ஙனே சொல்லிக் கொள்ளவேண்டுவது ஒரு உபசார வழக்கு என்று கொண்டு செய்கிறபடியா? என்று நாம் ஆலோசித்தால், அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை நம்மால் தெரிந்துகொள்ளமுடியாதாயினும், அவர்கள் தாங்கள் அநுஸந்தித்த நீசத் தன்மையை நம் வாயினால் சொல்லிக்காட்டினவிடத்தும், (அதாவது நீர் மிகவும் அயோக்யர் என்று பிறர் சொன்னவிடத்திலும்) அவர்கள் உகந்தேயிருப்பர்களாயின் அப்போதுதான் அவர்களுடைய நைச்யாநுஸந்தானத்தை நாம் ஸஹ்ருதயமென்று நினைக்கலாகும்.

'அஹம் அமர்யாத:, அஹம் க்ஷுத்ர:' என்று நைச்யாநுஸந்தானம் பண்ணுமவர்கள் ''த்வம் அமர்யாத: த்வம் க்ஷுத்ர: என்கிற பரோக்திகளை உகந்திருக்கின்றார்களா?' என்றே நாம் பார்க்கவேண்டும். கூரத்தாழ்வான் போல்வாரான சிலரே அங்ஙனமிருந்தார்கள் என்று சொல்லவேண்டியதாகின்றது. தம்மைப் பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷோக்திகளைச் சிறிதும் ஸஹியாமல் உடனே பிரபலமாக ப்ரதிஸத்காரம் செய்யப் புறப்படுமவர்கள் தாங்கள் செய்துகொள்ளும் நிகர்ஷாநுஸந்தானம் அர்த்தமற்றது என்றே சொல்லவேண்டும்.

''ஒருவன் உன்னை இடது தாடையில் அறைந்தானாகில் உடனே அவனுக்கு நீ வலது தாடையை ஆதரவோடு காட்டு'' என்று பிரசங்க மேடைகளில் பேசுவாரை மிக மிகக் காண்கிறோம். அப்படி அவர்கள் பேசி இப்பால் வந்தவுடனே அவரை ஒருவர் அடிப்பதாகக் கை யோங்கும்போதே என்ன நடக்கிறதென்பதையும் காணா நின்றோம்.

ஸபைகளில் சிலர் உபந்யாஸம் பண்ணி முடிக்கும்போது ''ஒன்றுமறியாத நான் ஏதோ தப்பும் தவறுமாக உளறிவிட்டேன்; இதில் நல்லது ஒன்றுகூட இராது; சிறியேனை க்ஷமிக்கவேணும்'' என்று கால்மணி காலம் சொல்லி முடிப்பார்கள். இதே வார்த்தையை

அவர் அயலார் வாயில் கேட்பாராகில், கோபாவேசங் கொண்டு கண்கள் சிவக்கப் பெற்று "எனக்கா ஒன்றும் தெரியாது, நானு தப்பும் தவறுமாக உளறிவிட்டேன்" என்று ஆரம்பித்து (அவரே) பிரபலமாக அட்டஹாஸங்களைச் செய்யக் காண்கின்றோம். ஆசார்ய பீடம் வஹிக்கின்ற எந்த வ்யக்தியும் தம் நிகர்ஷத்தைத் தாம் அநுஸந்திக்கிறவர்களாக இருக்கின்றார்களே யல்லது, தம்மைப்பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷத்தை ஆமோதிப்பவர்களாக இல்லையே? அப்படியிருப்பவர்களன்றோ ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வ பூர்த்தி யுடையவராவார்.

இக்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட வ்யக்தி தேறுவது கஷ்டமாதலால் ஒருவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரல்லர் என்று நாம் சொல்லவும் நினைக்கவும் தகாது. *ப்ராஹ்மண்யாம் ப்ராஹ்மணாத் ஜாதத்வம் ப்ராஹ்மண்யம்* [ப்ராஹ்மண யோநியில் பிறப்பதே ப்ராஹ்மண்யம்] என்று சொல்லுவதுபோல, *வைஷ்ணவ்யாம் வைஷ்ணவாத் ஜாதத்வம் வைஷ்ணவத்வம்* [வைஷ்ணவ யோனியில் பிறப்பதே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம்] என்று சொல்ல ப்ராப்தமாகிறது.

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையவும் திருவுள்ளம் புண்படாதபடி வர்த்திக்க வேண்டியது நமது கடமையே யாகும். ஒரு வைஷ்ணவருடைய திருவுள்ளம் கன்றினால் அதிற்காட்டிலும் அநர்த்தபீஜம் நமக்கு வேறில்லை என்கிற துணிவு பிறக்கவேணும். *

சதுர்தச வித்யாபாரங்கதத்வம்

சில மஹான்களை சதுர்தச வித்யாபாரங்கதர்களென்று கொண்டாடுவதுண்டு. பதினான்கு வித்யைகளில் கைதேர்ந்தவர்கள் என்பது இதன் கருத்து. பதினான்கு வித்யைகள் எவையென்னில், நான்கு வேதங்களுக்கும் அங்கமாக அமைந்த ஆறும், உபாங்கமாக அமைந்த எட்டுங் கூடிப் பதினான்கு என்கிறது. சீக்ஷாவ்யாகரணாதிகளான ஆறங்கங்களும், மீமாம்ஸாந்யாய புராண தர்மசாஸ்த்ராதிகளான எட்டு உபாங்கங்களும் ப்ரஸித்தமானவை. இப் பதினான்கு வித்யைகளில் வல்லவர்களை சதுர்தசவித்யாபாரங்கதர்களென்று சொல்லுகிறோம். இங்ஙனே அர்த்தங் கொள்வது தவிர மற்றொரு விதம் நைஷதகாவியம் முதல் ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீ ஹர்ஷ மஹாகவியினால் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. *அதீதிபோதாசரண ப்ரசாரணை:* என்கிற சுலோகம் காண்க. அதைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். (சதுர்தச) என்பதற்கு நான்கோடே கூடிய பத்து என்று பொருள் கொள்ளுமளவில் பதினான்கென்று தேறுகிறது. அப்படியன்றிக்கே, "चतस्रो दशाः यासां ताः विद्याः—चतुर्दशाविद्याः" என்று கொள்ளுமளவில் 'நான்கு அவஸ்தைகளையுடைய வித்யைகள்' என்று பொருள் தேறும். வித்யைகளுக்கு நான்கு அவஸ்தைகள் யாவை யென்னில்; வாசிக்கப்படுதல், அறியப்படுதல், அறிந்தபடியே அநுஷ்டிக்கப்படுதல், தாம் அநுஷ்டிப்பதோடு நில்லாமல் பிறரையும் அநுஷ்டிக்கச் செய்யப் பெறுதல் ஆகிய இவையாம்.

வித்யைகளை எடுபார்த்து உணருகை யன்றிக்கே குருமுகமாகக் கேட்கை அத்யயனம் செய்வது. இது முதல் அவஸ்தை. வாசிப்பவர்களெல்லோரும் விஷயம் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களென்பதில்லாமையாலே சிரமப்பட்டுப் படித்து விஷயங்களும் தெரிந்துகொள்ளப் பெறுதல் இரண்டாமவஸ்தை. தெரிந்துகொள்வதற்கு ப்ரயோஜனம் அனுஷ்டானமே யாதலால் தெரிந்துகொள்வதோடு நில்லாமல் அனுஷ்டானமும் செய்யப் பெறுகை மூன்றும் அவஸ்தை. தான் அனுஷ்டிப்பதோடு நில்லாமல் பிறரையும் அனுஷ்டிப்பிக்கப் பெறுவது நான்காமவஸ்தை, ஆக இப்படிப்பட்ட சதுர்வித தசைகளையுடைய வித்யைகள்—சதுர்தச வித்யைகள். இப்படி அபூர்வமானவொரு நிர்வாஹத்தைக் காட்டின ஸ்ரீ ஹர்ஷமஹாகவியின் மேதை மெச்சத் தகுந்தது. ... ... *

பெரியார்களின் கடிதங்கள்

நியாயசிரோமணி. கிடாம்பி. ஸ்ரீநிவாஸவரதாசாரியர். திருமலை திருப்பதீ, ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாபீடம்.

ஸ்ரீஸ்வாமியின் தன்சரிதையில் தமது 470 க்ரந்தங்களையும் குறிப்பிட்டு விவரித்து வருகையில் ஆச்சான்பிள்ளை யஷ்டாத்யாயி யென்று எடுத்து விவரித்து வருகையில் "முடிவாக மதுரையிலுள்ள வித்வான்கள் வக்கீல்கள் மற்றும் மஹநீயர்கள் பலர் கூடி மதுரபாஷிதமென்றொரு நூலை ப்ரமாணோபபத்தி புஷ்கலமாக வெளியிட்ட பின்பு இந்த விவாதம் நிச்சேஷமாக சாந்தமாயிற்று" என்பது ஒரு வார்த்தை. நிச்சேஷமாக சாந்தமாயிற்றா? இல்லையா? என்று கேட்டால், சாந்தமாகிப் பதினான்கு வருஷமாயிற்று என்பது உண்மையே யென்று தான் இவர் இசைந்து தீரவேண்டும். மதுரபாஷிதம் வெளிவந்தபிறகு கப் சிப் வாயைத் திறக்கவில்லையே, கையை அசைக்கவில்லையே என்று கேட்டால் இல்லைதான் என்று சொல்லித் தீரவேண்டும். உரக்கச் சொல்லுமையா? இல்லை, இல்லை, இல்லை. ஏனில்லை? "வாய் திறக்க வுண்டோ வழி" என்னும்படி யிருந்ததனால் இல்லை. அப்படிச் சொல்லும்.

மற்றொரு வார்த்தை; "இங்ஙனே ப்ராமாணிகர்கள் தெளியக் கூடிய பலபல உபபத்திகள் ப்ரக்ருத விவாத விஷயமாக அடியேனெழுதிய நூல்களில் மலிந்துள்ளன; இந்த விவாதத்திற்கு ப்ரதி ஸம்பந்தியான (கீர்த்திமூர்த்தியான) புத்தூர் ஸ்வாமி நாளடைவில் ஸுப்ரஸந்ந ஹ்ருதயராய் பழைய ஸௌஹார்தத்தை அநுவர்த்திக்கச் செய்து கொண்டது மல்லாமல் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விஷயமான ஸ்துதி நூலொன்றை யெழுதித் தரும்படி அடியேனுக்கு நியமித்து அதைத் தாம் தமது பத்ரிகையில் அச்சிட்டுப் பிரசுரமும் செய்தது பேரின்ப வெள்ளமாக முடிந்தது." என்பதாக. இங்கே நாம் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு நேரான விடை தாருமையா. நான் மட்டும் கேட்கிற கேள்வியன்று; உலகமெல்லாம் கேட்கிற கேள்வி யென்று கொள்ளும். மதுரபாஷிதம் வெளிவந்த பின்பு உங்கையார் எத்தனை யாண்டுகள் ஜீவித்திருந்தார். அவர் வாழ்நாள் வரையில் மதுரபாஷிதத்தைப் பற்றிப் பத்ரிகையில் ப்ரஸ்தாவ லேசமாவது உண்டோ? ஏனில்லை? (ஏற்கெனவே கேட்டு முடிந்து போனதை மீண்டு மீண்டும் கேட்கிறீரே, இது நியாயமா? என்கிறீரோ? ஸரி;) அக்கேள்வியை விட்டு விட்டேன். இக்கேள்விக்கு விடைகூறும். ஸ்ரீஸ்வாமியோடு மறுபடியும் அவர் பழைய நட்பு தொடர்ந்து வரவேணுமென்று பாரித்துக் கடிதமெழுதிக் கொண்டாரே, எதற்காக? பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ஒரு ஸ்தோத்ர க்ரந்தம் எழுதித் தரவேணுமென்று ஸ்வாமிக்கு ப்ரார்த்தநாபத்ரிகை யனுப்பினரா? (தெரியாது) ஸ்வாமி யெழுதிக் கொடுத்த ஸவ்யாக்க்யானமான அந்த ஸ்தோத்ரத்தை அவரே தாமே அச்சிட்டுப் பிரசுரம் செய்தாரே, அது தெரியுமா? [உலகமறிந்த இவ்விஷயத்தை நானெப்படி இல்லை செய்ய முடியும்?] இப்படி பாரும். பரந்த ரஹஸ்யம் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் க்ருதியன்று என்று ஸ்தாபித்தவர் தானா பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்துதிக்குக் கர்த்தாவாக ப்ரார்த்திக்கப்படவேண்டும். ஸ்ரீரங்காதி ஸ்தலங்களில் எத்தனை வித்வான்களில்லை? எத்தனை கவிகளில்லை? நன்றாக ஆலோசித்துப் பாரும். அவர்களையெல்லாம் விட்டு இரண்டொரு வருஷ காலம் தம்மோடு போராடின ஸ்வாமியையே எதற்காகப் பிரார்த்தித்தார்? இதை யெல்லாம் கிளறிக்கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை யென்கிறீரோ? இது ஸரியே. அந்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்துதியின் தமிழ் வியாக்கியானமும் நீங்களே அச்சிட்டீர்கள். அதில் சுலோகந்தோறும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை யென்று எழுதப்பட்டுள்ளது. அது 25 விசை வந்திருக்கிறதே. சில சுலோகங்களில் நீங்கள் (பெரிய) என்பதை நீக்கி ஆச்சான்பிள்ளை யென்று அச்சிட்டிருந்தால் அதைப் பற்றிக்கொண்டு இப்போது போராடலாமே. ஸ்வாமிகூட பெரியவாச்சான்பிள்ளையை ஆச்சான்பிள்ளையென்று மெழுதியிருக்கிறார் பாருங்கள் என்னலாமே. அப்போது ஸ்புரிக்கவில்லை போலுமிது.

கிடாம்பி ஸ்ரீநிவாஸவரத தாஸன், 5—11—63,

ஸ்ரீமதுபயவே. சோளஸிம்ஹபுரம். கோயில்கந்தாடை. சண்டமாருதம் வித்வான்

பெரியப்பங்கார்ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்

மநுஷ்ய குணங்களில் க்ருதஜ்ஞதையே மிகப் பெரிதாதலால் அடியேன் க்ருதஜ்ஞன் என்பதைமட்டும் காட்டிக்கொள்ள இச்சிறு வியாஸமெழுதுகிறேன். ஸ்வாமி ஸகலவித்யைகளையும் ஸம்பாதித்து க்ருதக்ருத்யரானபின்பு வேதாத்யய னத்தில் இறங்கினர். இளமையில் ஓதினவர்களுக்கும் பெரும்பாலும் வசப்பட மாட்டாத வேதம் நம் ஸ்வாமிக்கு எப்படி வசப்பட்டதென்பதை வேதவாஸனையே யறியாத நானா எழுதுவது! வேதத்தில் மூலத்தோடு நிற்காமல் பதக்ரமங்களையும் செவ்வனே ஓதி அவ்வளவோடும் நில்லாமல் வேத பாஷ்யங்களையும் பரிசீலனை செய்து வேதலக்ஷண நூல்களையும் பரிசீலனை செய்து, அந்த லக்ஷண நூல்கள் அவ்யுத்பந்நர்களுக்காக ஏற்பட்டவையே யொழிய சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் படைத் தவர்களுக்கு அவைகொண்டு காரியமில்லையென்று விரிவாக நிரூபணம் செய்து, வித்வான்களுக்கு உபயோகப்படும்படியான லக்ஷணநூலைத் தாமெழுதுவதாகப் பிர திஜ்ஞை செய்து வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வம் முதலான வடமொழி நூல்களை யெழுதிப் பிரசுரஞ் செய்த காலத்தில் பண்டிதர்களான த்ரிமதஸ்தர்களும் ஙிதிபெற்றதாகவே சொல்லியும் எழுதியும் உகந்திருக்க, திருக்குடந்தையில் இற்றைக்கும் வாழ்கின்ற சில பண்டிதர்கள் பொறாமையே காரணமாகப் பெரிய விவாதத்தைக் கிளப்பி ஸபை கூட்டி வாதங்கள் நடத்துவதான ஸம்பிரமங்களுங் கொண்டு நடத்தின வாதப்போர் 'கலியுகப் பாரதப்போர்' என்றன்றோ சொல்லும்படியா யிருந்தது.

ஸ்ரீராமாநுஜன் 177ல் வெளிவந்திருக்கின்ற ஏழு கடிதங்களில் ஆறாவது கடிதமெழுதிய உபயபாஷாபண்டித ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி இதைப்பற்றி யெழுதியிருப் பதைக் கண்ணீர் பெருகநின்று வாசியாதாரில்லை. அந்த வாக்கியங்கள் :—

> "பிரபலமாக நடந்த வேதலக்ஷண விவாதத்தில் ஒரு திருத்தேரை யிழுக்க நூற் றுக் கணக்கானவர் கூடுவதுபோல் ஸ்வாமியை யெதிர்த்து இழுக்குண்டாக்க இதுவரை கிளர்ந்த பண்டிதர்கள் கணக்கிலடங்கமாட்டார்கள். இப்படியிருந்தும் ஸ்வாமி யொருவராகவே அத்தனைபேர்களையும் நோக்கி கிரந்தங்கள் அருளிச் செய்து நாடு நகரமும் நன்கறியும்படி செய்தருளியிருப்பதையும் கபிஸ்தலம்ஸ்வாமி அதையெல்லாம் ஆமோதித்திருப்பதையும் அறியாதாருளரோ?" என்பவை.

இந்த வியாஸத்தில் கபிஸ்தலம் ஸ்வாமி யென்று பிரஸ்தாவித் திருப்பதைச் சிறிது விரிவாக உலகம் தெரிந்துகொள்ளவேணும். இந்த விவாதம் 1930 ஆம் வருடத்தில் வெகு பிரபலமாக நடந்தது. கடைசியாக எவ்வாறு முடிந்ததென்பதை வயது முதிர்ந்த பெரியார்கள் மறவாது அறிந்துளரெனினும் இக்காலத்தவர்கள் உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? வேதலக்ஷண விசாரமாயிருந்தாலும் சாஸ்த்ரஜ் ஞர்கள் தலையிட்டு நிர்ணயிக்கவேண்டிய விஷயமாக இருந்தபடியாலே அப்போது பிரபல வித்வான்களாய் மஹாமஹோபாத்யாய பண்டிதரத்நாதி பிருதபூஷிதர்க ளான மஹான்கள்—அவர்கள் யாரென்று கேளுங்கள்; வடகலை ஸம்பிரதாயஸ்தர்க ளான வித்வான்களே அதிகம். திருப்பதியில் விளங்கின ஸ்ரீமத் கபிஸ்தலம் தேசி காசார்யஸ்வாமி, மைஸூர் ஸம்ஸ்தான வித்வந்மணியான ஸ்ரீமத் லக்ஷ்மீபுரம் ஸ்ரீநிவா ஸாசாரியர் ஸ்வாமி, புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானம் முதலானவைகளில் பரீக்ஷாதிகாரி யாயிருந்த கனபாடி சேரங்குளம் அண்ணாத்துரை ஐயங்கார், உத்தரமேரூர் கனபாடி, ராகவாசாரியார் ஆகிய இந்த நால்வரும் வடகலை ஸம்பிரதாயஸ்தர்களாயிருந்தும் எதிரிகள் அப்ராமாணிக வழியில் விதண்டாவாதம் செய்கிறார்களென்பதை நன் குணர்ந்து கொண்டே ஸ்வாமியினுடைய வாதங்களையே கல்வெட்டாக்கி யிருக்கிறார் கள். ஸ்வாமியின் தன்சரிதையில் பக்கம் 128 முதல் 148 வரையில் வெகு விளக்க

மர்க வுள்ளது. மேலே குறித்த வித்வான்கள் அக்காலத்தில் தாங்களாகவே நெஞ்சு கனிந்து எழுதி வெளியிட்ட பத்ரிகைகளெல்லாம் ஸ்வாமியின் வேதலக்ஷண விசார புஸ்தகங்களில் தேடவேண்டாமல் தன் சரிதையிலேயே காணலாம்.

வடமொழி வேத விஷயமான இந்த விசாரம் இருக்கட்டும். தென்மொழி வேதத்தில் ஒரு பிரபல விசாரம் நடந்தது. (அதாவது) திருவாய்மொழியில் (3-5 4) "வம்பவிழ்கோதை பொருட்டா" என்கிற பாசுரமுள்ள தன்றே. வேதாந்த தேசிகர் த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்னவளியில் *க்ராஹக்ரஸ்தேப* இத்யாதி ச்லோகத்தில் "கோதார்த் தோக்ஷாவமர்தே" என்று இந்தப் பாசுரத்தை நோக்கி ஒருவாசகமிட்டிருக்கிறார். தென்மொழியிலுள்ள கோதையென்கிற சொல்லுக்கும் வடமொழியிலுள்ள கோதா என்கிற சொல்லுக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை. வடமொழியில் கோதா என்று ஆண்டாளுக்குத் திருநாமம் பாசுரத்தில் ஆண்டாளைப்பற்றின ப்ரஸ்தாவமே கிடையாது; அதற்கு ப்ரஸக்தியுமில்லை. வம்பவிழ் கோதை யென்பது பஹுவ்ரீஹ் யந்த பதம். தமிழில் அன்மொழித் தொகை யெனப்படும். நறுமணம் மிக்க குழற் கற்றையை யுடையவள், (அல்லது) நறுமணம் மிக்க பூமாலையை யணிந்தவள் என்று பொருள்படும். "அந்ய பதார்த்த ப்ரதாநோ பஹுவ்ரீஹி:" என்கிற நியமம் வடமொழியாளர்போல் தென்மொழியாளரு மிசைந்தது. வம்பவிழ் கோதையையுடையவளான வொருத்தியை மூலத்தில் சொல்லப்படாத வொருத்தியைப் பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும். அவள் யாவளென்னில், இங்கு எருதேழடர்த்த கதை சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதற்குச் சேர நப்பின்னைப் பிராட்டியையே கொள்ளவேண்டும். அவளுக்கு நீலா என்று பெயரே யொழிய கோதா என்று பெயர் கிடையாது. ஆகவே இங்கு நீலார்த்தோக்ஷாவமர்தே" என்றே ஆசிரியர் ஸாதித்திருப்பர். அப்படித் தான் ஸாதித்திருக்க வேண்டும்; கோதார்த்த என்றிருப்பது ஒரு வழியாலும் பொருந்தாது. என்று ஸ்ரீஸ்வாமி எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். இதன்மேல் பேசுவதற்கு எள்ளளவும் இடமில்லாதிருக்கவும் வீண் மாச்சரியத்தினால் இதில் பல பண்டிதர்கள் கலந்து கொண்டு விவாதத்தை வளர விட்டார்கள். 'வம்பவிழ் கோதைதத்துவம்' 'கோதைபோலு மாராய்ச்சி' முதலிய நூல்கள் ஸ்வாமியிடமிருந்து வெளிப்பட்டவை. சாந்த: கோலாஹல:. கதம் சாந்த:? அதை நாமா சொல்லவேணும்? வாதம் எங்ஙனே சென்று முடிந்திருக்கின்ற தென்பதைப் பார்த்தால் கண்ணாடி போல் விளங்குமே.

இந்த சர்ச்சையில் ப்ரதான விஷயம் கேளீர். ஸேதுபதி ஸம்ஸ்தான மஹா வித்வான் ரா. ராகவையங்கார் ஸ்வாமியை யறியாதாரில்லை. அவர் ஒரு ஸமயம் சென்னைக்கு விஜயம் செய்திருந்தபோது திருவல்லிக்கேணியில் அவருடைய உபந்யாஸம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அவரிடத்தில் எதிர்த்தலைப் பண்டிதர்கள் சிலர் வந்து "வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா என்றவிடத்தில் இன்னார் இப்படி வாதிக்கிறார்; இதை தேவரீர் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டும்" என்றார்கள். அதற்கு அவர் என்ன சொன்னார் தெரியுமோ? "விஷயசர்ச்சையில் உட்புகுந்து நான் விமர்சிக்கவேண்டிய அவசியமே கிடையாது; இதை சர்ச்சிப்பவர் இன்னார் என்பதே போதுமானது; அவருடைய எத்தனை வாத க்ரந்தங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன்! அவருடைய மதி எந்த விஷயத்தையும் ருஜுவாக க்ரஹிக்குமதேயொழிய ஒன்று கிடக்க வொன்றாக க்ரஹிப்பது அவருடைய ஜாதகத்திலேயே கிடையாதென்று நான் உறுதிகொண்டிருப்பவனச்சே; இதை நான் எத்தனையோ சபைகளில் தெரிவித்து மிருக்கிறேனே; மத்யஸ்தர்களா யிருப்பவர்களில் ஒருவர்கூட, இதை மறுத்ததுமில்லையே" என்று ஸாதித்தார். அதற்குமேல் யாதொரு பேச்சும் எழவில்லை.

இன்னுமொரு விவாதம் கேளுங்கள். உலகப் பிரசித்தரான C. R. அவர்கள் (ராஜாஜீ) த்ரிவேணி யென்னும் ஆங்கில பத்திரிகையில், ஆண்டாளென்று ஒரு வ்யக்தி தனிப்பட கிடையாதென்றும், திருப்பாவையும் நாச்சியார் திருமொழியும்

பெரியாழ்வார்தாமே தம்மைப் பெண் பிள்ளையாகப் பாவனை செய்து எழுதியவை யென்றும் நூதனமான வொரு கொள்கையைப் பிரசுரம் செய்தபோது ப்ரமாணயுக்தி புஷ்கலமாகப் பெரியாழ்வார் திருமகள் என்றொரு நூலெழுதி வெளியிட்டார் மூன்றாவது நாளிலேயே நம் ஸ்வாமி. அதை ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்ப்பித்து அந்த த்ரிவேணி பத்ரிகையிலும் வெளியிடுவித்தார். இதை ராஜாஜீ அவர்கள் வாசித்துப் பார்த்துத் தம் உகப்பைத் தெரிவித்தார்களென்று இதுவும் தன் சரிதையில் வெளிவந்துள்ளது. [அதில் பக்கம் 404 காண்க.]

இப்படியாக ஏற்பட்ட விவாதங்கள் ஒன்றா இரண்டா? நூற்றுக் கணக்காக வன்றோ வுள்ளன. இவற்றுள் ஒரு நூலும் லுப்தமென்ன இடமில்லாதபடி ஸ்வாமியின் சிஷ்யர்களால் அடிக்கடி மறுபதிப்பேற்றப்பட்டும் வருவது உலகின் பாக்கிய மன்றோ. ஒவ்வொன்றையும் நினைக்குங்கால் எவ்வளவு ஆச்சரிய மூண்டாகிறது. கேளுங்களிதையும். "பூயிஷ்டாம் தே நமஉக்திம் விதேம" என்கிற ச்ருதி வாக்யத்தின் பரமரஸ்யமானதோர் அர்த்தத்தை ஈட்டில் நம்பிள்ளை யருளிச் செய்திருக்கிறார். அதையெடுத்து நம் ஸ்வாமி ஒரு நூலில் விரிவாக விளக்கியிருந்தார். நம்பிள்ளை ஸாதித்த மஹார்த்தம் மடத்து ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கும் மிக உபஜீவ்யமாயிருந்தும் அவர்களே இதில் ப்ரதித்வந்த்விகளாகக் கிளம்பி ப்ரளயம் பண்ணி விட்டார்கள். மடத்து வித்வான்களில் தலைவரும் ப்ராமாணிக பண்டிதாக்ரேஸரருமான ஸ்ரீமத் மாம்பலம் வாஸுதேவாசாரியர்ஸ்வாமி மடத்துப் பத்ரிகையிலேயே ஸ்ரீஸ்வாமியின் நிரூபணந்தான் நிபுணமானதென்று கூசாமலும் அஞ்சாமலும் வெளியிட்டார். இவையெல்லாம் உலகுக்கு மறந்துபோகாதபடி வெளிவந்துலவவே இக்காலத்தில் ஸ்வாமியோடு நானும் பிரதிவாதம் செய்யக்கூடியவன்தான் என்று சிலர் கிளம்புகிறார்கள். இதுதவறன்று, நல்லதேயென்றுசொல்லி இவ்வளவோடு நிற்கின்றேனிப்போது. தனியே ஒரு நூலெழுத ஆவல்கொண்டிருக்கிறேன்.

தாஸன், சண்டமாருதம் பெரியப்பங்கார், 29—10—63.

மதுரைச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையின் முன்னாளாசிரியரான ஸ்ரீ உவே. T. K. இராமா நுஜையங்கார் ஸ்வாமி உள்ளவாறெடுத்துரைக்கக் கேட்ட பல விஷயங்களை மூலாதாரமாகக் கொண்டு சிதம்பரம் பச்சையப்பன் கலாசாலையாசிரியரான

P. S. ரங்காசாரியர் எழுதுவது.

அடியேன் ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்ரிகை தோன்றியநாள் முதலாக அதனைத் தவறாது பெற்று வாசித்து மகிழ்பவர்களில் ஒருவன், அல்லது தலைவன். ஸ்ரீகாஞ்சீபுரம் ஸ்வாமியின் திவ்ய ஸூக்திகளில் நான் அசஞ்சல ப்ரதிபத்திகொண்டவன் என்பதை எதற்காகவும் அபலாபம் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. 'பக்ஷபாதியானவர் எழுதுகிற வியாஸந்தானே இது' என்று பிறர் சொன்னால் அதை நான் மறுக்க நெஞ்சாலும் நினைப்பேனல்லேன். நமது தென்னாட்டில் ஸம்பிரதாயம் வல்லவர்களும் பிராமாணிகர்களுமான பெரியார் எத்தனைவருளரோ அத்தனைவரும் ஸ்ரீஸ்வாமிக்குத்தான் பக்ஷபாதிகளா யிருப்பர்களென்பதைக் குடப்பாம்பில் கையிட்டுரைப்பேன். நியாயமுள்ளவிடத்தில் பக்ஷபாதங்கொள்வது நியாயந்தானே.

ஸ்ரீஸ்வாமி வாதவிவாத நூல்களெழுதுவதில் தலையிட்டது முதலாக இன்றளவும் எத்தனை விஷயங்களில் ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து நிர்ணயங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார் என்பதை ஸ்வாமியின் தன்சரிதைகொண்டும் மற்றும் பல நூல்களைக்கொண்டும் பார்த்தால் அவை நூறு விஷயங்களுக்கு மேற்பட்டிருக்கு மென்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. நூறு என்று ஒரு கணக்கா? இருநூறுமிருக்கும். அந்த நூல்களெல்லாம் உலகின் பாக்கியத்தினால் ஒன்றுகூட அழியாமலன்றோ விளங்கிக் கொண்டிருக்

கின்றன். ஒவ்வொரு விவாத நூலும் வெற்றியுடனன்றோ விளங்குகின்றன. ஸ்வாமியின் வாத நூல்களில் வெற்றியின்றித் தோல்வியுடன் தலைக்கட்டின நூல் இதோபார், இன்னதுள்ளது என்று ஒன்றை யெடுத்துக் காட்டிவிட்டாலும் போதும். ஸ்வாமியிடத்திலே தென்கலையார் வடகலையார் ஸ்மார்த்தர்கள் என்ற மூன்று வகுப்பினரும் வாதிகளாகவும் பிரதிவாதிகளாகவும் மாட்டிக்கொண் டிருக்கிறார்களென்பது ஜகத்ப்ரஸித்தம். மன்னிப்புக் கடிதங்களெழுதிக்கொண்டு கௌரவமாய் நின்றவர்கள் பலர். அதற்கு ஸங்கோசப்பட்டு ஒன்றும் பேசாமல் வாளாவிருந்தொழிந்தவர்கள் பலர். ஆந்தனையும் ப்ரதிவாதங்கள் செய்து பங்கமடைந்து நின்றவர்கள் பலர். பரந்தரஹஸ்ய விசாரம் ஏற்கெனவே 15 வருஷங்களுக்கு முன்பு பரிஷ்காரமாக முடிந்துபோன தென்பதை அடியேனுக்குப் பரமாப்தரான (மேலே குறித்த) T. K. ராமாநுஜய்யங்கார் ஸ்வாமி [சில வருஷங்களாக அண்ணாமலை யூனிவர்ஸிடியில் உயர் பதவியில் வாழ்பவர்] விவரித்துரைத்து விளக்கினபடியால் அடியேன் இதிலிறங்கத் துணிந்தேன். பரந்தரஹஸ்ய கர்த்தாவைப்பற்றின விவாதம் 15 ஆண்டுகட்கு முன்பு மிக விரிவாக நடந்து முடிந்ததாம். அப்போது எதிர்த்தலையிலிருந்து மிகவும் அதர்க்கணமான நிந்தைக்கந்தைகள் வெளிவந்ததாகவும், அப்போது ஸ்ரீ உவே. மநீஷிமாந்ய. ராவ்பகதூர் R. நரஸிம்ஹய்யங்கார் ஸ்வாமியின் தலைமையில் மதுரையில் மஹாஸபை கூடி பல வித்வான்கள் மூலமாக விவாதநிர்ணய பத்ரிகைகள் வாங்கி மதுரபாஷிதமென்கிற புஸ்தகம் மூலமாக அவற்றை வெளியிட்டபின்பு நிந்தையும் ஓய்ந்து விவாதமும் சாந்தமானதாகவும் ஸ்ரீ ராமாநுஜய்யங்கார்ஸ்வாமி வெகு விசதமாகத் தெரிவித்தார். நேற்று ஆவணிமாதத்தில் வெளிவந்த அஞ்ஜன பஞ்ஜன சதகோடியில் அந்த மதுரபாஷிதத்தின் மறுபதிப்பு என்று 16 பக்கம் வெளிவந்திருந்தாலும் மற்றும் பல முக்கியமான கடிதங்கள் விடுபட்டிருந்தபடியால் அவற்றையும் உலகின் வெளிச்சத்திற்காக வெளியிடவேண்டியது அவசியமென்று தோன்றி சிலவற்றை இதன்கீழ் வெளியிடுகின்றேன். கோயம்புத்தூர் அட்வகேட் ஸ்ரீ உவே. C. R. ராமஸ்வாமி ஐயங்காருடைய ஆங்கிலக்கடிதம் 8 பக்கம் அதில் வெளிவந்திருக்கிறது. அதை வாசிக்கும்போது "அச்சுவைக்கட்டியென்கோ அறுசுவையடிசிலென்கோ, நெய்ச்சுவைத்தேறலென்கோ கனியென்கோ பாலென்கேனோ?" என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரந்தான் நினைவுக்கு வருகிறது. அஃதொன்று தவிர மற்ற ஸ்ரீமுகங்கள் பெரும்பாலும் இங்கு வெளியிடப்படுகின்றன. இவற்றை வாசிப்பதே பிறவிப்பெரும்பேறு.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்ரீ உபய வே. ரெ. வடபத்ரசாயி அரையர் ஸ்வாமி

... . புத்தூர் ஸ்ரீநிவாஸையங்கார் அடியேனுக்கு வேதப்பிரான் பட்டர்மூலம் ஷோடசாத்யாயியையனுப்பி அபிப்ராயத்தை யெழுதும்படி பஹுச: சொன்னதின்பேரில் அடியேன் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் பெரியாழ்வார்திருமொழி வியாக்கியானவிஷயத்தில் மாத்திரம் மனதில் தோன்றிய சில விஷயங்களை உதாஹரணங்கள்காட்டி யெழுதினேன். மற்றப்படி பரந்த ரஹஸ்யத்தைப்பற்றி ஒன்றுமே எழுதவில்லை. ஆனால் அவருக்கு ஸ்வரூபோத்போதநமாக ஜ்ஞாபயே த்வாம் நசிக்ஷயே என்றெழுதிவிட்டு, தேவர் ஸுதர்சனத்தில் * நக்ஷமாமிக்கிலக்கான அஸஹ்யாபசாரங்களான தூஷணங்களே மலிந்து கிடக்கிறது. அது, கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளோடொப்பாகும். அதிலும் * ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:* * ஓரொருவருண்டாகில் * என்கிற திவ்ய ஸூக்தியை ஸார்த்தகமாக ஆக்க வந்தவதரித்த மஹானென்று பலரும் ப்ரதிபத்திபண்ணிக்கொண்டு போராநிற்கும்படி, கலிவைரிதாஸ மஹாவிபவரென்று சொல்லலாம்படி யெழுந்தருளியிருக்கும அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி விஷயத்தில் ப்ரதிபத்தியில்லாவிட்டாலும் சிசுபாலோக்தி நாமாவளிகளை யொழித்துவிட்டு, அதிகரித்துப்போரும் விஷயங்களை மாத்திரம் பத்திரிகைகளில் எழுதிக்கொண்டு ஸுதர்சநத்தை ஸத்தர்சநமாகவாக்கிக் கொண்டுபோருவதே

நலம் என்று எழுதியிருக்கிறேன்; அடியேன் அவருக்கு ஸர்வஜ்ஞனறிய எழுதியது இவ்வளவே. அவர் இவைகளில் எதைவிட்டு எதையெழுதியிருக்கிருரோ தெரிய வில்லை. ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அநுக்ரஹித்த ஸஞ்சிகைகளிரண்டும் கிடைத்து ஸேவித்தேன். அப்படிப்பட்ட வாக்பூஷண பூஷிதரான அபரராமாநுஜ திவாகரர் உதித்திருக்குங்காலத்தில் மற்றவை யாவும் திவாதாரகங்கள் போலவும் இரவிக்கெதிர் மின்மினிபோலவும் ஆகும். அடியேன் பரகாலநல்லான் ரஹஸ்யம் முதலான சில அப்ரஸித்தக்ரந்தங்களைப் பார்த்து ஸந்தேஹித்திருந்தேன். அந்த ஸந்தேஹம் தீரும்படி உத்தரம் பலவத்தரம் என்று மாமுனிவரது திவ்யஸூக்திகளை பஹுப்ரகாரமாக உபபாதித்துக்காட்டி ஸஜ்ஜந ஹ்ருதயங்களில் பேர்க்கவும் பேராத படி அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி கல்வெட்டாக்கிவைத்த விஷயம் மிகவும் புகழத் தக்கதே. இப்படி, * பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப் புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடும் சேர்ப்பாரையில் ஸாதித்த பக்ஷிகள் எழுந்தருளியிருக்க, அடியேனுக்கென்று ஒரு விமர்சனமும் வேண்டுவதில்லையே. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி ஸாதித்ததெல்லாம் உபாதேயமே. அடியேன் இப்போது எழுபத்துநான்காவது வயதிலிருப்பதால் இந்த விண்ணப்பத்தில் கரக்ருததோஷங்கள் மலிந்திருக்கும். குணக்ராஹிகள் குணலேச முண்டானல் கொள்ளப்ரார்த்தித்துநிற்கிறேன். தாஸன், ஆண்டாளரையர், வடபத்ரசாயி.

கோயம்புத்தூர் ஸ்ரீஉவே. அட்வகேட் C. R. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்

அடியேன் புத்தூர் வக்கீல்ஸ்வாமியின் சுதர்சனத்தை ஒரு பிரதிகூடப் பார்த்ததில்லை. அவர் அனுப்பிய ஷோடசாத்யாயி ஒன்றுதான் பார்த்தேன். அதற்கு அவருக்கு அடியேனுடைய அபிப்ராயத்தை எழுதினேன். அவர் அதை வந்துசேர்ந்ததாகக்கூடப் பதில் அளிக்க வில்லை. ஆனல் மற்றும் ராமாநுஜன் முதலிய வெளியீடுகளில் இருந்து அவர் இன்னும் வசை புராணத்தை விட்டிட்டவ ராகக் காணவில்லை. ஒருசமயம் சுதர்சனத்திற்குச் சந்தாதாரராகச் சேரலாமென்று தோன்றிற்று. ஆனல் வசை புராணத்தைப் படிப்பதற்காக ஏன் வீணே பொருளை செலவழிக்கவேணுமென்று தோன்றியது. தாஸன் ராமஸ்வாமி.

E. G. நாராயணன், தமிழாசிரியன், சேதுபதி ஹைஸ்கூல், மதுரை 17-7-49

'ஸ்ரீ ராமாநுஜன்' என்ற பத்திரிகையில் ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்ரீ உப. வே. ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி வெளியிட்டருளிய "முப்பத்திரண்டு மொழி மாலை" "ஸாதுஸாத்விக ஸம்வாதம்" என்னும் இரண்டு வெளியீடுகளையும் அடியேன் பூரணமாக ஸேவிக்கும் பேறு பெற்றேன். அவற்றில், "பரந்த ரகஸியம்" என்னும் கிரந்தத்தை அருளிச்செய்தவர் ஆச்சான்பிள்ளையே யன்றி பெரியவாச்சான் பிள்ளை யல்லர் என்பதைத் தக்க பிரமாணங்கள் காட்டி ஸ்ரீ காஞ்சீஸ்வாமி நிரூபித்திருக் கின்றனர். அந்த நிரூபணம் அத்யாச்சர்யமாகவும் பரம போக்யமாகவும் நிராக்ஷேப மாகவும் உள்ளது. அதில் ஸ்ரீஸ்வாமி "க்ராந்திகஸரணி" ஒன்றைக் காட்டுகின்றனர். அதாவது—"ஒரே வ்யக்தியைப் பலவிடங்களில் நிர்த்தேசிக்கும்பொழுது முந்துற முன்னம் ஸவிசேஷநிர்த்தேசமும் பின்னர் நிர்விசேஷ நிர்த்தேசமும் செய்து போருவது கிரந்தகர்த்தாக்களின் வழிவரம்பு" என்பதாம்.

அந்த ரீதியில், விசதவாக்சிகாமணியும் கிராந்திக ஸரணியைக் கையாளுவதில் நிகரற்றவருமான நம் மணவாள மாமுனிகள் 'தத்வத்ரயவ்யாக்யான'த்தில் 'ஆச்சான் பிள்ளை' எனப் பலகால் நிர்விசேஷமாக நிர்த்தேசித்தருளுகிருர். இடையில் ஓரிடத்தில்மட்டும் ஸவிசேஷமாகப் "பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இப்படியிறே அருளிச் செய்தது" என நிர்த்தேசம் செய்தருளினர். இதனல், முன்னும் பின்னும் நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட 'ஆச்சான்பிள்ளை' வேறு; இடையில் ஸவிசேஷமாக (அடை

மொழி கொடுத்து) நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட "பெரியவாச்சான் பிள்ளை" வேறு என்பது கையிலங்குநெல்லிக்கனியாகத் தெள்ளிதின் அறியக்கிடக்கின்றது. இஃதொன்றே அமையும் ப்ரதி பக்ஷிகள் வாய் திறக்கவும் வழியில்லாமைக்கு. இந்த ஒரே ஒரு அஸாதாரணமான ப்ரபலப்ரமாணத்திற்குப் புத்தூர் வக்கீலையங்கார்ஸ்வாமி என்ன சமாதானம் கூறப்போகின்றனரோ? தெரியவில்லை. இப்படிப் பல ப்ரமாணங்கள் ஸ்ரீஸ்வாமியால் எடுத்துக் காட்ட முடியும்; எடுத்துக்காட்டியே வருகின்றார்.

ஆதலால், ப்ரதிபக்ஷிகள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு எதிரில் "ஈயாடுவதோ கருடற் கெதிரே? இரவிக்கெதிர் மின்மினி யாடுவதோ?" எனப் பரிகசிக்கும் நிலையை அடைவதைத் தவிர வாய்திறக்கவும் வல்லரல்லர் என்பதை ஸஹ்ருதயமாக விஜ்ஞாபயே. ஸ்ரீகாஞ்சீஸ்வாமி அபூர்வமான அற்புதவிஷயங்களை வெளியிட்டருள்வதற்குத் தூண்டு கோலாயும் காரணபூதராயுமுள்ள புத்தூர்வக்கீல்ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையை ஸப்ரணமம் ஆவேதனம் செய்துகொள்ளுகின்றேன். E. G. நாராயணன்.

மதுரை ஸெயின்ட்மேரீஸ் ஹைஸ்கூல் பேராசிரியரும் தமிழ்வித்வானுமான

திரு. ரெ. வீரராகவையங்கார் ஸ்வாமி எழுதியது. மதுரை, 17—7—49.

ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடமயமான வேதாதி சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்ந்த நிலங் கண்டுணர்ந்த அறிவாற்றலால் அவற்றினுட் பொதிபொருளாய் இலைமறைகாய் போலப் பிறர்க்கறியலாகாதுளவாகின்ற அத்யத்புதார்த்தங்களை வாரி வழங்கும் வள்ளற்பெருந்தகையராகிய ஸ்ரீ உப. வே. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியின் பரமௌதார்யத்தையும் பரமக்ருபையையும் உன்னுந்தோறும் உறுகளிசிறக்கும் சான்றோர் எல்லாரும் "கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட், டென்னாற்றுங் கொல்லோ உலகு" என்னும் பெரியார் திருவாக்கினை நினைந்து இன்புறுவதுண்டு.

இம்மஹநீயரால் லோகோபகாரமாகக் காரேய் கருணையால் வாரிவழங்கப் பெறும் அத்புதார்த்தங்களைப் பெற்றுப் புலங்கொண்டுள்ள தக்கோரெல்லாம் இவர்பால் மிகுந்த க்ருதஜ்ஞதையுடையராய் வர்த்தித்துப் போருவதும் நாடறிந்த விஷயமே. அங்ஙனன்றிச் சிலர் இவரிடத்து மாத்ஸர்யம்மிக்கவராய்த் தொடர்பற்ற மறுப்புரை வரைந்து தமது இயல்பினைப் புலப்படுத்தொழிவர். இன்னோர் போக்கிற்குச் சிட்டரெல்லாம் பரிந்திரங்கிப் போருவர். இப்பெற்றி, இம்மஹநீயர் அரும்பெரும் பொருள்களை வெளியிடும்போதெல்லாம் நியதமாக நிகழ்ந்துவருவதையும், தமது அந்வர்த்தமான விருதுக்கேற்ப வாதியர் தம் வாய் அடக்கலில் பரமரஸிகரான இந்த ஸ்வாமி, ப்ரதி பக்ஷிகள் 'இனி இத்தலை நோக்ககில்லோம்' என நாணிக் கவிழ்ந்தழியும்படி பலபடியால் ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநம்செய்து பரமோஜ்வலராவதையும் பலரும் அறிவர். எனவே இந்த ஸ்வாமி சீரிய அர்த்தங்களை நன்கு நிலைநாட்டுதற்குத் தக்க உதவி செய்தவர்களென ப்ரதிபக்ஷிகளைக் கொள்ளுதலும் அவர்கள் பாலும் க்ருதஜ்ஞதை கொண்டாடுதலும் யுக்தமேயன்றோ.

இந்தப்படியே, ஸமீப காலததில் இந்த ஸ்வாமி ஸாதித்தருளிய பரந்தரஹஸ்யத்தின் கர்த்ருவிஷய நிஷ்கர்ஷத்தை அறிந்து பரமாநந்தத்தால் வயிறு பூரித்த ஸஹ்ருதயர் எத்தனைபேரென்கேன். இதனைப்பொறுதே மாறுரைத்து வாதிட முன்வந்தவரும் ஒருவர் உளர். அன்னாரை அடியேன் அறிந்திலேன் எனினும் அவரது மறுதலையுரையாகிய ஷோடசாத்யாயியின் வாயிலாக அன்னாரை அறிந்து கொள்ளுதல் எளிதாயிற்று. அவர் தமது ஷோடசாத்யாயியில் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி விஷயத்தில் தமது வெகுளியைக் காண்பித்திருப்பது தெளியக் கிடக்கிறது. ஸ்ரீஸ்வாமி ஸாதித்தருளிய அர்த்த விசேஷத்தின் ப்ரகாசாதிசயத்தைச் சிறிதும் அவருரை மறைக்கவும் மாட்டிற்றிலது என்பதும் கண்டுகொள்ளக்கிடந்தது. இத்தகைய ப்ரதிவாதிகளும் ஸ்வாமி அரும்பெரும் பொருள்களை நன்கு விசதீகரிக்கைக்கு உதவுதல்பற்றி இவர்தம்போக்கிலும் ஆறுதலடைவோம். திரு. ரெ. வீரராகவன்.

அன்பர்களே! இக்கடிதங்களெல்லாவற்றிற்கும் சிகரமானது நாம் முதலில்குறித்த நண்பர், பிரபல வித்வான் T. K. ராமாநுஜய்யங்காருடைய கடிதம். அது ஏற்கெனவே சதகோடியில் (முடிவில் பக்கம் 15-ல்) வெளிவந்துவிட்டபடியால் அதை இங்கு நாம் மீண்டும் வெளியிட விரும்பவில்லை. அந்த ஸ்ரீமுகத்தின் முடிவில் "காஞ்சீஸ்வாமி வெளியிட்ட நூல்கள் வாத முறையில் வழுவாத செவ்விய நடையில் ஒன்றின்மே லொன்ருக உள்ள தூய ஏதுக்களால் ஸித்தாந்தத்தை வலியுறுத்தி நின்று எல்லாராலும் பாராட்டப்பட்டு விளங்குகின்றன. புத்தூர் வக்கீல் ஸ்வாமி வெளியீடு களோ வாத முறையினின்றும் பிறழ்ந்து பிரதி பக்ஷத்தாரை நிந்திப்பதிலும் அவர் கொள்கைக்குக் காரணம் கற்பிப்பதிலும் புகுந்து விவாத விஷயத்தை நல்ல ஏதுக்களால் நாட்டமாட்டாது நலிவுற்றன. எதிரிகள் கூறும் நிந்தையையும் பொருள் படுத்தாது அவர் கூற்றை மறுத்துத் தம் கூற்றை உலகம் புகழ நிறுவும் தம் வெளியீடுகளால் அறிதற்கரிய எத்துணையோ வேறுபல நற்பொருள்களையும் உதவி வரும் ஸ்ரீ உப. வே. அண்ணங்கராசாரியர் திறத்து உலகம் கடப்பாடுடைத்து" என்று விளங்குகின்ற வாக்கியங்கள் பிராமாணிகர்களால் போற்றத்தக்கவை. மதுரபாஷி தத்தில் வெளிவந்துள்ள ஒவ்வொரு மஹானுடைய ஸ்ரீமுகமும் சொல்வடிவத்தில் வேற்றுமை கொண்டிருந்தாலும் இத்தகைய பொருளைக் கொள்ளாத ஸ்ரீமுகம் ஒன்று கூட இல்லை. தம்முடைய கக்ஷிக்கு ஆதரவு கொடுப்பாரில்லையே யென்கிற வருத்தம் ஒருபுறம்; ப்ரதிஷ்டிதர்களான ஸகலவித்வான்களும் ஸ்வாமியின் கக்ஷியையே புகழ்ந்து போற்றுகிறார்களே யென்கிற வருத்தம் மற்றொருபுறம். இவ்விருவகை வருத்தங்களும் சேர்ந்து இன்னாரினையாரென்று பாராமல் ஒவ்வொரு மஹானையும் ஆஸ்தானம் பாராமல் ஆச்ரமம் பாராமல் வாய்வந்தபடியெல்லாம் கைபோனபடியெல்லாம் நிந்திக்கச் செய்தன வென்று நன்கு விளங்குகின்றது.

இப்போதைய வாதி இதை யெல்லாம் மனமார அறிந்து வைத்தும் 'ஸ்வாமி தூஷிக்கிறார்; ஸ்வாமி நிந்திக்கிறார்' என்று விஷயமொன்று மில்லாமல் இதையே பறைசாற்றிக் கிளம்பியுள்ளார். எந்த விஷயத்திலும் இவருடைய வாதத்தை மெச்சு கிறவர் ஒருவராவது உளரா? சென்னையில் வாழும் ஸ்ரீ உ. வே. ராவ்ஸாகிப் S. ராகவையங்கார்ஸ்வாமி அறிஞர்! பஹுச்ருதர். மஹாமேதாவி. அவர் இவரைக் கண்டிக்க நிற்பதொன்றுபோராதா? திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீ உவே. பண்டிதரத்னம் திருக்கண்ணபுரம்ஸ்வாமி காஞ்சீஸ்வாமிக்கு ஆப்தரல்லரென்பது ப்ரஸித்தம். அந்த மஹானுடைய க்ஷேபத்திற்கும் இவர் பாத்திரமாயிருப்பது எவ்வளவு வருந்தத்தக்க விஷயம்! ஸ்ரீ உவே. வித்வான் காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமியும் இவருடைய வாதத்தை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை யென்பது இவர்தம்மாலேயே வெளியிடப்பட்டு விட்டது. இது ஒன்றே போதுமே. ஸ்ரீ உவே. V. S. (விட்டலாபுரம்) வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்க நித்யவாஸி எவ்வளவு விவேகி! எவ்வளவு ஆராய்ச்சி நிபுணர்! இந்த மஹானும் வெறுக்க நிற்பது பெரிய துரதிர்ஷ்டமல்லவா? பல வருஷங்கள் ஸதாசார்ய ஸன்னிதியில் காலக்ஷேபம் கேட்டவரும் ஸ்ரீரங்கநித்யவாஸியுமான ஸ்ரீ உவே. திருமஞ்சனம் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம் சதகோடியில் வெளிவந்திருப்பதை வாசியாதவர்களுண்டோ? அந்த ஸ்வாமி

"இவ்விடம் வஸந்தோத்ஸவஸமயத்தில் அவரை நேரில் ஸந்தித்தபோது மூன்று கேள்விகள் கேட்டேன், ஒன்றுக்கும் அவர் ருஜுவான வழியில் பதில் சொல்ல முன்வரவில்லை..........இவராகவே இதில் தலையிட்டுக்கொண்டு தான் தோன்றியாய் எதற்கும் கட்டுப்படாமல் எழுதிக்கொண்டு போவதனுல் யாருக்கு என்ன லாபம்? என்ன நஷ்டம்? என்று சில பெரியார் ஸாதித்ததுண்டு; ஆனால் ஸம்பிரதாய க்ஷோப மென்பது பெரிய நஷ்டமாதலால் அந்த நஷ்டத்தைத் தவிர்க்க மஹான்கள் முன்வரவேண்டியது அவசியமே. .... கோயிலில் கீர்த்தி மூர்த்திகளான ஸ்ரீமதித்யாதி மெய்யுவாசார்யஸ்வாமியும், தேசி வரதாசார்யஸ்வாமி

போல்வாரான மற்றும்பல மஹான்களும் வர்ஷித்தருளின ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களினால் விளைந்த ஸுபிக்ஷம் நீங்காத செல்வமன்றோ இத்தலத்திற்கு. அத்தகைய இத்தலத்திலே விச்வாமித்ரஸ்ருஷ்டியான அபார்த்தங்கள் தலைகாட்டுவதானது நினைக்க நினைக்க ஆராத துயரத்தையே தருகின்றது. ஸ்ரீ உ.வே. பண்டிதராஜ. மெ. ஸுந்தரராஜாசார்யஸ்வாமியும் ப்ரக்ருத விஷயமாகப் பல நுண்பொருள்களை ஸாதிக்கக் கேட்டேன்......."

என்று இனையபலவும் உருகியுருகியும் உருகவுருகவும் எழுதியிருப்பன "கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்" என்று போற்றத்தக்கவையல்லவா? ஸ்ரீரங்கவாஸிகளான மஹான்கள் 'விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியான அபார்த்தங்களிவை' என்று வெறுத்தார்களென்றால் இன்னமுமா இதை விட்டொழிக்காமல் மன்றாடுவது!

கீர்த்திமூர்த்திக ளென்னநின்ற மஹான்கள் போகட்டும். "அடியார்கள் வாழ அரங்க நகர்வாழ" என்று தேசமெல்லாம் நிச்சலும் போற்றும் அசேஷசித்த ரஞ்ஜக ரஸிக வித்வன்மஹித ரங்காஸ்தானத்தில் வீதிதோறும் காலக்ஷேப நறுமணம் கமழவில்லையா? அபிஷேகாசார்யரென்றே பேர்கொண்டு ஸதர்த்தாபிஷேகம் செய்துவருகிறார் ஒரு மஹான். திருக்கண்ணபுரம் கனபாடிஸ்வாமி ஒருபுறம் உபய வேத வேதாந்தங்களை வர்ஷித்துவருகிறார். ஒவ்வொருவரையும் நாமெடுத்துரைக்க வேணுமா? கோயில் என்று என்ன? ஆங்காங்கு திவ்யதேசங்களில் க்ரந்த பரவசனங்கள் பண்ணிப்போரும் காலக்ஷேபபரர்களுக்குக் குறையில்லையே. ஒரு திவ்ய தேசத்திலாவது ஒரு ஸ்வாமியாவது தலைதுலுக்கக்கூடிய அர்த்தமொன்றுண்டோ இவரிடத்தில். உண்டாயின் வெளிவரட்டுமே. விச்வகுணதர்சத்தில் ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்ரவர்ணனத்தில் (438) "அட்டசூலாః கதிபயே பட்டணேஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதாః" என்று போற்றப்பட்டு ப்ரதிஷ்டிதர்களா யிருப்பாருங்கூடச் செவியேற்கவில்லாத அர்த்தங்களன்றோ?

இதனிடையில் கடிதங்களை [அதாவது, ப்ரசம்ஸாபரங்களான மஹான்களின் ஸ்ரீமுகங்களை] வெளியிடக் கூடாதென்று ஒரு கட்டளையாம். கீழே வெளியிட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வடபத்ரசாயி அரையர்ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகத்தையும், கோவை அட்வகேட் C. R. ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகத்தையும் பார்த்தால் எதிர்த்தலையில் கடிதங்கள் வாங்கி வெளியிட பஹுமுகமான ப்ரயத்னங்கள் நடந்தமை தெரியவரும். க்ஷண பங்குரங்களான சில கடிதங்கள் வெளியிடப்பட்டுமிருந்தன. வாதிப்ரதிவாதிகளிருவருமே போராடிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதென்றும், மத்யஸ்தர்களான மஹான்கள் தலையிட்டு அநீதிவாதங்களைக் களைந்து நீதிவாதங்களை நிலைநாட்டி அபிநந்தனம் செய்யலாகாதென்றும் எங்குற்ற கட்டளையோ அறியோம்.

தாமே சிலரை வசப்படுத்தி யெழுதச் செய்கிறாரென்றும், எழுதிக் கொடுக்கவுமாகிறதென்றும், ஏகதః ப்ரலாபః. ஒருவர் நாலுகால் மண்டபமொன்றைக் காட்டி இது என்னுடையதென்று சொல்லி அதை அடகுவைத்து நாலாயிரம் ரூபா கடன் வாங்கினாராம். அதைப் பொறாதவொருவன் இவரிடம் வந்து 'இதில் எனக்கு ஏதேனும் பங்குகொடுத்தால் ஸரி; இல்லையானால் இது ஏமாற்றமென்று தெரிவித்துவிடுவேனென்றானம். 'அடா! கையிலாகாத முண்டமே! உனக்கு ஸாமர்த்தியமிருந்தால் பதினாறுகால் மண்டபத்தை அடகுவைத்துப் பதினாறாயிரம் ரூபா வாங்கே' என்றாராமவர். இத்தகைய கதைக்கும் இங்கு இலக்கில்லை. ஒரு நிர்ப்பந்தத்திற்கோ தாக்ஷிண்யத்திற்கோ உட்பட்டு எழுதினாரொருவருமிலர். ஒருவரிருவரல்லரே. உலகமெல்லாமன்றோ உவந்துபரிந்து எழுதுகின்றது.

எழுதுவதில் சைலி ஒத்திருக்கின்றதென்று ஒரு விலபனம். இதில் ஒரு மருமம் கேளீர். ஸ்வாமியினுடைய நான்கு பாஷைப் பத்ரிகைகளும் நான்குபாஷைப் புத்தகங்களும் நாற்றிசைகளும் பரவி வருகின்றன. அவரவர்கள் அநவரதம் இவற்

றைப் படிக்கிறார்கள். அதனால், தமிழ்ப்பாஷை யொன்றில் மட்டுமேயன்று; எல்லாத் திசையினர்க்கும் எல்லாப் பாஷைகளிலும் ஸ்வாமியின் பாணியே படிந்து வரத் தொடங்கிவிட்டது. இதை யெடுத்துக்கூறுகின்ற இவரும் இந்த சைலியைத் தானே பழகிவருகின்றார். ஒரே நிதர்சனம் காட்டுகின்றேன். "இதை கவனிக்க வேண்டியது" என்று பலரு மெழுதுவர்கள். அது சுவையற்ற சொல்லென்று விட்டு "இதனைக் குறிக்கொள்க." "இது குறிக்கொள்ளத்தக்கது" என்றெழுதுபவர் ஸ்வாமியொருவரே. இதையேதான் இவரும் கையாண்டு வருகிறார். இஃதொன்றேயோ? பொருள்வகையை அநுகரிக்க இயலாதாயினும் சொல்வகையை அநுகரிக்க இயலுமே. அனைவரும் ஆசைப்பட்டு ஸ்வாமியின் எழுத்து நடையையே பின்பற்றுகிறார்கள்—பின்பற்றப் பார்க்கிறார்கள் என்பது உண்மையுரை. மற்றொருகால் வேறு சில விஷயங்கள் தெரிவிக்கவெண்ணி இப்போது நிற்கின்றேன்.

இங்ஙனம், P. S. Rangachari, Chidambaram, 1-11-63.

தேவஸ்தான பத்ரிகையை நோக்கி உவே. பண்டித. V. S. வெங்கடாசாரியர் எழுதுகிறார். (விட்டலாபுரம்) ஸ்ரீரங்கம் 37, மேலசித்திரை வீதி.

திருப்பல்லாண்டில் ஒவ்வொருபாட்டின் முடிவும் சிறுவர்களுக்கு ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள முடியாதபடி பல்லாண்டு கூறுதும் - பல்லாண்டு கூறுமின் - பல்லாண்டென்மின் - பல்லாண்டுபாடுதும் - பல்லாண்டு கூறுவன் என்றிப்படி வெவ்வேறு விதமாகவருவதால் இதை நினைவு வைத்துக் கொள்வதற்காக முன்னோர்கள் தாமே "ஆதி கூறுதும் அனந்தரம் கூறுமின் அண்டமென்மின் எந்தை பாடுதும் தீயுடுத்தெந்நாள் கூறுதும் நெய்யுமல்லும் கூறுவனே" என்றொரு சந்தை இயற்றி வைத்தார்கள். இதுவும் அத்யயன பரம்பரையில் வந்திருக்கிறது. எல்லாப் புத்தகங்களிலும் அச்சிட்டுமிருக்கிறது. 'அபிநவ அகஸ்த்யர்' என்று டைடல் பெற்ற வொரு பெரும் புலவர் 'எனக்குப் பொருள்படாத செய்யுள் எதுவுமே கிடையாது' என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பராம். அவரிடம் சென்று இச் சந்தையைச் சொல்லி இதற்குப் பொருள் சொல்ல இயலுமோ? என்று கேட்டார்களாம். இதை இருமுறை சொல்லச் சொல்லி 'ஆஹா! இது வெகு ஆச்சரியமான செய்யுள்; வேதாந்த விழுப்பொருளன்றோ இதில் அடங்கியுள்ளது; கேளுங்கள்' என்று சொல்லி உடனே பொருள் விவரிக்கப் புறப்பட்டாராம்; [ஆதி கூறுதும்] இதில் ஆதி என்னுஞ் சொல்லை இருமுறை கொள்ளவேணும். ஆதி - முதன்முதலிலே, ஆதி - ஆதிமூலப்பொருளை, கூறுமின் - சொல்லுங்கோள். அனந்தரம் கூறுமின் - அதன்பிறகு உங்களுக்கு இஷ்டமான தெய்வத்தைச் சொல்லுங்கள்; அண்டம் என்மின் - "யதண்ம் அண்டாந்தர கோசரஞ்ச யத்" என்கிற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியைச் சொல்லுங்கள். எதற்காக வென்றால், அதனால் பரதெய்வம் இன்னதென்று புலப்படும். எந்தை பாடுதும்—எந்தையென்று தகப்பனுக்குப் பெயர்; அவரைப் பாடுவோம். எதற்காக? இப்படிப்பட்ட மஹார்த்தம் நமக்கு ஸ்புரிக்கும்படி அருள் செய்ததற்காக. தீயுடுத்தெந்நாள் கூறுதும் - தீயையுடுத்துக் கொள்வதாவது சிதையில் அக்னியினால் தஹனமடைவது. ச்மசானத்திலே அக்னிஸம்ஸ்காரம் பெறுகை என்றபடி. அது எந்நாள்? எந்நாள்? என்று கூறுவோம். கூவிக் கொள்ளும் காலம் இன்னுங் குறுகாதோ? என்று கதறுவோம் என்றபடி. [நெய்யும் மல்லும் கூறுவனே] ஆஸந்தியில் ஏற்றுவதற்குமுன் ஹோமம் பண்ணுவதற்காக நெய்யும், ஆஸந்தியில் ஏற்றின பிறகு உடலை மூடிக் கட்டுவதற்கு மல் பீஸூம் வேண்டும் என்றபடி. கூறுவனே என்பது பிழை; கோருவனே என்றிருக்கவேண்டும். நெய்யும் மல்பீஸூம் விரும்புகிறேனென்றபடி.

இப்படியாக அர்த்தம் சொல்லுகிறவர்களும் இவ்வுலகில் மலிந்துள்ளார்கள். இவர்களுக்கு மஹா மேதாவிகளென்று பெயர். ப்ரபத்தியையும் பகவத்ஸங்கல்பத்

தையும் சேர்த்து முடிபோடுவர்கள். பிராட்டியின் பெருமையாக எதையோ நினைத்து எதையோ எழுதுவர்கள், எதைத்தானெழுதட்டுமே, காசுக்குமுதவாத கஞ்சாங் கோரைக் கதையாயன்றோ முடியும். "தஸ்மிந் அஸ்தமிதே பீஷ்மே கௌரவாணும் துரந்தரே, ஜ்ஞாநாநி அல்பீ பவிஷ்யந்தி" என்கிற மஹாபாரத சுலோகம் யாவரும் கேட்டிருப்பீர்கள். பீஷ்மாசார் மறைந்துவிட்டால் ஞானங்கள் அல்பமாய் விடுமென்று இதில் சொல்லப்படுகிறது. ஞானங்கள் அற்பமாய்விடுமென்றால் என்ன தாத்பரிய மென்பதை யாரேனு மறிந்தாருளரோ? ஒரு மதிப்பன் தலையிலே கிடக்கவேணு மென்கிறார்கள் வியாக்கியான சக்ரவர்த்திகள். அதன் கருத்தைத்தா னறிவாருளரோ? இருளன் கையிலே கிடைத்த ரத்னம் விலையுயர்ந்ததாயிருந்தாலும் அது அற்பன் கையிலே கிடைத்தபடியாலே அதை மதிப்பாரில்லை. ஒன்றரையணு விலைக்குத்தான் அதுமாறும். பெடரல் கோர்ட்டு அட்வகேட்டின் வாயில் வரவேண்டிய விஷயங்கள் ஒரு முன்சீப் கோர்ட்டு வக்கீல் வாயில் வந்ததானல் விஷயத்தில் வெகு சீர்மை யிருந்தாலுங்கூட அதற்குச் செவி கொடுப்பாரில்லை. வடமொழியோ தென்மொழியோ ஒன்றும் பயிலாதவன் நான் பாஷ்யார்த்தம் சொல்லுகிறேன், பகவத் விஷயார்த்தம் பேசுகிறேனென்று கிளர்ந்தால் அதற்குக் காது கொடுப்பனே ஒரு விவேகி? பேசுபவனே எழுதுபவனே மதிப்பனுயிருக்க வேண்டாமா? மதிப்பற்றவன் என்று தெரிந்தால் அங்குக் காதையும் கண்ணையும் புகவிடுவர்களோ? பெரிய பஜார்களில், அழுகிப் போன வாழைப் பழங்களையும் வைத்துக்கொண்டு விற்பனை செய்வார்கள்; அதை வாங்கவும் ஓடிவருபவர்கள் இல்லாமற் போகவில்லையே. "இரண்டுவரி வாசித்தவுடனும் இரண்டு வார்த்தைகள் கேட்டவுடனும் தாங்கமுடியாத தலைவலி யெடுத்து முகங்கடுத்து நிற்கும்படியாகவுள்ளது நம்மெழுத்தும் நம்பேச்சும்" என்று உள்ளபடி உணர்ந்தவர்களுங்கூட 'நம்மெழுத்துக்குத்தான் கௌரவம், நம்பேச்சுக்குத்தான் மதிப்பு' என்றன்றோ மயங்கிக் கிடக்கிறார்கள். அன்னவர்களின் சிரோலிபிக் கேற்ற லிபிகள் ஓயாமல் பக்கம் பக்கமாகவும் புத்தகம் புத்தகமாகவும் வெளி வரட்டுமே. கண்கொண்டு காண்பாருண்டோ?

எந்தப் பெரியார் எது சொன்னாலும் அடுத்த க்ஷணத்திலேயே அதை மறுத்துச் சொல்லியே தீர்வதென்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டானொருவன். அவனைச் சுட்டிக் காட்டி ஒரு பெரியவர் "இவனுடைய தாயார் நல்ல பதிவிரதையாக வாழ்ந்தவள்" என்றாராம். எதையும் கண்டித்தே தீர்வதென்று விரதமாதலால் "என் தாயாரைப்பற்றி இவனுக்கென்ன தெரியும்" என்று தொடங்கி அவன் சொன்னதை இங்கு நாம் உதாஹரிக்கக் கூசுகிறோம். நமக்கு இன்னது அநுகூலம், இன்னது பிரதிகூலம் என்பதைச் சிறிதுமறியாமல் எதற்கும் எதிர்மூச்சுபோட்டே நிற்பதென்று காப்புக் கட்டிக் கொண்டிருப்பவர் அந்தக் காப்பை ஆப்ரயாணம் அவிழ்க்க வேண்டா. எதையாவதெழுதிக் கொண்டே யிருக்கட்டும். ஒவ்வொன்றுக்கும் சுவைமிக்க பிரதித்வனி கிளம்பாமற் போகாது.

இனி, கடிதங்களின் போக்கவும் போாத பெருமைகளைக் கேண்மின்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 177ல் வெளிவந்துள்ள [பெரியார்கள் எழுவரின்] ஏழு கடிதங்களும் மஞ்சாடு வரை யேழும் கடல்களேழும் போலே மதிக்கக் கூடியவை. அவற்றில் யாரையும் இகழ்ந்துரைக்குஞ் சொல் அணுவளவும் கிடையாது. உலகில் ஒரு வழக்க முண்டு; அவரவர் தாம் தாம் பேசின பேச்சுக்களோ எழுதின எழுத்துக்களோ ஸர்வாத்மநா அஸம்பத்தம் என்று உலகமறிய நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டால் அவர்கள் விஷயங்களில் வாய்திறக்கச் சரக்கில்லாமையாலே 'என்னை வைகிறார், என்னை யடிக்கிறார், ஐயோ முதுகில் அடிதாங்க முடியவில்லையே, கபோலத்தில் கொடுத்த அறை பொறுக்க முடியவில்லையே, இடுப்பு ஒடிய உதை கொடுக்கிறாரே.' என்று தான் கத்துவர்கள். வேறு என்ன பேச முடியும். இந்த ரீதியில் என்னை

யிகழ்ந்துரைக்கிருரென்று அவர் கத்துவதும், அவரை யிகழ்ந்துரைக்கிருரென்று இவர் கதறுவதும் அநிவார்யமாகிறது. இப்படித்தானே யெழுதியும் சொல்லியும் உய்யவேண்டும். வேறு என்ன செய்ய முடியும்? என்ன சொல்ல முடியும்?

கடிதம் 1-க்கு பதிலில் "திரௌபதி செய்தது உயரிய சரணுகதி தான் என்று கடிதத்தில் எழுதியிருப்பது அடியேனல் மறுக்கப்படவில்லை" என்றிருப்பது எப்படி யிருக்கிறது தெரியுமோ? 'ஸாப்பிட்டோமையா ஸாப்பிட்டோம், என்ன அதற்கு?' என்கிற கதைபோலவும், 'இன்று அமாவாசை தானே, ஆமாம், இன்று கிருத்திகை தானே, ஆமாம், இன்று மரணயோகந்தானே. ஆமாம்" என்கிற கதை போலவுந் தானிருக்கிறது. உபசார வார்த்தைகளை முக்கிய வார்த்தையாக்க ஏழேழ் பிறவி தவம் புரிந்தாலுமாகாது. பிள்ளை லோகாசாரியரும் அவருடைய திருத்தம்பி யாரும் மூலத்தில் ஸாதித்த பல விஷயங்களை உபசாரவார்த்தையாக மணவாளமா முனிகள் கண்டரவேண அருளிச் செய்கிருர். தத்வ த்ரயத்தில் "ஜ்ஞாதாவென்ற போதே கர்த்தா போக்தா வென்னுமிடம் சொல்லிற்ருயிற்று. கர்த்ருத்வபோக் த்ருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்களாகையாலே" என்பது மூலம். "கர்த்ருத் வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிசேஷமென்று உபசரித்தருளிச் செய்கிருர். க்ரியாச்ரயத்வ ரூபமான கர்த்ருத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிசேஷமென்று முக்க்யமாகச் சொல்லப் போகாதிறே" என்றும், "இனி போக்த்ருத்வமாவது போகாச்ரயத்வம்; போகமாவது ஸுகதுஃக்கரூபமான அநுபவஜ்ஞானம். அது ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷம். ததா ச்ரயத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷ மென்கிறதும் ஔபசாரிகம்" என்றும் விசதவாக் சிகாமணிகள் அலசிக் காட்டுகிருர். உபசாரம் உபசாரமாகத்தான் நிற்கும். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (88) "த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களிறே" என்ற விடத்திலும் "ஔபாதிகமான வித்தை உபாதி யென்றது கார்யே காரணோப சாரம்" என்றருளினர். மாமுனிகளின் திருவாக்குக்களில் ஔபசாரிகமென்னும்படி யானது தேடினுலும் கிடைக்காது. மற்றையோர்களின் வாக்குக்களில் அது தேட வேண்டாதபடி கிடைக்கும். இது உலகமறிந்த நெடுவாசி. ஆக, புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே யென்றது உபசார வார்த்தையே யென்று முதற்கடிதத்திலுள்ளது சிலாலிகிதமாயிற்று. பிறர் எழுதுவது ஒவ்வொன்றும் மதிவிப்ரமத்தா லென்பதும் குருமுகமநதீத்ய வென்பதும் செப்பேடும் கல்வெட்டு மாகாநிற்க, அழுகைக்கு அர்த்த முண்டோ? "வைஷ்ணவவுலகம் முழுவது மறியும்"—எதையறியும்? நாமூலம் லிக்க்யதே கிஞ்சித் ஸ்ரீகாஞ்சீஸ்வாமிநேதி யத்.

கடிதம் 2-க்கு பதில்—என்றதைப் பார்ப்போம். இரண்டாவது கடிதம் யாரு டையது? திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தாந ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலை யுபாத்யாயர் நியாய வேதாந்த வித்வானுடையது. அந்த மஹான் இவருடைய கந்தையைக் காணுமலே, அதில் தள்ளப்பட்ட விஷயங்களையே எழுதிவிட்டாராம். ஆங்காங்கு ஸ்ரீராமாயணுதி ப்ரவசனம் பண்ணுகிறவர்களும் ஸ்ரீவசநபூஷணுதிகாலக்ஷேப நிரதர்களும் இவரு டைய சிரோலிபிகளைக் காணுமல் தானே எதையோ சொல்லிப் போதுபோக்கி வருகி ருர்கள். பூர்வாசாரியர்களுங்கூட இவருடைய லிபிகளைக் காணுமலே எதையோ எழுதி வைத்திருக்க மற்றையோர்களைப் பற்றிச் சொல்லவேணுமா? "மா முனிகள் திருவாக்கை மாத்திரம் கொண்டு பார்த்தால் விவாதாஸ்பத க்ரந்தங்களை யருளியவர் எந்த ஆச்சான் பிள்ளை யென்பதை எவராலும் நிர்ணயிக்க முடியாது" என்று கல் வெட்டு நாட்டிவிட்டாரிவர். மேலேயும் "மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளை மாத்திரம் கொண்டு பார்த்தால் விவாதாஸ்பத க்ரந்தங்கள் நாலூராச்சான் பிள்ளை யுடையதா யிருக்கலாம் என்னும் ஸந்தேஹமே தேறி நிற்கும்; இந்த ஸந்தேஹத்தை எவ்வழி யினுலும் போக்க முடியாது" என்றெழுதப்படுகிறது. விசதவாக்சிகாமணிகளுக்கு அவிசதவாக் சிரோமணி யென்று பட்டம் சூட்டி விட்டார். போருமே போருமே. ஸம்சயாத்மா விநச்யதியே. இவர் வரையில் மாமுனிகள் ஸம்சயஜநகரேபோலும்,

வால்மீகி ராமாயணத்தை மட்டுங் கொண்டு பார்த்தால் ராமன் ராவணனை வதைத்தானு? ராவணன் ராமனை வதைத்தானு என்பது எவராலும் முடிவுகட்ட முடியாதென்று சொல்லித் திரிவாருமுளரே. அவர்களுக்குத் துணை வேண்டாமா? அபயப்ரதராஜ ஸூநுவின் வாக்கியங்களை யுதாஹரித்தவர் அபயப்ரதராஜருடைய வாக்கியங்களை ஏனையா உதாஹரிக்கவில்லை? என்று கேட்டால் தலை வணங்கி நிற்பவருடைய தலை காலில்லாத வார்த்தைகள் தலை வேதனை யத்தனை.

மூன்ருவது கடிதம் ஸ்ரீஉவே வானமாமலை வித்வான் வாத்யார் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமியின் திருக்குமாரருடையது. கம்பீரஸம்ஸ்க்ருத வாணீமயமுமானது. இந்த வாக் ப்ரவாஹத்திலிறங்கித் திளைக்க பாக்கிய மில்லாமையானது அவரை நிந்திக்க முற்படாமைக்கு ஹேதுவாயிற்று. ஸ்ரீஸ்வாமியின் சபதம் பயனற்றதெனப் படுகிறது. குலசேகராழ்வார் குடப்பாம்பில் கையிட்டதாக சரித்திரம் கூறுகின்றது. பெருமாள் திருமொழித் தனியனும் காட்டுகின்றது. செத்த பாம்பைக் குடத்திலே யிட்டு வைத்துக் கையிட்டாரென்று சிலரும், ரப்பர் பாம்பை யிட்டுவைத்தென்று சிலரும் பேசி ஏசியுள்ளார்கள். இவர் ஸ்வாமியின் சபதம் பயனற்றதென்கிருர். சபதம் எத்தகைத் தென்பதை நினைப்பூட்டுகின்ருேம்.

"எந்த எந்த க்ரந்தங்களைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸாதித்ததாக வைணவவுலகம் முழுவதும் நிர்விவாதமாக இசைந்திருக்கின்றதோ, அந்தக்ரந்தங்களில் ஒரு க்ரந்தத்தைப் பற்றியாவது ஆச்சான்பிள்ளை ஸாதித்ததாக மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியுளதா? உளதாயின் இரண்டிடம் வேண்டாம், மூன்றிடம் வேண்டாம், ஒரே ஒரு இடம் காட்டினுல் போதும். காட்டிவிட்டால் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான நூல்களில் ஆச்சான்பிள்ளையென வருமிடங்களெல்லாம் ஒன்று தப்பாமல் பெரியவாச்சான் பிள்ளையையே குறிக்கின்றன என்றிசைந்து நிற்பதோடல்லாமல் அப்படி காட்டின க்ஷணம் முதலாக நாம் எழுத்துக்கருவியையோ புத்தகத்தையோ யாவச்சரீரபாதம் கையால் தொடுவதில்லை, எங்கும் உபந்யாஸமென்று வாய்திறப்பதுமில்லை என்று தீவிரமான சபதம் செய்து இஃது எழுதுகின்ருேம்"—என்பது சபதப்ரகாரம்.

இதற்கு வாய்திறக்க முடியாமல் ப்ரதிசபதம் காட்டுவதாக வொரு வீண்வம்புப்பேச்சு; (அதாவது) மாமுனிகளுக்கு முற்பட்டவர்களோ நூறுவருஷத்துக்குள்ளிருந்த பிற்பட்டவர்களோ நாயனுராச்சான் பிள்ளையை ஆச்சான்பிள்ளையென்று நிர்தேசித்திருப்பதாக எவரேனும் காட்டினுல்........என்று. ரஸிகையான பெண்பிள்ளை "வீணுப்யஸந வேளாயாம் அஹம் ஆமலகஸ்தநீ" என்று சொல்ல, மஹாரஸிகனுன புமாந் 'வேதாத்யயந வேளாயாம் வார்த்தாக வ்ருஷணு வயம்" என்று கூறி அப்பெண்ணின் வாக்கை வென்ருனென்று கேட்டிருந்தோம். அதுதவிர வேறென்றுமிங்கு நினைவுக்கு வரவில்லை. கேளுங்கள், நின்று கேளுங்கள். நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் பலவாசிரியர்களிருக்க, அவர்களை இட்டெண்ணுமல் மணவாளமாமுனிகளொருவர்க்கே அஸிதரஸாதாரணமான கொண்டாட்டங்கள் ஸ்ரீரங்கநாதோபஜ்ஞமாக எங்கும் நடைபெற்றுவருவது எதனுல் தெரியுமோ? அவரொருவரால் விளைந்த உபகாரமே அதிசயிதம், ஸர்வாதிசயிதம், அப்ரமேயம், அபரிச்சேத்யம், அஸமாப்யதிகம், அவாங்மநஸகோசரம் என்பதனுலென்பது ஸர்வ நிர்விவாதம். அருளிச்செயல் வியாக்கியானங்கள் கிடக்கட்டும். அஷ்டாதச ரஹஸ்யம் பரந்தரஹஸ்யம் மாணிக்க மாலை முதலான ஸ்வதந்த்ரக்ரந்தங்களும் கிடக்கட்டும். ஸூத்ரத்துக்கு வ்ருத்தி க்ரந்தம்போல் மாமுனிகள் ஸாதித்திருக்கிற ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களானவை த்ரிபாத்விபூதியிலுங் காணக்கிடைக்காதவை. வெறும் அபிமான வார்த்தையன்றிது. கேண்மின். ஆளவந்தார் ஸாதித்த க்ரந்தங்களில் ஓராசாரியருடைய திருவாக்கையும் எடுத்துக்காட்ட ப்ரஸக்தியில்லாமற் போயிற்று. எம்பெருமானுரருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் ஆளவந்தாரொருவருடைய ஸ்ரீஸூக்திதவிர மற்றெருவருடைய

ஸ்ரீஸூக்தியையும் எடுத்துக்காட்ட ப்ரஸக்தியில்லாமல் போயிற்று. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி ஓரிடத்திலிருக்கலாம். இப்படியே ஆழ்வான் பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் பிள்ளை லோகாசார்யர் முதலானோருடைய க்ருதிகளிலும் அத்யந்தபரிமிதங்களான பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையே யெடுத்துக்காட்ட ப்ரஸக்தி யிருந்தது. ஆர்த்தியில் “முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம் முழுதும் நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்” என்று தாமே பணித்தபடி பூர்வாசார்யர்களின் ஸகல க்ரந்தங்களையும் கண்ட பாடஞ் செய்து அவற்றையே நித்யாநுபாவ்யமாகவுங் கொண்டு அவ்வவற்றிலிருந்து ப்ரகரணோசிதங்களான ஸூக்தி சகலங்களை ஆங்காங் கெடுத்துக் காட்டி ஈடுமெடுப்புமில்லாத வியாக்கியானங்களை யருளிச் செய்தவர் கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகில் வேறொருவருளரோ? பரந்த ரஹஸ்யமோ மாணிக்க மாலையோ தத்வ நிரூபணமோ தத்வ தீபமோ........இத்யாதிகள் மாமுனிகள் உதாஹரிக்கவே ப்ரகாசமும் ப்ராமாண்யமும் பெற்றன. இவற்றை மாமுனிகளுக்கு முற்பட்டவர்களும் கையாண்டதில்லை, பிற்பட்டவர்களும் கையாண்டதில்லை. உண்டெனில் எடுத்துக் காட்டலாம். எதைக் காட்டுவது? எங்கிருந்து காட்டுவது? இவர் செய்யும் சபதத்தினழகை இவரே மெச்சிக் கொள்ளவேண்டும். “த்வாதசி யன்று ஸூர்ய க்ரஹணம் பிடித்தால் பாரணை முந்தியா? தர்ப்பணம் முந்தியா?” என்று விசாரங் கொண்டு இதைப்பற்றி ஸ்ரீபாஷ்யத்திலாவது ச்ருத ப்ரகாசிகையிலாவது உபநிஷத் பாஷ்யத்திலாவது பகவத் விஷய ரஹஸ்யாதிகளிலாவது — தொலையட்டும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களிலாவது நிர்ணயமிருப்பதாகக் காட்டிவிட்டால் இவற்றை ப்ராமாணிக க்ரந்தமாக வொப்புக்கொள்ளுகிறேன்” என்றும் இவர் சபதம் செய்யலாம். உண்மையில் இது தான் ஸாரமும் ஸாரதரமும் ஸாரதமமுமான ப்ரதிஜ்ஞை. ஸித்திக்காது என்பதற்கும் இவர் அதிகாரியன்று, ஸித்தித்துவிட்டது என்பதற்கும் இவர் அதிகாரியன்று. “சார்வரி வருஷத்தில் ஏகாதசியன்று க்ரஹணம் பிடித்தபடியாலும், விரோதிவருஷத்தில் சதுர்த்தியன்று க்ரஹணம் பிடித்தபடியாலும் எல்லாத் திதிகளிலும் க்ரஹணமுண்டென்று ஸித்தித்துவிட்டது” என்பதற்கே இவரதிகாரி.

கடிதம் 4. என்பதைப்பற்றின விமர்சம். ஸ்ரீஸூக்திநிதியென்று விருது பெற்றவரும் ஒருவருடைய மாயவலையிலும் சிக்காதவரும் இயற்கையாகவே பரம ஸாத்விகருமான ஸ்ரீ உ.வே. (கரியமாணிக்கம்) வி. வி. ஐயங்கார்ஸ்வாமி 4-வது கடிதக்காரர். இவரைமயக்கி மாற்றி [ஸாம தான பேத தண்டங்களையும் செலுத்தி] ஒன்றெழுதி வாங்கிக்கொள்ளலாமென்று ஓடினர் பாவம். இங்குமங்கும் ஊடாடும் க்ருஷ்ணனை வசப்படுத்திக்கொள்ளப் பார்த்த கௌரவர்களை நோக்கி “அந்யத் பூர்ணதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசல ஸம்ப்ரச்நாத் நசேச்சதி ஜநார்தந:” என்று உண்மையுணர்த்திய ஸஞ்ஜயரைப் போலே உணர்த்துவாராருமில்லாமையாலே பதறியோடிப் பங்கமடைந்ததந்தோ. அது கிடக்கட்டும். இந்த வி. வி. ஐயங்கார்ஸ்வாமி பழைய விவாதத்தின் போதே பிரதிபக்ஷியை ஆதரித்தவர் என்பதோரழகை. ஸ்ரீராமகதை யொன்றில் விவாதம் ஏற்பட்டு ‘வால்மீகி ராமாயணத்தை எடுத்துப் பார்ப்போம்’ என்று ஒருவர் சொல்ல, அதற்கு “அட பைத்தியமே, ஏற்கெனவே அவர் (வால்மீகி) ராமபக்ஷபாதியாச்சே, அவர் புத்தகத்தையா எடுத்துப் பார்ப்பது’ என்றாராம் மற்றொருவர். அதற்குமேல் “மஹாபாரதத்தில் கூட ராமகதை சொல்லப் படுகிறது, அதை யெடுத்துப் பார்ப்போம்” என்ன, ‘அட முட்டாளே! வியாசரைவிட வால்மீகியையே ஒருபங்கு கூட்டிக்கொள்ளலாம். வியாசருக்கு “ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:” என்று பைத்தியக்காரவேதம் புகழ்ச்சியொன்று கொடுத்துவிட்டபடியால் தாம் சொன்னதே வேதவாக்கென்று செருக்கு மொன்றுண்டு அவர்க்கு; ஆகவே அந்த அசட்டுப் புத்தகங்களில் எதையும் எடுத்துப்பார்க்க வேண்டாம்; செத்தாஞ்ஜன மென்றும் சவரக்ஷண மென்றும் நானெழுதிவைத்திருப்

பனைகளைப் பார்த்தால் கண்ணாடிபோல் விளங்கும்' என்றாராம். இதெல்லாம் கட்டுக் கதை யென்று நினைக்கிறாயோ?

பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் கலம்பகத்தில் "காணாத புதுமை பல காட்டுவன்" என்று தொடங்கி "நீணாகணைப்பள்ளியில் திருவரங்கத்து நெடிதாழி துயிலும்பிரான்.... சேணாடர் யாவரையு மடிமைகொண்டு அவரவர் சிரத்திற் பொறித்துவிட்ட திருச்சக் கரப் பொறியிலாததொரு கடவுளைத் தேடியினி மூன்விடுவனே" என்றுகூறித் தேடச் சென்றிருக்கிறார். யாரை? அரங்கேசனுடைய திருச்சக்கர விலச்சினையில்லாததொரு தெய்வத்தை. அது போல, இவரும் அப்போதோடு இப்போதோடு வாசியற எப் போதும் பிரதிபக்ஷியை ஆதரிக்கவிசையாத வொரு பண்டிதரைத் தேடிப்பிடிக்க அவ்வையங்காரோடு கூடவே திரியட்டும். (4வது கடிதக்காரர்) தானெழுதிய சில பதங் கள் மாறியிருப்பதாகத் தெரிகிறது என்றாராம். பல பதங்களல்ல, சில பதங்கள். மாறியிருப்பவை வாக்கியங்களல்ல, பதங்கள். அந்த மாறுதலும் திடமாகச் சொல் லப்படாதே தெரிகிற தெனப்பட்டதாம். உண்மையில் மாறுதலுண்டென்பதை நானும் கண்டறிந்தேன். (அஸல் கடிதத்தில்) விண்ணபம் என்றிருந்தது விண் ணப்பம் என்றும், 15 ஆண்டுகளாக என்றிருந்தது 15 வருடங்களாக என்றும், பரமஹம்ஸேத்யாதி என்றிருந்தது ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ என்றும் மாறியிருப்பது ஸத்யமே. ஒவ்வொரு கடிதமும் இத்தகையவே யென்று விளங்குகிறதாம். எத்த கைய? என்றால், ஒருபதமிருக்க வேறொருபதம் மாற்றப் பெற்றவை என்பர். அஜய்யः இத்யாதிகளை அஜேயः இத்யாதியாக மாற்றினதற்கு எந்தப்ராயச்சித்தமோ அந்த ப்ராயச்சித்தமேயாகட்டும்.

கடிதங்களின் வரிசையில் 5வது கடிதம் திருநாராயணபுரம் ஸ்ரீமதுபயவே. வித்வான் வங்கீபுரம்—உடையவர் ஸன்னிதி ஆதீனம் ராகவாசாரியர்ஸ்வாமி யருளி யது. இதைத் தொடுவதற்கே கூசுகிறார் பாவம்! "வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷே ச பச்யாமி சீரக்ருஷ்ண ஜிநாம்பரம்" என்ற மாரீசன் "ரகாராதீநி நாமாநி த்ராஸம் ஸஞ்ஜநயந்தி மே" என்றழுததே நினைவுக்கு வருகிறது. ராமநாமம் போல் ராகவநாமமும் ரகாராதி நாமந்தானே. இந்த திருநாராயணபுரம் ஸ்வாமி ராகவாசார்யரன்றோ.

6-வது கடிதக்காரர் உபயபாஷா பண்டிதரான பத்தங்கி ரங்காசாரியர். இவர் மத்யஸ்தரல்லரென்று தள்ளப்படுகிறார். பலபல மத்யஸ்தர்கள் தன்னைப் புகழ்ந்தும் தன் கக்ஷியைப் புகழ்ந்தும் ஏராளமாக வெளியிட்டிருப்பதனால் அவற்றிலொன்றை யும் காணாத இந்த உபயபாஷா பண்டிதர் எப்படி மத்யஸ்தராக முடியும்? இவ்வள வோடு விட்டுத் தொலைத்திருக்கலாமிவரை; இவர் பிரதிபக்ஷியைப் புகழ்ந்திருக்கிறா ரென்று வயிற்றெரிச்சலோடு எழுதிவிட்டு, அந்த ப்ரதிபக்ஷியை தான் முன்புமட்டும் புகழவில்லை, இப்போதும் புகழ்வதாகக்கூற வந்து [அடியேன் இன்றைக்கும் பிரதிபக்ஷி யின் பாண்டித்யத்தையோ உபந்யாஸத் திறமையையோ மறுக்கவில்லை] என்றெழுதப்படு கிறது. "என் கக்ஷியை இவரும் இப்போது மறுக்கிறபடியால் இவரை முன்பு நான் விளைவதறியாமல் புகழ்ந்துவிட்டாலும் இப்போது இகழ்வேனேயொழியப் புகழ மாட்டேன்; மூக்கும் காதுமறுப்புண்ட சூர்ப்பணகை "தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ, புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ" என்று புகழ்ந்ததுபோலவும், ஸத்யோ வைதவ்யமடைந்த மண்டோதரி "தமஸः பரமோ தாதா சங்க சக்ரகதாதரः, ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீः" என்று புகழ்ந்தது போலவும் நான் புகழ மாட்டேன்; அவர்களுக்குப் போல எனக்கும் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதென்று நினைக்கிறீர் களோ? என்றெழுதவேண்டி யிருக்க, இப்போதும் அடியேன் பிரதிபக்ஷியின் புகழ்ச்சியை மறுக்கவில்லை, மறைக்கவில்லை என்றெழுதுவது—தான்பரமப்ராமாணிக ரென்று காட்டிக்கொள்ளவே போலும். இந்த ப்ராமாணிகத்வ மொன்றுதான் பேர்க்கவும் பேராதபடி நிலைநிற்கும். மற்றபடி அர்த்தங்களெல்லாம் ஒன்று தப்பா மல் அபார்த்தங்களே யென்று உலகில் எத்தனைவருளரோ அத்தனைவராலும் பொடி பொடியாக்கப் பட்டொழிந்தன வென்பது இன்னமும் சொல்லவேண்டுமா?

மகனுக்கு விவாஹம் செய்விக்கவேணுமென்று பலபாடுகள் பட்டுப் பல்லாயிரம் செலவழித்து விவாஹம் செய்விக்குமவர்கள் நாட்டுப்பெண் இல்லறம் நடத்தவந்து சேர்ந்தவுடனே முறத்தாலடிப்பதையும் மூஞ்சியாலடிப்பதையும் காணு கின்றோம். தேவபோக்யமாக அறுசுவை யடிசில் சமைத்தாலும் 'அதில் உப்பு கிடையாது, இதில் இரட்டை யுப்பு, தளிகை ஒன்றுகூட வாயில் வைக்க வழங்க வில்லை' என்று தூற்றுவது சில மாமனாருடைய இயல்பு. சில மாமனார்கள் இயற்கையான ஸௌஜன்யத்தாலும், நல்வார்த்தைகளினாலேயே திருத்துவது நலமென்கிற வுணர்ச்சியினாலும் குணஹீனைகளான நாட்டுப் பெண்களையும் தூக்கி வைத்துப் போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடிப் போருவர்கள். இந்த ரீதியில் தம்முடைய ஸௌஜந்யத்தால் "அச்சுப் பிழை கூட கிடையாது; இந்த புரோபாகிக்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை" என்றெழுதியவற்றை இரவும் பகலும் கண்டுகொண்டும் காட்டிக்கொண்டும் களிப்பெய்தினால் தடுப்பாராரோ? அபத்தம் தவிர வேறில்லை யென்கிற நிரூபணங்கள் பெருக்காறெடுத்துப் பெருவெள்ளங்கோத்து ஊர்தோறு மூகளாநிற்க, இதைப் பரிஹரித்துக் கொள்ள வகையின்றி, வபனம் பெற்ற விதவை பழைய கூந்தல் வளத்தை நினைத்து நினைத்துச் சொல்லிச் சொல்லியலற்றுவது போல அலற்றிக்கொண்டிருந்தால் இவ்விருப்புக்கு ஆலத்தி வழிப்பது தவிர வேறென் செய்வது!

7-வது கடிதத்தின் விமர்சம். கடிதங்களின் மாலையில் ஏழாவது கடிதம் திருநகரி எம்பார் வித்வத் குலதிலக ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமியினுடையது. இந்த ஸ்வாமி ஜ்ஞான சீல வயோவ்ருத்தர்களில் அத்விதீயர். நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் கீர்த்தி சேஷர்களா யிருக்கும் ஸ்ரீரங்கம் கபிஸ்தலம் அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி போல்வாரிடத்தில் காலக்ஷேபம் கேட்டவர்களில் தற்காலம் உயிர் வாழ்ந்திருப்பவர் இவரொருவரே. இந்த மஹாஸ்வாமி வெறுக்கவும் மறுக்கவும் பெற்ற அஸத் விஷயத்தை இன்னமும் பற்றிக் கொண்டு வாதாடுவது வெள்கத் தக்க விஷயமல்லவா? இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீ முகத்தின் முடிவில் "விஷயம் எதுவானாலும் ஸரி; விஷயத்தினுள்ளே புகுந்து நாம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டிய அவசியமே கிடையாது; அண்ணாஸ்வாமி ஸாதித்த தென்றால் அதுவே வேதவாக்கு என்று சொல்லுவது தவிர வேறறியோம்" என்றெழுதப் பட்டிருக்கின்றதாம். இதிலிருந்து இவருடைய பக்ஷபாதம் வெளியாகிறதாம். ஆகவே எம்பார் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம் அநாதரணீயம் - எனப்படுகிறது. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை த்ரிபுரா தேவியார் வார்த்தையை உதாஹரித்தருளுகிறார். அந்த அம்மை எம்பெருமானுருபதேசங்கள் கேட்டு, சைவத்திலிருந்து வைஷ்ணவத்திற்கு மாறினாள். அவளோடே சில சைவர் வாதப் போராட வந்தார்கள். அதற்கு அந்த அம்மை சொன்னதுதான் திருநகரி எம்பார் ஸ்வாமி ஸாதித்தது. இத்தகைய பக்ஷபாதத்தின் சீர்மையும் சிறப்பு மறியாமல் அசூயையே பொங்கி எத்தனை நாடகங்கள் நடித்தாலும் வேடிக்கை பார்க்க உலகமுள்ளது.

த்ரிபுரா தேவியார் வார்த்தையைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை காட்டியருளின விதமாவது—

"த்ரிபுரா தேவியாரை ப்ரமாண ப்ராபல்யத்தாலேயோ எம்பெருமானே ஆச்ரயணீயனென்று நீங்கள் பற்றிற்று? என்ன; அது வொன்றுமன்று; எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலையில் தேவதையை ஆச்ரயித்தாராகில் அதுவே எங்களுக்கும் ஆச்ரயணீயவஸ்துவாகக் கடவது என்றாள்" என்பதாம்.

இப்படி சொன்னது ப்ரமாண கதியினுட் புகாதே பக்ஷபாதத்தினாலன்றோ. இதற்குமேல் இவர் என்ன சொல்ல வருவரென்றால், 'எம்பெருமானாரும் இவரும் ஒன்றோ' என்ன வருவர். இது அவரவர்களின் பிரதிபத்தியைச் சார்ந்தது. இந்த க்ஷேபம் ப்ரஸங்கத்திற்குப் புறம்புபட்டதேயாகும். திருநகரி எம்பார்ஸ்வாமியின் பிரதிபத்தியை மாற்ற இவர் அநதிகாரியென்று முடிந்தது.

திருமலை திருப்பதி ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலை யுபாத்யாயர். நியாய வேதாந்த வித்வான். திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை கிருஷ்ணமாசாரியர் எழுதுவது :—

ஸ்வாபிப்ராய த்ருடீகரணம்.

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகளின் திருவாக்கைக்கொண்டு, ஸ்ரீ. உ. வே. ஜகதாசார்ய ஸிம்ஹாஸநாதீசரான ஸ்ரீ காஞ்சீஸ்வாமி, தத்வத்ரய விவரணம் பரந்தரஹஸ்யம் மாணிக்கமாலை ஜிதந்தா வியாக்யாநம் கத்யவ்யாக்யானம் என்ற இவ்வைந்தும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் க்ரந்தங்களல்லவென்று தகுந்த யுக்திகளுடன் நிர்ணயித்திருக்கும் இவ்விஷயம் யார்க்கும் மறுக்கவொண்ணாத தென்பது ஸத்யமென்ற அடியேனுடைய த்ருடாத்யவஸாயம் ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 177ல் கடிதம் 2ல் வெளிவந்தது. பின்பு சிலநாள் கழித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்ரிகாதிப ஸ்வாமியிடமிருந்து ஸம்ரக்ஷண த்வயமும், அதன் பின்பு சிலநாள் கழித்து ஸுதர்சனம் 191-ஆம் ஸஞ்சிகையும் அடியேனுக்குக் கிடைத்தன. அவற்றைப் பார்த்தபின்பு அடியேனுடைய த்ருடாத்யவஸாயம் முன்னிலும் த்ருடமாயிற்று.

ஸம்ரக்ஷண த்வயத்தில் ஒன்றான ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸூரிக்ரந்த ஸம்ரக்ஷணத்தில் குறிக்கப்பட்ட விஷயங்களுக்குள் மிக முக்கியமானதாய் அடியேன் நினைத்த விஷயம்—மணவாள மாமுநிகள் தத்வத்ரயம் அசித் 27ம் சூர்ணிகா வ்யாக்யானத்தில் தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹகாரரைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையென்றும், மற்ற இடங்களில் அவரையே ஆச்சான் பிள்ளை யென்றும், தத்வத்ரய விவரணகாரரை எல்லாவிடங்களிலும் ஆச்சான் பிள்ளையென்றும், பரந்தரஹஸ்யம் மாணிக்கமாலை ஜிதந்தாவ்யாக்யானம் கத்யவ்யாக்யானம் என்றிவற்றிலிருந்து ஸ்ரீஸூக்திகளை எடுக்கும் போது ஆச்சான் பிள்ளையென்றும் குறித்துள்ளதனால், இவ்விடங்களில் குறிக்கப்பட்ட ஆச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான் பிள்ளையேயாவர் என்பது. இது பொருத்தமற்றதென்று அடியேனுக்குத் தோன்றியதை உபபத்திகளுடன் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன். அதில் உள்ள மற்ற விஷயங்களைப் பற்றிப் பிறகு பேசலாமென்று விட்டு முக்கியமான விஷயத்தை இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனத்தில், சென்னை ஓரியெண்டல் மானுஸ்க்ரிப்ட் லைப்ரரியில் கிடைத்ததாக வெளியிடப்பட்ட தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம் என்ற நூல், மணவாளமாமுனிகளால் தத்வத்ரயவ்யாக்யானத்தில் ஆச்சான்பிள்ளையின் க்ரந்தமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட தத்வத்ரய விவரணத்திற்கு மூலக்ரந்தமாக இருக்க நியாயமில்லை என்பதும், அந்தத் தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் க்ருதியன்று என்பதும் சில காரணங்களைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்படுகிறது :—

தத்வ அசித் 26ல், "இந்த தந்மாத்ராத் தந்மாத்ரோத்பத்திக்ரமம் நம்மாசார்யர்களுக்கு மிகவும் ஆதரணீயமாய்ப் போரும். அதுக்கடி 'அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: ஷோடச விகாரா:' என்கிற ச்ருதிக்கு ஸ்வரஸார்த்தம் ஸித்திக்கை............இந்த க்ரமத்தை யாதவப்ரகாசாதிகளும் ஆதரித்துக் கொண்டு போந்தார்கள்" என்று மாமுனிகளின் வ்யாக்யான ஸ்ரீஸூக்தியை ஸேவிக்கின்றோம். தத்வ அசித் 27ல் ஆச்சான் பிள்ளையின் தத்வத்ரய விவரணமும் ஜீயருடைய தத்வ நிரூபணமும், ஆவரணாதிகள் கொள்ளவேணுமென்பதற்கு ஸம்வாதமாக மாமுனிகளால் எடுக்கப்படுகின்றன. அவ்விரண்டு நூல்களிலும் தந்மாத்ராத் தந்மாத்ரோத்பத்தியே ஆவரணாதி விசேஷங்களுடன் அருளிச்செயப்பட்டிருக்கிறது. புதிதாக வெளியிடப்பட்ட தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹமோ, சிலர் பக்ஷமாகப் பிள்ளை லோகாசாரியர் தத்வ 27ல் அருளிய பூதாத் தந்மாத்ரோத்பத்தியை மட்டும் கூறுகிறது என்பது, அந்நூலில் 13—22 வரையில் உள்ள சூர்ணிகைகளில் காணப்படுகிறது. ஆசார்யர்கள் மிகவும் ஆதரித்த தந்மாத்

ராத் தந்மாத்ரோத்பத்தி எடுக்கப்படவேயில்லை. பெரியவாச்சான் பிள்ளையாயிருந்தால் தம் க்ரந்தத்தில், ஆச்சான் பிள்ளையைப் போலவும் ஜீயரைப்போலவும் தந்மாத்ராத் தந்மாத்ரோத்பத்தியை—[நம் ஆசார்யர்கள் மிகவும் ஆதரித்துப் போந்ததை] அருளிச் செய்யாமல் விட்டிடுவரோ? ஒரு காலும் விடார். ஆகையால், மாமுனிகள் இத் தத்வ த்ரயஸங்க்ரஹத்தைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு தத்வ அசித் 27ல் 'பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இப்படியிறே அருளிச்செய்தது' என்று அருளினர் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? ஒருகாலும் பொருந்தாது. ஆகவே தந்மாத்ராத் தந்மாத்ரோத் பத்தியை ஆச்சான் பிள்ளையும் ஜீயரும் ஆவரணாதிகளை விவரித்து அருளினர். பிள்ளை லோகாசார்யரும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் ஆவரணாதிகளை விவரியாமல் அந்த தந்மாத்ராத் தந்மாத்ரோத்பத்தியையே அருளினர் என்றே, "பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இப்படியிறே அருளிச்செய்தது" என்பதற்குப் பொருள் என்று நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தேறிற்று. நம்மாசார்யர்கள் மிகவும் ஆதரித்துப் போந்த தந்மாத்ராத் தந்மாத்ரோத் பத்தியை (சிலர் பக்ஷமாகவும்) ப்ரஸ்தாவியாத தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹம் நாயனாராச்சான் பிள்ளையின் க்ருதியுமன்று என்றும் கொள்ளக் குறையில்லை. மாமுனிகள் 'நம்மாசார்யர்கள்' என்று கொண்டாடிய ஆசார்யர்களில் இரண்டு ஆச்சான்பிள்ளைகளும் முக்கியமானவர்களன்றோ?

மூலமாகக் கருதப்படுகிற தத்வத்ரயஸங்க்ரஹத்தில் கூறப்படுகிற பூதாத் தந்மாத்ரோத்பத்தியை ஆச்சான் பிள்ளை தத்வத்ரய விவரணத்தில் விவரித்தருளவில்லை. அதையும் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறாரே யென்னில் அந்தப் பக்ஷத்திற்கும் ஆவரணாதிகள் உண்டென்று காட்டுகைக்காகவே யன்றி வேறில்லை. ஆகையால் தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம், ஆச்சான் பிள்ளையின் தத்வத்ரய விவரணத்திற்கு மூலமன்றென்பதும் விளங்குகிறது. இன்னும் பல விடங்களை யெடுத்துக் காட்டலாம். ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமியின் ஒவ்வொரு திவ்யக்ரந்தமும் "யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்" என்னும் முறையிலேயே அவதரித்திருப்பதனால் அவற்றால் தெளிவு பிறவாதவர்களுக்கு வேறு எதனாலும் தெளிவு பிறவாதென்பது திண்ணம். தம்முடைய வெளியீடுகளைக் காணாததனால் சிலர் வேறாக எழுதுகிறார்களென்றும் அவற்றைக் கண்டு விட்டால் தம் பக்ஷத்தையே ஆதரிப்பார்களென்றும் நினைத்திருப்பதொன்றுதான் நமக்கு வியப்பைத் தருகின்றது. தம் கொள்கைக்கு ஒரு ப்ரமாணமும் ஒரு யுக்தியும் காட்டாததோடு விபரீதமானவற்றையும் காட்டி விட்டுத் தமக்குத் தாமே ஒரு நிர்ணயத்தை எழுதிக் கொள்வது அநுசிதம்.

பிள்ளை லோகாசார்யரருளிச்செய்த தனி ப்ரணவமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் அகாரார்த்தமான காரணத்வத்தை விவரித்தருளுகையில் உடையவர்க்குத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி யருளிச்செய்தாரென்றும், பட்டர் நஞ்சீயர்க்கு அருளிச் செய்தாரென்றும், நம்பிள்ளை பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர்க்கு அருளிச் செய்தாரென்றும், பிள்ளை யெங்களாழ்வான் நடாதூரம்மாளுக்கு அருளிச் செய்தாரென்றும் ஸாதித்து வருமிடையிலே "ஆச்சான் பிள்ளை நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளையைக் கேட்க........ அருளிச் செய்தார்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி திகழ்கின்றது. பெரியவர் சிறியவர்க்கு அருளிச் செய்ததாகவே சொல்லி வருகிற இந்த பிரகரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை கேட்க நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை யருளிச்செய்ததாக ஸாதித்திருப்பதொன்றை மட்டும் உற்று நோக்கினால் போதுமே. நெடுநாள் வேறுபட்டிருந்து பிறகு வந்து சேர்ந்து அடிபணிந்திருந்த நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளையை ஸந்தேஹம் கேட்கிற ஆச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளையாக இருக்க முடியுமா? மறுபடியும் ப்ரஸக்தி விளையும்போது இன்னமும் விரிவாக விஜ்ஞாபிக்கவெண்ணித் தற்போதுநிற்கிறேன்.

தாஸன். தி. அ. க்ருஷ்ணமாசாரியன், திருமலை, 10—11—'63.

ஸ்ரீ உவே. விட்டலாபுரம் V. S. வெங்கடாசார்யர்ஸ்வாமியின் 2-வது கடிதம்

மிகவும் வருந்த வேண்டிய விசாரம் நிகழ்ந்தது இன்னும் முடிந்தபாடில்லை. வருந்த வேண்டியதென்று ஏன் சொல்கிறேனென்றால் ஸ்ரீ காஞ்சீஸ்வாமின் நேரமும் பொருளும் பாழாவதைக் குறித்துத்தான். ஏனெனில், தான் அடையும் திரவியத்தை ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்துக்கு—எம்பெருமானார் தரிசனத்துக்கு—இன்றைய சாமான்யரும் பயன்கொள்ளுமாறு உதவும் மஹோபகாரியாவர் ஸ்வாமி. அது இப்படி பாழாவது அடியேனுக்குவருத்தம். செய்யும்காரியம் மஹத்தானது. அவர்ஜநீயமானது. பூர்வபக்ஷிகள் யாதுகொண்டு இந்த விதண்டாவாதத்தை வளர்த்துப் போருகிறார்களோ?

த்ரௌபதி ப்ரபத்தி செய்தாள். ஒரு தடவைதான் செய்தாள். அந்த இடம் சபாமத்தியிலே வஸ்த்ரத்திற்காக அந்த சுலோகம் (சங்க சக்ர) என்றது. த்ரௌபத்யா ஸஹிதாः என்றது த்ரௌபதி பிராயச்சித்த ப்ரபத்தி இல்லை. தர்ம புத்ராதிகள் செய்த ப்ரபத்தி தர்மபுத்ராதிகள் என்றால் த்ரௌபதியும் கூடத்தான். இவைகளை தெளிவாக வ்யாக்யானம் சொல்லுகிறது. இத்தனையையும் அடியேன் தேவஸ்தான பத்ரிகையில் வெகு விளக்கமாக எழுதியாயிற்று. இதன் மேல் ஆர்த்த ப்ரபத்தி என்று ஒன்று அநவஸரமாகக் கிளம்பி வாதம் தொடருகிறது.

பகவத் குணங்களை எத்தனை உயர்த்தியாகச் சொன்னாலும் ஒக்கும் ஒக்கும் என்பவர்கள் எம்பெருமானார் தர்சனத்தின் நிழலிலே வாழ்ச்சி பெறுபவர்கள். தங்களுக்குண்டான பாண்டித்யத்தை வைத்து பகவத் குணங்களை இல்லை செய்வதிலும் இறக்குவதிலுமே பொழுது போக்குகிறவர்களை என்னவென்று நினைப்பது? ஸ்ரீ காஞ்சீஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞலோக குருஸூக்தி ஸர்வஸ்வ, நூல் உபகரித்துள்ளார். மந்த மதிகளும் அது கொண்டு தெளிவு பெறுகிறார்கள். ஸ்ரீவசநபூஷணமும், அதன் வ்யாக்யானமும் மறு வடிவெடுத்தது இந்த ஸர்வஸ்வம் என்றால் சற்றும் மிகையன்று.

இதுபோக பரந்த ரஹஸ்யம் பற்றி மற்றொரு வாதம். நாம் நிச்சலும் மணவாள மாமுனியே இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும் என்கிறோம். ஆசாரிய பரம்பரை அவரோடு சமாப்தி. பின்பு உள்ளார் தங்கள் தங்கள் ஆசாரிய வந்தனம் செய்வார்களை யன்றி ஏகோபித்த வாழித் திருநாமம் திருவாராதனத்திலே உண்டோ? ஸ்ரீ காஞ்சீஸ்வாமி மணவாளமாமுநிகளின் எடுத்துக்காட்டோடு பரந்தரஹஸ்யத்தில் ஒரு தீர்மானம ஸாதித்தார். அதை மறுக்க எவராலும் முடியாது. பின்பு 'நூறு வருஷத்துக்கு முந்தி என்றும் ஐம்பது வருஷத்துக்கு முந்தி என்றும்' சொல்வதில் பொருளுண்டோ?

பிராயத்தையிட்டும் ஞானத்தையிட்டும் உலகமெலாம் வணங்கப் பெற்றவர் ஸ்ரீ காஞ்சீஸ்வாமி. பூர்வபக்ஷியும் இதை மறுக்கவில்லை. சாஸ்திர ரீதியாக சொல்வதை அநுமானத்தைக்கொண்டு மறுக்கப் போமோ? முடியாது. மணவாள மாமுநிகளுக்கு பின்புளார் யாரும் எந்த விதமும் சொன்னாலும் அது பூர்வாசார்ய நிர்வாஹத்துக்கு ஒத்து வராவிடில் தள்ளி விடுவது தானே ஆசார்யர்களிடம் ப்ரதிபத்தி உண்டு என்றதின் அர்த்தம்?

அதற்கு விரோதயாக ஒட்டுப் போடப் பார்ப்பதும் அர்த்தமில்லாதபடி தான் சொன்னதையே சொல்வதும் வளரக்கூடிய ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்குத் தகுமோ? தவறாக யார் எழுதினாலும் ஸ்வாமி நிர்தாக்ஷிண்யமாக உடனே கண்டிப்பவர். அடியேன் ஒருதடவை எழுதிய கடிதத்தில் முயற்சிக்கிறேன் என்று எழுதினேன். மறு தபாலில் ஒரு கார்டு கிடைத்தது. 'முயற்சிக்கிறேன் என்றது தவறு. நீ கூட இப்படி எழுதலாமா?' என்று கண்டித்திருந்தார் அடியேனை. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு அடியேனுக்கு சந்தை உண்டு. அப்படி இருந்தும் பழக்கத்தால் வந்தவினை இந்த எழுத்து. உடனே மன்னிப்பு கேட்டு விண்ணப்பித்துக் கொண்டேன். இந்நிகழ்ச்சி கல்லூரியில் படிக்கும் என் குழந்தைகளுக்கும் மிகவும் பயன்பட்டது.

இப்படி அடித்துத் திருத்துவாரை ஆத்ம பந்துவாகக்கொண்டு அடி வணங்கினால் தானே அறிவு வளர உரமிட்டதாகும்? 'விவேக முகராய் நூலுரைத்து' என்ற ஆசாரிய ஹ்ருதயம் பலித்ததாகும். தாஸன், வேங்கடதாஸன், 14-11-63.

அறிக்கை,

16—12—63 திங்கட்கிழமையன்று

தனுர்மாஸம் தொடக்கம்.

வழக்கப்படி சென்னை கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு,

48 நெ. உப்பட்டூர் ஆழ்வார் செட்டியார்

ராமாநுஜ கூடத்தில்

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியின்

திருப்பாவை காலக்ஷேபம்

தினந்தோறும் மாலை 6-மணிக்கும்

—:o:—

ஸ்ரீவசன பூஷண காலக்ஷேபம்

காலை 7-30 மணிக்கும் நடைபெறும்.

15—12—63 முதல் 14—1—64 தேதிவரை

ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு விலாசம்:

48, GOVINDAPPA NAICKEN ST.,

MADRAS G. T.

இப்படிக்கு மானேஜர், க்ரந்தமாலா ஆபீஸ்.

ஸ்ரீஉவே. வித்வான் திருநகரி. எம்பார். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி

"ப்ரதமகபளே மக்ஷிகாபாத:"

த்ரௌபதீ விவாதம் தனிச்லோக வியாக்கியான முத்ரணத்திலிருந்து தோன்றியதாகத் தெரிய வருகிறது. அந்தப் பதிப்பில் தனிச்லோக தர்ப்பண மென்றொரு விவரணம் சேர்க்கப்பட்டு அது வித்வான்களுக்கு க்ஷாரஜலமென்று ப்ரஸித்தமாக வுள்ளது. கண்ணடிக்கு வாசகமான தர்ப்பணமன்று, எள்ளும் தண்ணீரும் விடுகிற தர்ப்பணமேயிது என்று ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழும் பல பண்டிதர்களும் பகரக் கேட்டேன். அதில் ஆதியோடந்தமாக எந்தப் பக்கமெடுத்தாலும் 'அந்தோ' ஐயோ!' என்ன வேண்டியேயிருக்கிறது. அதிலிருந்து, ஸர்வாத்மநா அபரிஹார்யங்களான அஸம்பத்தங்களை 25க்கு மேல் சதகோடியில் பண்டித ரத்னம் திருக்கண்ணபுரம் ஸ்வாமி காட்டியிருந்தாலும் 'ப்ரதம கபளே மக்ஷிகாபாத:' என்று காட்ட வேண்டியதை விட்டு அங்கு மிங்கும் தேடி யெடுக்குமாபோலே எடுத்துக் காட்டியிருப்பது 'இவ்வளவு தானே அஸம்பத்தங்கள்' என்று நினைக்கவும் சொல்லவும் இடம் தருகின்றது.

ஒருவர் எழுதத் தொடங்கும் போதே "ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஹ" என்றெழுதுவர். அதே ரீதியில்தான் இந்த தர்ப்பணம் அமைந்திருக்கிறது. "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்" என்பதை முதல் சுலோகமாக வெடுத்துக்கொண்டார் தனிச்லோக காரரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இதற்கிட்டருளின அவதாரிகையில் "பெருமாளுடைய வைபவத்தையும் ப்ராக்ரமத்தையும் ஸஸாக்ஷிகமாக உபபாதிக்கிறான் விச்வாமித்ர மஹர்ஷி" என்றுள்ளது. இதற்குத் தர்ப்பணமே அநபேக்ஷிதம். தர்ப்பணம் தோன்றியிருக்கும் விதம் யாதெனில், "ராமனுடைய பெருமையையும் பராக்ரமத்தையும் ஸாக்ஷிகளையும் காட்டி விளக்குகிறார் விச்வாமித்ர மஹர்ஷி" என்றுள்ளது. வ்யுத்பத்தியுள்ளவர்கள் இப்படியெழுதுவர்களா? இங்கு வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி எப்படி யிருக்கிறது? அதற்கும் இந்த தர்ப்பணத்திற்கும் ஏதாவது பொருத்தமுண்டாவென்று பார்க்கவேணும். விச்வாமித்ரர் உபபாதிக்கும் விஷயம் இரண்டேயொழிய மூன்றல்ல. பெருமாளுடைய பெருமையும் பராக்ரமமுமாகிற இரண்டைத்தான் மஹர்ஷி உபபாதிக்கிறார். மூலத்தில் மஹாத்மாநம் என்றும் ஸத்யபராக்ரமம் என்றும் இவ்வளவே யிருப்பதற்குச் சேர உண்மையில் இரண்டுதான் உபபாதிக்கப்படுவது. தர்ப்பணம் சொல்லுவதோ மஹர்ஷி ராமனுடைய பெருமையையும் காட்டுகிறாராம், ராமனுடைய பராக்ரமத்தையும் காட்டுகிறாராம்; ராமனுடைய ஸாக்ஷிகளையும் காட்டுகிறாராம். அதற்கு மேல், காட்டி விளக்குகிறாராம். எதை விளக்குகிறாரென்று வினவினால் தன்னுடைய அறிவின்மையை விளக்குகிறார் என்று தான் சொல்லியாகவேண்டும். பெருமாளுடைய பெருமையையும் பராக்ரமத்தையும் ஸாக்ஷிகளையிட்டு நிரூபிக்கிறார் மஹர்ஷி என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை பாமரர்களுக்கும் ஸந்தேஹமுண்டாகாதபடி வெட்ட வெளிச்சமாக அருளிச் செய்திருக்க, அதற்கு எள்ளுந் தண்ணீரும் விட்டுத் தர்ப்பணம் செய்வது என்னோ? இதற்கடுத்த சுலோகம் "ஊநஷோடசவர்ஷோமே" என்பது. இதன் அவதாரிகையில் "பெருமாளைப் போரவிட வேணுமென்று சக்ரவர்த்தியை யிரக்க" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செயல். இங்கே தர்ப்பணம் "ஸ்ரீராமபிரானைத் தன்னுடன் போகவிட வேணுமென்று தசரதனை யாசிக்க" என்றெழுதியுள்ளது. யாசிப்பவர் என்னுடன் வரவிட வேணுமென்று யாசிப்பரேயொழிய என்னுடன் போகவிடவேணுமென்று ஒருகாலும் யாசிக்கமாட்டார்; இது வார்த்தைப்பாடுமன்று. 'அவருடன் போகவிடு' என்று மத்யஸ்தரொருவர் சொல்லலாம். போரவிடவேணு மென்கிற மூலத்தின் பொருளுமன்றிது. போ என்னும் வினைப்பகுதியோடு (தா) தரு என்கிற துணைவினை சேர்ந்து போதரு என்றாகும். இதற்கு வருவதென்று பொருளேயல்லது போவதென்கிற பொருள் எங்குங் கிடையாது போதர என்பது போர என்று மருவிற்று. 'ஓட்டம் தரா' என்பது ஓட்டராவென்று மருவுவதுபோல. இந்த போர ப்ரயோகமும் போதர ப்ரயோகமும் தமிழ்நூற்களில் கொள்ளை கொள்ளையாகக்கிடைக்கும்."போதர்கண்டாயிங்கே போதர்

கண்டாய் போதரே னென்னுதே போதர்கண்டாய்" என்று யசோதை கண்ணனை யழைக்கிருள். "வாடா, வாடா, வரமாட்டே னென்னுதே வாடா" என்பதாக இதற்கு அர்த்தமேயொழிய, போடா, போடா, போகமாட்டேனென்னுமல் போடா என்பதாக அர்த்தமன்று. [எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார் போந்தெண்ணிக்கொள்] எல்லாரும் வந்தார்களா? வந்தார்கள்; வந்து எண்ணிக்கொள் என்று அர்த்தமேயொழிய, எல்லாரும் போனுர்களா? போனுர்கள்; போய் எண்ணிக்கொள் என்றர்த்தமன்று. "கோழியழைப்பதன் முன்னம் குடைந்து நீராடுவான் போந்தோம்" என்பதற்கு நீராட வந்தோமென்று பொருளேயல்லது நீராடப்போனேமென்று பொருளன்று. முமுக்ஷுவாயிருந்தவன் முக்தனுகிப் பரவாஸுதேவனை யணுகி "போந்தேன் புண்ணியனே உன்னையெய்தி என் தீவினைகள் தீர்ந்தேன்" என்றால் வந்தேன், வந்து சேர்ந்தேனென்பதேயொழிய, போனேன், போய் நரகத்தில் விழுந்தேன் என்கிறதன்று. இப்படி எத்தனை காட்ட வேணும், ஆயிரம் வேணுமா? பதினுயிரம் வேணுமா?

இது கிடக்கட்டும்; இராமனைத் தன்னுடன் போகவிட வேணுமென்று முனிவன் யாசிப்பதாக எழுதுவது அஸங்கதமென்று தோன்றவில்லையே. "ராமா! நீ முனிவருடன் போ" என்று தந்தை சொல்லலாம். அழைக்கிறவன் என்னேடு வா என்று அழைப்பனு? என்னேடு போ என்று அழைப்பனு? என்று இவ்வளவுகூட ஆலோசிக்கமாட்டாமைக்கு எத்தனைகாலம் புலம்புவது?

இதற்கு அடுத்த சுலோகம் "த்ரஷ்டும் சக்யமயோத்யாயாம் நாவித்வாந் நச நாஸ்திகஃ" என்பது. இதற்குப் பதவுரை ஸாதிக்கிருர்—"அயோத்தியில் பண்டிதனல்லாதவன் காணத்தக்கவனல்லன், நாஸ்திகனும் காணத்தக்கவனல்லன்" என்று. தக்கவன் என்று யாரைச் சொல்லுவது? தக்கவனல்லன் என்று யாரைச் சொல்லுவது? என்று விமர்சிக்க வகையில்லையே. சக்யம் என்றும் யோக்யம் என்றும் இரண்டு சொற்கள். இரண்டுக்கும் பொருள்வாசியுண்டு; வாசியென்றால் ஸாமான்யமான வாசியன்று, நெடுவாசியுண்டு. "ஸத் புருஷன் காணக்கிடைக்காதவன்" என்ன வேண்டுமிடத்து 'ஸத்புருஷன் காணத்தக்கவனல்லன்' என்பது கல்லாதவன் பேச்சு. (அல்லது கற்றவன் பேச்சல்ல.) காணத்தக்கது, கேட்கத் தகாதது; கேட்கத் தக்கது, காணத் தகாதது; காணவும் தக்கது; கேட்கவும் தக்கது; காணவும் தகாதது கேட்கவும் தகாதது என்பர் பெரியோர். [காணத் தக்கது, கேட்கத் தகாதது] குள்ளநரி காணத்தக்கது; அதன் ஊளையிடுமொலி கேட்கத் தகாதது. [கேட்கத் தக்கது, காணத் தகாதது] கழுதையின் கனைப்பு கேட்கத் தக்கது. அது காணத்தகாதது. [காணவும் தக்கது கேட்கவும் தக்கது.] கருடனைக் காண்பதும் நன்று; கருடத்வனியைக் கேட்பதும் நன்று. [காணவும் தகாது, கேட்கவும் தகாது.] ஆந்தை கோட்டான். அயோத்தியிலுள்ள அவித்வான்களும் நாஸ்திகர்களும் காணத்தகாதவர்களென்பவருடைய கருத்து மற்றவூர்களிலுள்ள அவித்வான்களையும் நாஸ்திகர்களையும் கூசாமல் காணலாமென்பதே யாகவேணும். அயோத்தியிலுள்ள அவர்கள் என்ன பாவம் பண்ணினுர்களோ? அயோத்தியில் அறிவிலிகளும் நாஸ்திகர்களும் தேடினுலும் கிடையார்களென்கிருர் வான்மீகி; கிடையாமலென்ன? இருக்கிருர்கள்; ஆனல் அவர்களைக் காண்பது தகாது—ஸ்வரூப விருத்தம் என்கிருர்வர். 'யாகம் செய்வது எனக்கு ஸாத்யமன்று' என்கிருரொருவர். 'அது எனக்குத் தகாது' என்கிருர் மற்றொருவர். இப் பேச்சுக்களின் வாசியறிய அதிகம் படிக்கவேணுமோ? "பூவும் பூசனையும் தகுமே" என்கிற நம்மாழ்வார் தேவதாந்தரங்களுக்குப் பூவும் பூசனையும் இட ஸாத்யமன்று என்ரு திருவுள்ளம் பற்றுகிருர். அந்தோ! என்ன ஞானம்! என்னலேகன ஸாமர்த்தியம்! இப்படிப் பட்டவர்கள் ஆயிரக் கணக்கான பக்கங்கள் எழுதியிருப்பதாகவும், அவற்றைப் பதினுயிரக் கணக்கான பேர்கள் மெச்சி யிருப்பதாகவும் எழுதிக் கொண்டிருக் கட்டுமே. இவர்களுடைய கந்தைகள் காணவும் தகாதவை, கேட்கவும் தகாதவை யென்று ஒரே வார்த்தையில் முடிப்பதன்றே முழுதுணர் நீர்மையினர் பணி.

தாஸன். திருநகரி. எம்பார் வட்டமணி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியன், 23—11—63.

ஹாஸ்யக் கதைகளும் பக்திக் கதைகளும்

30 " தினமிரண்டு, வாரமிரண்டு பக்ஷமிரண்டு "

ஒருவர் டாக்டர் படிப்பு படித்து உயர்பதவியில் தேறினர். L.M.P., M.B.B.S' முதலான பட்டங்களெல்லாவற்றுக்கும் மேலான பட்டம் பெற்ருர். பிறகு செய்ய வேண்டியதென்ன? ப்ராக்டிஸ்செய்து பொருளீட்ட வேண்டியதுதானே. அதற்கு வழிதேடினர். ஸமீபத்தில் தனிகர்கள் வாழும்படியான ஒரு பெரிய அக்ரஹாரம் சென்று அங்கு ஒரு வீட்டில் தங்கி, தம்முடைய சிகித்ஸைத் திறமையை விளம்பரப் படுத்தினர். வீட்டு வாசலில் பெரிய போர்டு பலகைகள் மாட்டிவைத்தார். "இவ்வூரில் பெரிய டாக்டர் இன்னர் வந்திருக்கிருர்; இன்ன தெருவில் இன்ன கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் தங்கியிருக்கிருர்" என்று வீதிதோறும் பறைசாற்றச் செய்தார். ஏழைகளுக்கு இலவசமாக சிகித்ஸை செய்வதாகவும் விளம்பரப்படுத்தினர். மாதம் இரண்டாயிற்று. ஒரு சிறு பையன்கூட சிகித்ஸைக்கென்று வரவில்லை. அதனல் இவ்வூரில் வேறு டாக்டர்கள் இருக்கிருர்களோவென்று அவர்க்கு ஐயமுண்டாயிற்று. ஆங்காங்கு மூலை முடுக்குகளிற் சென்று விசாரிக்கச் செய்தார். வைத்தியரொருவரும் கிடையாதென்று திண்ணமாகத் தெரிந்துகொண்டார். இவர்க்கோ மிக வியப்பு உண்டாயிற்று. இவ்வளவு பெரிய ஊரில் ஒருவர்க்காவது வயிற்றுவலி தலைவலி கூடவா வராமலிருக்கும்; டாக்டரை நாடாமலிருப்பது எப்படி ஸம்பாவிதமாகும்? என்று ஆச்சரியப்பட்டார். அக்கம்பக்கத்தில் சில வைத்தியர்கள் இருக்கக்கூடுமென்றும், அவர்களிடம் சென்று சிகித்ஸைபெற்று வரக்கூடுமென்றும் எண்ணிப் பார்த்தார். அதைப்பற்றியும் விசாரணைசெய்து பார்த்ததில் 'இவ்வூருக்கு யோஜனை தூரத்தளவும் ஒரு வைத்யரும் கிடையாது' என்று தெரியவந்தது.

பிறகு இதன் மருமத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ருசி பிறந்து, தானே அவரவர்களின் வீடுகளிற் சென்று நான் ஒரு பெரிய டாக்டர்; இவ்வூரில் ப்ராக்டிஸ் பண்ணவந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாயிற்று; இதுவரை ஒருவர்கூட என்னிடம் ஒரு சிறிய சிகித்ஸைக்கும் வரவில்லையே, என்ன காரணம்? இவ்வளவு பெரியவூரில் ஒருவர்க்குமேயா நோய்நொடி வராமலிருக்கும்? என்ன விஷயம்?' என்று கேட்டார். அதற்கு எல்லாரும் ஏககண்டமாக ஒரேவிதமான பதில் சொன்னர்கள். (அதாவது) "டாக்டரே! இவ்வூரில் எங்களுக்கெல்லாம் ஒரு பெரிய குரு இருக்கிருர்; அவரிடத்தில் நாங்கள் உபதேசம் பெறுகிறவர்கள்; அந்தவுபதேசத்தின் படியே நடந்துகொண்டும் வருகிருேம்; அதனல் எங்களுக்கு ஒரு நோயும் வருவது கிடையாது. ஆகவே எங்களுக்கு சிகித்ஸாபேக்ஷையே நேருவதில்லை" என்ருர்கள். இங்ஙனம் சொல்லக்கேட்ட டாக்டர் "அது எவ்விதமான உபதேசம்? நான் அதைத் தெரிந்துகொள்ளலாமோ?" என்ன; ஆகா, நன்ருகத் தெரிந்துகொள்ளலாமென்று கூறி அதைத் தெரிவித்தார்கள்; "தினமிரண்டு; வாரமிரண்டு; பக்ஷமிரண்டு; மாஸமிரண்டு; ருது இரண்டு; அயனமிரண்டு; வருஷமிரண்டு—இதுதான் உபதேசம்" என்ருர்கள். டாக்டருக்கு இது சிறிதும் விளங்கவில்லை. பிறகு 'இந்த ஸூத்ரங்களை நீங்களே விவரிக்கவேணும்' என்று அவர்களை வேண்டிக்கொள்ள அவர்களே விவரித்தார்கள். (அது மேலே வருமாறு—)

தினமிரண்டு=போஜனமென்பது தோன்றின போதெல்லாம் செய்யலாகாது. "ருதம் த்வா ஸத்யேந பரிஷிஞ்சாமீதி ஸாயம் பரிஷிஞ்சதி, ஸத்யம் த்வர்த்தேந பரிஷிஞ்சாமீதி ப்ராத:" என்று மந்த்ரமோதின இரண்டுவேளை மட்டுமே போஜனம் செய்யவேண்டும்; இடைப்பலஹாரம், கடைப்பலஹாரம் என்பது எதுவும் கூடாது. இதுதான் தினமிரண்டு என்றதன் கருத்து. போஜனமும் நித்திரையுமாகிற விரண்டும் வ்யவஸ்திதமாயிருக்கவேணு மென்பதையும் இதற்குக் கருத்தாகக் கொள்ளலாம்.

வாரமிரண்டு=வாரத்தில் இரண்டு நாளாவது ஆலயஞ்சென்று தொழுது வரவேண்டும்; இதனுல் தினப்படி சென்று தொழக்கூடா தென்பதில்லை. இரண்டுநாள் தவறவே கூடாதென்றபடி. பக்ஷமிரண்டு=இரண்டுவாரங் கூடினுல் ஒரு பக்ஷமாகிறது. வாரந் தோறும் ஒரு அப்யஞ்ஜநம் [எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்வது] தவறலாகாதென்ற படி. மாஸமிரண்டு=இரண்டு பக்ஷங்கள் கூடினுல் ஒரு மாஸமாகிறது; ஏகாதசி தோறும் உபவாஸம் தவறலாகாதென்றபடி. ருது இரண்டு=இரண்டு மாதங்கள் கூடினுல் ஒரு ருதுவாகிறது. "மாஸி மாஸி க்ருஹஸ்தாநாம்" என்றபடி மாதத் திற்கொருமுறை வபனம் செய்வித்துக்கொள்ள வேண்டு மென்றவாறு. இதுவும் தேஹாரோக்யத்தில் சேர்ந்த காரியமேயன்றோ. அயனமிரண்டு=ஆறுமாதங்கள் சேர்ந்தால் ஓர் அயனமாகிறது. மூன்று மாதங்களுக்கொருமுறை விரேசனங் கொள்ளவேணு மென்றபடி. ஸம்வத்ஸரமிரண்டு=சிலர் நித்யம் தேசாடனமே செய்துகொண்டிருப்பர்: சிலர் ஒருநாளும் ஊரைவிட்டுக் கிளம்பாமலே யிருப்பர். இரண்டும் பிசகு. ஆறுமாதத்திற் கொருமுறை திவ்யதேச சேவையையோ சிஷ்யாநுக்ரஹத்தையோ வியாஜமாகக் கொண்டு சிலநாள் வெளி ஸஞ்சாரமும் செய்து வர வேண்டுமென்றபடி. ஆக இந்த நியமங்களை விரதமாகக் கொண்டிருப்பவர் களுக்கு நோய்நொடி வாராது; வைத்யாபேக்ஷையிராது என்றதாயிற்று. இந்த ஸதுபதேசம் அவ்வூரில் ஸபலமாயிருப்பதுகண்டு இங்கு நம்மால் ஜீவிக்க இயலா தென்று வெளியேறிவிட்டார் டாக்டர். .... *

31. ஸ்ரீ வசனபூஷண காலக்ஷேப பரர்களின் கதை

ஓர் அக்ரஹாரத்தில் ஓர் பரமைகாந்தி. அவர் பெரிய குடும்பி. அவ்வூரில் வேறு யாரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் கிடையாது. உபநயனம் கலியாணம் முதலானவை செய்ய வேண்டியிருந்தால் அப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பங்களில் தம்முடைய பந்துக்கள் விசேஷமாக வாழ்கிற வேறொரு நகரத்தில் சென்று நடத்திவிட்டு ஊர்வந்து சேருவர். இப்படியிருக்கையில் ஒரு ஜீயர்ஸ்வாமி சிஷ்யர்கள் நால்வருடன் அந்த அக்ரஹாரத் தில் வாஸத்தை விரும்பி வந்து சேர்ந்தார். நீர்வளம் நிலவளம் நிரம்பியது அவ்வூர்; அதனுல் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு ஸ்ரீ வசனபூஷண ப்ரவசனம் ஆரம்பித் தருளினர். கூடவந்த நால்வரும் காலக்ஷேபம் செய்து வருகிறார்கள். இந்நால்வரில் ஒருவர் வயதில் மூத்தவர். மற்றொருவர் கல்விகளில் தேர்ச்சி பெற்ற வித்வான். இன்னொருவர் சிறந்த தனிகர். வேறொருவர் ஸத்குல ப்ரஸூதரான ஆசார்ய புருஷர். ஆக இந்நால்வரும் ஜீயர் ஸ்வாமி பக்கலில் சிஷ்யர்களாயிருந்து கொண்டு ஸ்ரீ வசனபூஷண காலக்ஷேப பரர்களாயிருந்து வருகிறார்கள். இப்படியிருக்கையில், அவ்வூர் ஸ்திரவாஸியாகச் சொல்லப்பட்ட பரமைகாந்திஸ்வாமி தம்முடைய ஒரு மகனுக்கு உபநயன முஹூர்த்தம் நடத்த நிச்சயித்தார். இதுகாறும் இவர் சுப காரியங்களை வெளியூர்சென்று நடத்திவருவது வழக்கமென்று சொல்லியிருக்கிறோம்.

இப்போது ஜீயர் ஸ்வாமியுடன் நான்கு பெரியார்கள் வந்திருப்பதால் வைதிக கோஷ்டியை அலங்கரிக்க இவர்களிருக்கிறார்களேயென்று ஸ்வக்ருஹத்தி லேயே உபநயனத்தை நடத்தி விடலாமென்று நிச்சயித்து, ஜீயர் ஸ்வாமியிடம் சென்று இந்த உத்தேசத்தை விஜ்ஞாபித்து "ஸ்வாமி இந்நால்வரையும் வைதிக கோஷ்டிக்கு அனுப்பியருள்வதாக வாக்களித்தால் சிரஞ்ஜீவியின் உபநயனத்தை இவ்விடமே நடத்திவிடுகிறேன்" என்றார். அதற்கு ஜீயர் ஸ்வாமி "இதுவொரு பெரிய காரியமா? இதற்கு முன்னடியாக என் அபிப்பிராயம் கேட்க வேணுமா? எப்போது அழைத்தாலும் அவர்களையனுப்பி கோஷ்டியைச் சிறப்பாக நடப்பிக்கத் தடையில்லை" என்று பேரன்பு காட்டி ஸாதித்தருளினர். இவர் பரம ஸந்தோஷத் தோடு அங்கேயே உபநயன ஸம்விதானங்கள் செய்து, உபநயனத்திற்கு முதல் நாள் ஒரு கோஷ்டி க்ரமம் உண்டே; அதற்கு அந்த நால்வரையும் அழைத்தார். நால்வரும் உடனே புறப்பட்டு வந்துவிட்டார்கள். சந்தன மெடுக்க வேண்டிய ஸமயம் வந்தது நால்வரில் ஒருவர் வயதில் மூத்தவரென்று சொல்லியிருக்கிறோமே; அவரிடம் அக்

பூஜையாகச் சந்தனம் கொடுக்கப்போனார். வித்வானயிருந்தவொருவர் 'ஓய்! உமக்கு மூளையில்லையா? குட்டிச் சுவர்போல வயது ஏறிவிட்டதனல் என்ன பிரயோஜனம்; ராம சப்தங்கூட தெரியாத அவனுக்கா முதல் பூஜை பண்ணுகிறீர்? நான் பெரிய வித்வானென்பது உமக்குத் தெரியாதா?' என்று அதட்டினர். ஸரிதானென்று அவரிடம் கொடுக்கச் சென்றார்; நால்வரில் ஒருவர் நல்ல தனிகரென்று சொல்லியிருக்கிறோமே. அவர் 'ஓய்! படித்துவிட்டதனல் பெருமை வந்துவிடுமோ? ஜன்ம தரித்ரனைத் துப்புவாருண்டோ? படித்தவனயிருந்தாலும் பணக்காரனிடம் வந்து தானே பல்லைக் காட்டவேணும். நான் பூலோக குபேரனென்பதை நீர் கேள்விப் பட்டதே கிடையாதா? இப்படி வாரும்' என்றார். இனி நாலாமவர் ஸத்குல ப்ரஸூதரான ஆசார்ய புருஷர். அவர் எழுந்து 'ஓய்! தலை நரைத்ததனலும் பெருமையில்லை; கல்விகற்றதனலும் சிறப்பில்லை; தனிகனய் இருப்பதனலும் உயர்த்தி இல்லை; இந்த மண்டுக்களையெல்லாம் உடையவர் ஸிம்ஹாஸனதிபதிகளில் சேர்த்திருக்கிறாரா? நான் சிஷ்ய ஸம்பத்துடைய பெரிய ஆசார்ய பீடஸ்தனென்பது உமக்குத் தெரியாதா? இப்படி வாரும்' என்றார். நால்வரும் தங்கள் தங்கள் பெருமைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு 'ஓய்! ஜாக்கிரதை! சந்தனக்கிண்ணி எகிறிவிடும்' என்கிறார்கள். இந்நால்வரும் ஸ்ரீ வசனபூஷண காலக்ஷேப பரர்களென்பதை மறக்க வேண்டாம்.

மேன் மேலும் விவாதம் வளர்ந்ததேயொழிய ஸாமரஸ்யம் ஏற்படவேயில்லை. கோஷ்டி நடைபெறுமலே ஆலத்தி வழித்து முடித்துவிட்டார்கள். பிறகு பரமைகாந்தி வெகு வருத்தத்துடன் ஜீயர் ஸ்வாமியிடம் சென்று நடந்த செய்திகளை விரிவாக வுரைத்து அழுது நின்றார். ஜீயரும் வருத்தப்பட்டு 'ஸ்வாமீ! அழவேண்டாம்; நாளைக்கு ஸரியாக கோஷ்டி நடக்கும்படி செய்விக்கிறேன், போம்' என்று சொல்லியனுப்பிவிட்டார். பிறகு நால்வரும் வந்து சேர்ந்தவாறே அவர்களையழைத்து "அஹங்காரம் அக்நிஸ்பர்சம் போலேயென்று சொல்லியிருக்கிறது; நைச்யம் பாவிக்க வேணும்; இன்று போயிருந்து கோஷ்டியை ஒழுங்காக நடப்பித்து வாருங்கள்" என்று சொல்லியனுப்பினர் ஜீயர். நால்வரும் உபநயன கோஷ்டிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். சாத்துப்படியெடுக்கும் ஸமயத்தில் ஒவ்வொருவரும் நைச்யம் பாவித்துக் கைகூப்பி யிருந்துவிட்டார்கள். ஒருவரும் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. அவரிடத்திலாகட்டும், அவரிடத்திலாகட்டும் என்று சொல்லியே ஒவ்வொருவரும் கைகூப்பிவிட்டார்கள்....இன்றைக்கும் கோஷ்டி நடைபெறுமலே ஆலத்தி வழித்து முடித்தாயிற்று.

32. "ஆம் ஆம் அதுதான், அதுதான்"

ஒரு மாப்பிள்ளை மாமியாரகத்திற்குச் சென்றார். அப்போது தன் மனைவியைத் தன்னில்லத்திலேயே விட்டுவைத்துத் தான்மட்டும் சென்றிருந்தார். அங்கே மாமியார் ஒருநாள் குழக்கட்டை சமைத்துச் சாதித்தாள் மாப்பிள்ளைக்கு. அது வரையில் அவர் ஒரு நாளும் குழக்கட்டை சாப்பிட்டதேயில்லை; இப்படியொரு தின்பண்டமுள்ளதென்றுகூட அறிந்தவரல்லர். வாய்க்கு வெகுருசியாயிருந்தது. 'மாமியாரே! இது என்ன பக்ஷணம்? அபூர்வமாயிருக்கிறதே; பரம போக்யமாயிருக்கிறதே; இதன் பெயர் என்ன?' என்றார் மாப்பிள்ளை. அதற்கு மாமியார் 'இதற்குக் குழக்கட்டையென்று பெயர்' என்றாள். 'உம்முடைய பெண்ணுக்கு இது சமைக்கத் தெரியாதோ? இதுவரை ஒரு நாளும் அவள் இதைச் சமைக்கவில்லையே' என்றார். தெரியாமலென்ன? என்னைவிட நன்ருக இது சமைக்கத் தெரியுமவளுக்கு; நீர் சொன்னல் சமைத்து சாதிப்பள், இதற்கென்ன பிரமாதம்?' என்றாள் மாமி. ஊருக்குப் போய் இதை நித்தியமும் சமைக்கச் செய்து சாப்பிடவேணும் என்று ஆசைகொண்டார் மாப்பிள்ளை. இரண்டு நாள் பொறுத்து ஊர் போய்ச் சேர்ந்தார். குழக்கட்டையென்கிற பெயரை மறந்துவிட்டார். எவ்வளவு சிரமப்பட்டும் அப்பெயர் நினைவுக்கு வரவேயில்லை யிவர்க்கு. 'உன்தாயார் ஒரு அற்புதமான பக்ஷணம் சமைத்துச் சாதித்தாள்; அது வெகு ருசியாயிருந்தது; அதை நீயும் சமைத்துத் தா' என்றார் தேவியாரை நோக்கி. 'அதைச் சமை என்றால் நான் எதைச் சமைக்கிறது?

அதன் பெயர் சொன்னால் சமைப்பேன்; அது இன்னதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லையே; தெரியாமல் நானெப்படி சமைப்பது?'' என்றாளவள். அதற்கு இவன் சொன்னான் 'நீ தினந்தோறும் ஒவ்வொரு அபூர்வமான தின்பண்டம் சமைத்துச் சாதித்துவா; ஒரு நாளில் அதுவும் தைவாதீனமாக வந்துவிடும்; அப்போது நான் சொல்லுகிறேன்' என்று. இதை மனைவி கேட்டு அப்படியே யென்று ஒப்புக்கொண்டு நித்தியம் ஒவ்வொரு பணியாரம் சமைத்துச் சாதித்து வந்தாள். அவளுக்குக் குழக்கட்டை பணியாரம் தெரிந்திருந்தும் அது நினைவுக்கு வாராமையினால் அதைச் சமைத்து இடவேயில்லை. புருஷனுக்குப் பிரபலமான கோபம் உண்டாய்விட்டது; 'நான் சொன்னதைச் சமைக்காமல் எதையோ சமைக்கிறாய்; உனக்கு அது சமைக்க நன்றாகத் தெரியுமென்று உன் தாய் கூடச்சொன்னாள். வேணுமென்றே பிடிவாதங் கொண்டு அதை நீ சமைக்கவில்லை; உன்னை யென்ன பண்ணுகிறேன் பார்!' என்று சொல்லித் தாடையிலும் முதுகிலும் கையாலடித்தது போதாமல் ரூல்கட்டையாலும் புடைத்தான்; அவள் அடி தாங்கமாட்டாமல் வாசலில் ஓடிச்சென்று 'இப்படிகூட ஒரு அநியாயமுண்டா? அதைச் சமை, அதைச் சமை என்றால் நான் எதைச் சமைக்கிறது; ஏதோ எனக்குத் தெரிந்ததைச் சமைத்தேன்; இப்படி புடைக்கிறாரே கேட்பாரில்லையா?'' என்று தெருவிலே நின்று அலறியழுதாள். ஊரெல்லாம் ஒன்று கூடிவிட்டது. மிகவும் பரிதாபகரமான அடி. ஒவ்வொருவரும் அவனிடம் வந்து 'அடா! இப்படி கூடவாடா சாதுவான பெண்ணை யடிப்பது? உடம்பெல்லாம் குழகட்டை குழகட்டையாக எழும்பிவிட்டதே என்றார்கள். "ஆம் ஆம், அதுதான் அதுதான்; அதுதான் நான் சமைக்கச் சொன்னது" என்று கத்துகிறான் புருஷன். எல்லாரும் சிரிக்கிறார்கள்; அடிபட்ட பெண்ணுக்கும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. குழகட்டை குழகட்டையாக எழும்பும்படி யடிக்கவே தானே குழக்கட்டை பணியாரம் வெளிப்பட்டதென்கிறான் புருஷன். .... *

33. "அடடா! வேறு தலையையன்றோ கொண்டுவைத்துவிட்டான்"

மஹா நிபுணனானவொரு நாபிதன் வெங்கடகிரி சமஸ்தான ராஜாவிடம் இருந்துவந்தான். அவனுடைய நைபுண்யம் எப்படிப்பட்டதென்றால் பிரபு அயர்ந்து உறங்கும்போது அவனுக்குத் தெரியாதபடியே வபனம் செய்து விடுவன். காலையெழுந்து கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொள்ளும் போதுதான் வபனமாய் விட்டதாக அறிந்துகொள்வன்; அதனால் அவனுக்குப் பரமஸந்தோஷம். அந்த ஸந்தோஷத்தினால் அந்த நாபிதனை வெகு ஆதரித்து வைத்துக்கொண் டிருந்தானரசன். இப்படியிருக்கையில் அவன் காலமாய்விட்டான். வேறு எந்த நாபிதனும் அவன்போல் செய்யத் திறமையுள்ளவனாகக் கிடைக்கவில்லை. பிரபு வெகு சிரமப்பட்டார். ஒரு விளம்பரம் அச்சடித்துத் தேசமெங்கும் பரவச்செய்தார்; (அதாவது) "நான் உறங்கிக்கொண்டே யிருக்கும்போது எனக்குத் தெரியாமலே வபனம் செய்யத் திறமைபெற்ற நாபிதனுக்கு மாதம் 200, 300 ரூ. சம்பளமளிக்கிறேன்"னென்று. அதையறிந்த நாபிதர்களெல்லாரும் அந்த ஸன்மானம் பெறுவதற்கு ஆசைப்பட்டு அவ்விதமான பழக்கம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். திருவாலங்காட்டில் ஒரு நாபிதன் இதில் தேர்ச்சிபெற்று ராஜாவிடம் சென்று பரீக்ஷைகொடுக்கப் புறப்பட்டுக் கால்நடையாகவே நடந்து செல்லலுற்றான். வழியிடையில் ரேணிகுண்டா ஸமீபத்தில் 'வடமாலபேடா' என்பது ஓர் ஊர். அங்கே பெரிய குளம். குளத்தின் கரையிலே ஒருவர் திருவேங்கடமுடையானுக்கு முடிகொடுப்பதற்காக ஐந்தாறு வருஷமாய் தீக்ஷை வளர்த்துப் பெரிய மீசை தாடியோடு மூட்டையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு அயர்ந்து தூங்குகிறார். அங்கே வந்துசேர்ந்த திருவாலங்காட்டு நாபிதன் இந்த தீக்ஷிதரிடத்திலே தன்னுடைய நைபுண்யத்தை டெஸ்ட்பார்க்க நிச்சயித்துவிட்டான். உடனே செய்தும் முடித்துவிட்டான். தாடியுட்பட கேசங்களையெல்லாம் சுருட்டியெடுத்துப் பையிலடைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டான். தீக்ஷிதர் சில மணிநேரம் கழித்துத் தானாக விழித்தெழுந்தார். தாடிக்காரர்கள் எழுந்திருக்கும்

போது தாடியை யுருவிக்கொண்டே யெழுந்திருப்பது வழக்கமாதலால் அவ்வழக்கத்தின்படி தாடியை யுருவிப்பார்த்தார். தாடி ஏது? உடனே மூட்டையை யவிழ்த்துக் கண்ணாடியை யெடுத்துக் காண்கிறார். கழுத்துவரையில் ஓரிடத்திலும் ஒருகேசமும் கிடையாது. அப்பய தீக்ஷிதர் சித்ரமீமாம்ஸையில் “ஸத்யோமுண்டித மத்தஹூணசுபுக ப்ரஸ்பர்த்தி நாரங்ககம்” என்றொரு சுலோகம் உதாஹரிக்கிறார். அப்போதுதான் வபனம் பண்ணப்பெற்ற ஹூணனுடைய மோவாய்க்கட்டை போலுள்ளது கிச்சிலிக்காய்—என்பது இதன்பொருள். இவ்விதமாகவே கண்ணாடிப்புறத்தில் முகத்தைக் கண்டார் திருவேங்கடமுடையானுக்கு முடிகொடுக்கச் செல்லுமந்த தீக்ஷிதர்.

மிகமிக ஆலோசிக்கிறார்; நம்முகம் இங்ஙனமாக எப்படியாய் விட்டதென்று எண்ணுதனபலவு மெண்ணுகிறார். தனக்குத் தெரியாமல் வபனம் பண்ணியிருக்க முடியவே முடியாதென்றும், கூலிபெறாமல் எவனும் வபனம் செய்யமாட்டானே யென்றும் எண்ணுகிறார். கடைசியாக என்ன முடிவு செய்தாரென்றால், ‘நம்முடைய தலையைத் துருவியெடுத்துக்கொண்டுபோய் வேறொரு தலையைக் கொணர்ந்து ஒட்டவைத்துப் போய்விட்டான் எவனோபாவி’ என்று முடிவுசெய்தார். வபனம் பண்ணியிருக்க ஸம்பாவிதமில்லையென்றும், இதுதான் ஸம்பாவிதமென்றும் நினைக்கும் மேதாவி யிவர்.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்” என்றருளிச் செய்தார்; முன்னிருந்த மனமன்று இப்போதுள்ள மனம்; எம்பெருமான் அதைக் கவர்ந்துசென்று வேறொரு மனத்தைக் கொணர்ந்து வைத்திட்டான் என்றாயிற்று. இப்படியன்றோ ஆசாரியர்கள் வியாக்கியானம் செய்தருளியிருப்பது. திருமலைக்கு முடிகொடுக்கப் போகுமிந்த தீக்ஷிதர் பகவத் விஷயாதிகாரிபோலும். அப்படியே இவரும் நினைத்திட்டார். ... ... *

34. சிற்றின்பமும் பேரின்பமும் (ஓர் ஏழையின் கதை)

சாஸ்த்ரங்களில் திடநம்பிக்கையுள்ள ஆஸ்திகர்கள் இஹலோக ஸுகங்களைச் சிற்றின்பமென்று இகழ்ந்தும், பரலோக ஸுகத்தை—அதாவது நலமந்தமில்லதோர் நாட்டில் எய்தும் ஆனந்தத்தைப் பேரின்பமென்று புகழ்ந்தும் போருகிறார்கள். புண்ய பாபங்களென்பது கிடையாதென்றும் நரக ஸ்வர்க்க மோக்ஷாதிகள் கிடையாதென்றும் வாதிக்கின்ற நாஸ்திகர்கள் வேதாந்திகளால் சிற்றின்பமென்று இகழப்படுகின்ற மண்ணுலக போகங்களையே பேரின்பமாகப் பேசுகின்றார்கள். இக்காலத்தில் ஆஸ்திகர்களின் குடும்பங்களில் ஜனிக்கின்றபிள்ளைகளுக்கும் நாஸ்திக்யருசியே மிகுந்துவரக் காண்கிறது. ஆனால் இது அவர்களுடைய குற்றமன்று. தாய் தந்தையர் இளமை தொடங்கியே பிள்ளைகளை ஒழுங்கான வழியில் விடாமல் தீய பழக்கமுள்ளவர்களோடு பயில விடுவதனால் அன்னவர்களுடைய பழக்கமே இப்பிள்ளைகளுக்கும் பழக்கமாய் விடுகிறது. “ஸம்ஸர்கஜா தோஷ குணா பவந்தி” என்றன்றோ பெரியோர்கள் சொல்லுவது. “சேரிடமறிந்து சேர்” என்று ஔவையாரும் கூறிவைத்தார். ஆகவே ஸஹவாஸதோஷமே நமது குடும்பப்பிள்ளைகளுக்கு அனர்த்தமாய்த் தலைக்கட்டுகிறது.

ஸஹவாஸங்கள் எப்படியிருந்தாலும் ஆங்காங்கு காலக்ஷேபங்களென்றும் உபந்யாஸங்களென்றும் நடைபெறுகின்ற விடங்களுக்காவது நமது பிள்ளைகள் சென்று கொண்டிருந்தால் நல்ல சப்தங்கள் காதில் விழவிழ, நன்மைகள் விளைந்துவர ஹேதுவாகும். நமது பத்ரிகைகளையாவது இவர்கள் படித்துவர வேண்டும். படிப்பதனால் இவர்களுக்கு நாளடைவில் க்ஷேமமுண்டாகு மென்பதும் எமது நம்பிக்கை.

மதுராபுரியில் ஓர் ஏழை யிருந்தான். அவன் எப்போதும் பிணிகளால் பீடிக்கப்பட்டு எவ்விதமான வேலையும் செய்ய வல்லமையின்றிப் பிழைக்க வழியற்று வருந்திக் கிடக்கையில் அவ்வூரிலுள்ள வொரு தருமநிதி (Charity Fund) யிலிருந்து மாதந்தோறும் அவனுக்குப் பத்துரூபாய் உதவிப்பணமாகக் கிடைக்குமாறு சில பெரியோர் செய்துவைத்தனர். அதைக்கொண்டு அவன் ஒருவாறு ஜீவித்துவந்தான்.

ஒருநாள் பின்னிரவில் அவன் ஓர் கனுக்கண்டான்—ஒரு லக்ஷம் ரூபாய் தனக்குக் கிடைத்ததாக. உடனே அக் கனவிலேயே அவன் தனது நிலைமை மாறிவிட்டதாக [ஏழைமை நீங்கிச் செல்வம் விஞ்சியவனுக] நினைத்துக்கொண்டான். இனி நாம் தருமநிதியிலிருந்து உதவிப்பணம் பெறுவது தகுதியல்லவென்றும் நிச்சயித்தான். இந்த லக்ஷம் ரூபாய்களைக்கொண்டு எவ்வளவோ பெருமையாக வாழலாமென்று பாரித்தான். அதன்பின் பங்களா எங்கே அமைத்துக் கொள்ளலாமென்றும் வேலைக்காரர்கள் எத்தனைபேர் வைத்துக்கொள்ள வேணுமென்றும் மற்றுமிவ்வாருகவே வண்டிகள் குதிரைகள் மோட்டார்கள் முதலானவை வாங்கும் விஷயமாகவும் இன்னும் பலபல விஷயமாகவும் பாரிக்கலானுன். இதுவெல்லாம் ஒரு பக்கமிருக்க கிடைத்த ஒரு லக்ஷம் ரூபாய்களைச் சேமித்து வைக்க ஆரம்பித்து, நோட்டுகளை எண்ணிக் கட்டுக் கட்டாக ஒருபக்கம் வைத்தான். ஸவரங்களின் பைகளைக் கொட்டி எண்ணத் தொடங்கினுன். இப்படி இவன் கனுக்கண்டு களித்திருக்கும்பொழுது இவனது வீட்டின் கதவு திறக்கப்பட்டது. இவனுக்கு மாதந்தோறும் உதவிப்பணம் கொணர்ந்து கொடுக்கிற தருமநிதிச் சேவகன் உள்ளேவந்து 'இதோ இந்த மாதத்தின் உதவிப்பணம் பத்துரூபாய்' என்று சொல்லி ரூபாயைக் கொடுக்க வந்தான். இத் தருணம் அவ்வேழை மனிதன் பாதிகனவும் பாதி நனவுமாயிருக்கும் நிலைமையாதலால் 'அப்பா! இனி எனக்கு உங்கள் தருமநிதிப் பணம் தேவையில்லை; என்னிடம் நிரம்ப ரூபாய்கள் இருக்கின்றன; என்பெயரை லிஸ்டில் அடித்துவிடலாம்; நான் பெரிய பணக்காரனுய் விட்டேன்; இதோ பார்! பணப்பைகளை' என்ருன். அதுகேட்டுச் சேவகன் போய்விட்டான். தருமநிதியின் தலைவரிடம் போய் நடந்ததைச் சொல்லவே அவர் இவ்வேழையின் பெயரை லிஸ்டில் அடித்துவிட்டு அப்பணத்தை மற்ரேர் ஏழைக்குக் கொடுத்துவரக் கட்டளையிட்டுவிட்டார்.

கனுக்கண்ட அவ்வேழை மனிதன் விழித்துக்கொண்டான். கண்ட கனவை மறந்து நித்தியக் கடன்களைச் செய்யத் தொடங்கினுன். அன்று அம்மாதத்தின் முதல் தேதி. மாதந்தோறும் முதல்தேதி யன்றுதான் தருமநிதியிலிருந்து அவனுக்குப் பணங் கிடைப்பது வழக்கம். பொழுதுவிடிந்து சிறிது நேரமாயிற்று. அவ் வேழை யோசிக்கலானுன்—இன்று முதல் தேதியாய்த்தே; காலை ஆறு மணிக்கே தருமநிதிச் சேவகன் பணம் கொணர வேணுமே; இவ்வளவு நேரமாகியும் சேவகன் ஏனே வரவில்லை! சாப்பாட்டு விடுதிக் காரனுக்கு இன்று நாம் பணம் கொடுக்க வேணுமே. வீட்டுக் குடையவன் வாடகைப்பணம் கேட்பனே; இதுகாறும் பணம் வரவில்லையே. ஒருநாள் இன்று அச்சேகவனுக்கு வேறு வேலை ஏதாவது ஏற்பட்டிருக்கும்; நாளை வரக்கூடும்—என்றிவ்வாறு முடிவு செய்து கொண்டு சேவகனை யெதிர்பார்த்தவனுய் அன்றைப்பொழுதைப் போக்கினுன். மறுநாளும் இப்படியே போயிற்று. மூன்ருவது நாளும் அப்படியே போயிற்று. அவ்வேழை மனிதன் பல தொல்லைகளினுல் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தினுன். நான்காந்தேதி தருமநிதிக்கே நேரிற் சென்று நிதியின் தலைவரைக் கண்டான். 'தங்கள் பணத்தையே நம்பி ஜீவிப்பவனுன என்னை இப்படியும் கஷ்டப்படுத்தலாமா? இன்று தேதி நான்காகியும் எனக்கு உதவிப்பணம் கிடைக்கவில்லையே; முதல்தேதி தோறும் தவருது கிடைத்து வந்த பணம் நாலுநாளாகியும் கிடைக்கா தொழிந்தமைக்குக் காரண மென்னவோ? இப்படிச் செய்யலாமா?' என்று முணுமுணுத்தான்.

அது கேட்ட நிதித் தலைவர் "அப்பா! முதல் தேதி காலை ஆறுமணிக்கு வழக்கம் போல் நிதியின் சேவகன் பணத்தோடு உன் வீடு வந்திருந்தான்; அன்று நீ பணம் வாங்க மறுத்தாயாம். 'என்னிடத்தில் நிரம்ப ரூபாய்கள் இருக்கின்றன; இனி உதவிப் பணம் எனக்குத் தேவையில்லை, என் பெயரை இனி நீக்கிவிடலாம்' என்று சொன்னுயாம்; நான் உன் பெயரை லிஸ்டில் அடித்து விட்டேன். உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வந்த அந்த பத்து ரூபாயை வேறெரு ஏழைக்குக் கொடுத்து வருமாறு ஏற்பாடாகி விட்டதே" என்ருர் அந்த நிதித் தலைவர். இது கேட்டு அவ்

வேழை மனிதன் மிகவும் ஆச்சரியப் பட்டான். பிறகு, தனக்கு லக்ஷம் ரூபாய் கிடைத்ததாகக் கனக் கண்டமை நினைவுக்கு வந்தது. தூக்கத்திலே தான் பணம் வாங்க மறுத்திருக்கலாமென்று நினைத்தான். நிதித் தலைவர்க்கு இதை வெகு பரிதாபத்துடன் தெரிவித்தான். அத்தலைவரோ 'இனி இப்போது யாதுஞ் செய்ய முடியாது; மற்றெப்போதாவது ஸமயம் வாய்க்கு மளவில் உன்னைப் பற்றிப் பார்க்கலாம்' என்றார். அது கேட்டு அவ்வேழை மனிதன் மிகவும் வருத்தமுற்றான். கனவிற் கண்ட தனத்தை நம்பிக் கைகண்ட பணத்தை இழக்கலானான். இரண்டு நொடிப் பொழுதளவு கூட மகிழ்ச்சி தரமுடியாத ஸ்வப்ந தனத்தைக் கண்டு நீண்ட காலம் ஸுகாநுபவத்துக்கு உரிய பணத்தை மறுக்கலானான்.

நண்பர்களே! இந்தக் கனக்கதையினால் நாம் தெரிந்துகொள்வதென்ன? இந்த இருள்தருமா ஞாலமாகிய ஸம்ஸாரத்தில் விஷயாந்தரங்களினால் நமக்கு நேரக் கூடிய இன்ப துன்பங்களெல்லாம் கனவிற்காணும் பொருள்கள் போன்று ஸ்வல்ப காலம் இருக்கக்கூடியவை யென்றும், அவற்றுக்கு ஆசைப்பட்டு நீண்டகாலம் நாம் அனுபவிக்கக்கூடிய மோக்ஷ ஸுகத்தைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளுவது கூடாதென்றும் நாம் தெரிந்துகொள்வோம். நாம் கனவிற் காணும் பொருள்களும் அவற்றால் நமக்கு விளையும் பலன்களும் சுகதுக்கங்களும் சொற்பகாலமிருக்கக் கூடியனவைகள். ஆதியந்தமில்லாத நித்யவஸ்துவாகிய ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஏற்படுகின்ற ஆயுட்பாகமும் அற்பம்; அதனுள் அநுபவிக்கும் பொருள்களும் சுகதுக்கங்களும் மின்னல்போல் மிளிர்ந்து மறையும். ஆகையால் அந்தமில் பேரின்பமான மோக்ஷ ஸுகத்தை நாடி ஸம்ஸார ஸுகத்திலீடுபடாமல் உயர்கதிக்கு முயற்சி செய்வதே மானிடர்களின் கடமையாகும். .... *

35. "க்ஷமத்வம்—தேவா தேவேஷு ச்ரயத்வம்."

ஒருவர்க்குப் பெண்கள் நால்வர். நால்வர்க்கும் விவாஹமாயிற்று. மாப்பிள்ளைகள் நால்வரும் ஒரு விசேஷத்திற்கு மாமனார் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். நால்வரில் ஒருவர் தர்க்க வித்வான்; ஒருவர் வியாகரண வித்வான்; ஒருவர் அட்வகேட்; ஒருவர் வேதாத்யயந நிபுணர். மாமனாருடைய க்ருஹம் மேல் அந்தஸ்து முள்ளது. தனித்தனியே ரூம்கள் இருப்பதால் ஒவ்வொரு ஜாமாதாவுக்கும் ஒவ்வொரு ரூம் விட்டிருந்தார். நால்வரும் நான்கு அறைகளிலும் இனிது வஸிக்கிறார்கள். வேதாத்யயந சீலராகச் சொல்லப்பட்ட மாப்பிள்ளை ஒரு கோவிலில் வேத பாராயணத்திற்காகப் போயிருந்து அகாலத்திலே திரும்பி க்ருஹம் வந்து சேர்ந்தார். கதவை யிடித்தும் யாவரும் நன்கு உறங்கிப் போனபடியால் கதவைத் திறக்கவில்லை. வாசல் கதவுக்கடுத்த நடையிலேயே படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். மேலே படுத்திருந்த தர்க்க பண்டிதரான ஜாமாதா தேஹசுத்திக்காகக் கீழே யிறங்கி வந்தார். அப்போது நள்ளிருள். கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் போகும்போது நடையில் ஷட்டகர் படுத்திருப்பதை யறியாமல் வேகமாகச் செல்லுகையில் அவருடைய காலையோ கையையோ நன்றாக மிதித்து விட்டார். அது பொறுக்கமாட்டாமல் அவர் கத்தினார். குரலினால் ஷட்டகரென்று தெரிந்துகொண்டு 'க்ஷமத்வம்' என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்று காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு மேலே போய்விட்டார். இவர் தூக்கத்தின் மிகுதியினால் உள்ளே சென்று படுத்துக் கொள்ளாமல் அந்த நடையிலேயே படுத்து உறங்கி விட்டார். பிறகு ஒரு மணிகாலம் பொறுத்து வியாகரண வித்வானை ஜாமாதாவுக்கும் கீழே யிறங்கி வர நேர்ந்தது. அவரும் இருட்டில் இவர் படுத்திருப்ப தறியாமல் வயிற்றை மிதித்து விட்டார். அவர் அலறினார். குரலினால் ஷட்டகரென்று தெரிந்துகொண்டு அவரும் 'க்ஷமத்வம்' என்று சொல்லிப் போய்விட்டார். (க்ஷமத்வம்) என்பதற்கு மன்னித்துக் கொள்ளும் என்று பொருள். இரு ஷட்டகர்களும் காலால் தன்னை மிதிப்பதையும், க்ஷமத்வம்

என்று சொல்லிப் போவதையும் கண்ட அந்த ச்ரோத்ரிய ஜாமாதா 'இவர்களுக்கு நாம் தகுந்த ப்ரதிக்ரியை பண்ணுவிடில் இவர்களுடைய கொழுப்பு அடங்காது; வேணுமென்றே இவர்கள் இப்படி செய்தார்கள். மிதித்ததோடு நில்லாமல் த்வம் த்வம் என்று சொல்லிப் போனார்கள்; இவர்களுக்கு இந்த ஒரு த்வம் தானே தெரியும்; நமக்கு முப்பத்து நான்கு த்வம் தெரியுமாதலால் ஒரு கை பார்த்துவிடுவோமென்று கனவேகமாக மாடிமேல் ஏறிச் சென்றார். இவர் வேதம் வல்லவராகையாலே வேதத்தில் காடகத்தில் இரண்டாம் ப்ரச்னத்தில் இரண்டாமநுவாகத்தில் "தேவா தேவே ஷு ச்ரயத்வம், ப்ரதமா த்விதீயேஷு ச்ரயத்வம்..............." என்று தொடங்கி முப்பத்து நான்கு தடவை ச்ரயத்வம் ச்ரயத்வம் என்று (த்வம்) வருவதனால் அந்த வாக்யங்களை ஸ்வரத்தோடு சொல்லிக்கொண்டே ஷட்டகர்களிருவரையும் உதைத்துத் தீர்த்து விட்டார்; நீங்கள் தான் பண்டிதர்கள், உங்களுக்குத் தான் (த்வம்) தெரியுமென்று நினைத்து விட்டீர்களோ? உங்களுக்கு ஒன்று தெரிந்தால் எனக்கு எத்தனை தெரியும் பாருங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே புடைத்து விட்டுப் போய்விட்டார். பெருங்கூட்டம் கூடி விட்டது. ஒருவர்க்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. அடிகொடுத்த ஜாமாதா வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு "இவர்களுடைய படிப்பு என் படிப்புக்கு ஈடாகுமா? என்ன நினைத்து விட்டார்களிவர்கள்!" என்று ஐஞ்ஜாமாருதமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். யாரும் அணுக முடியவில்லை. இவ்வளவோடு போதும். .... *

36. பூசினிக்காய்த் திருடன் பிடிபட்டது.

ஒரு பெரியவர் தம்முடைய க்ருஹத்தில் பூசினிச் செடிகளை விசேஷமாகப் பயிர் செய்து வந்தார். செடி நன்றாகப் படர்ந்து க்ருஹத்தின் இறப்பின்மேல் வெகு தூரம் பரவிவிட்டது. பெரிய பெரிய காய்கள் காய்த்து விட்டன. அந்த வீட்டிலுள்ளவர்கள் திறந்த வெளியான முற்றத்தில் படுத்துக்கொண்டு அயர்ந்து தூங்குகிறார்கள். பக்கத்து வீட்டுக்காரர் இந்தப் பூசினிக்காய்களைத் திருடிக்கொண்டு போக உறுதி கொண்டார். அமாவாஸ்யையன்று புகழைக்கடை வழியாய் இறப்பின் மேலேறிச் சில காய்களை யறுத்துப் புழைக்கடைப் பக்கத்தில் தள்ளி விட்டார். தன் புத்திரனையும் துணைவனாக அழைத்துக்கொண்டு வந்திருந்தபடியால் கீழே விழுந்த காய்களை உடனுக்குடனே அவன் தன் வீட்டில் கொண்டு சேர்க்கிறான். மேலேயிருப்பவர் இன்னமும் காய்களை யறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அறுத்த காய்களில் ஒரு பெரிய காய் முற்றத்தில் தொப்பென விழுந்தது. அவ்வோசை கேட்டு எல்லாரும் செய்தி யறிந்து கத்தத் தொடங்கினார்கள். திருட வந்தவர் கனவேகமாகக் குதித்துப் புழைக்கடை வழியாகவே வீடு சேர்ந்து விட்டார். சேர்ந்தவர் வீட்டிலேயே கிடக்கலாகாதா? நடு நிசியில் திருடன் திருடனென்றவாறே ஒரு க்ஷணத்தில் கூட்டம் கூடிவிடுமே. அந்தக் கூட்டத்தில் தானுமொருவராக அந்தக் கள்வர் வந்து சேர்ந்தார். திடீரென்று பூசினிக்காய் எப்படி விழுந்ததென்று அவரவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில்' இந்தக் கள்வர் சொல்லத் தொடங்கினார் — "உங்களுக்கு விஷயம் தெரியவில்லை போலிருக்கிறது; இங்கே என்ன நடந்திருக்கிறதென்றால், இந்த காய்களைத் திருட ஒரு திருடன் வந்திருக்கவேணும்; இறப்பின்மேல் காய்கள் குறைவாகத் தென்படுகிறபடியால் சில காய்களைக் கவர்ந்தே விட்டான்; ஒரு காய் மட்டும் பின் பக்கத்தில் விழாமல் முன் பக்கத்தில் விழுந்தது. நீங்கள் எழுந்து விட்டீர்கள்; உடனே நான் பின்னால் குதித்து ஓடிப் போய் விட்டேன்" என்றார். 'கள்ளன் ஓடிப்போயிருப்பன்' என்று சொல்ல நினைத்து உள்ளபடி வாயில் வந்து விட்டது. நான் குதித்துப் போய் விட்டேனென்றார். இவருடையது பக்கத்து வீடு தானே உடனே ஒருவர் அங்கு ஓடிச் சென்றார். கவர்ந்த காய்கள் கூடத்திலே வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டார். வீட்டுக்காரரும் பின் தொடர்ந்து ஓடி வந்தார். மேலே நடந்ததை யெழுதவேணுமோ? .... *

237. அம்ருதமென்பது தேவலோகத்திலுள்ள தென்றும் அது மானிடர்க்குக் கிடைக்க மாட்டாத தென்றும் பலர் நினைப்பதும் சொல்லுவதுமுண்டு. ஆனால் நிச்சலும் அமுதமுண்டு களிக்கின்ற நாம் அப்படி நினைப்பதற்கு ப்ரஸக்தி யில்லை. உலகில் நூல்களைப் பாடினவர்கள் பல்லாயிரவ ரிருந்தாலும் "தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்று துணிந்து சொன்னவர் ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்த ரான நம்மாழ்வா ரொருவரே யன்றி மற்றொருமிலர். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளும் *பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாநுமோதநம்* என்று மருமமறிந்து பேசும்படியானதன்றோ அவ்வமுதம். பின்னைப்பெருமாளையங்காரும் திருவரங்கக் கலம்பகத்தின் காப்புச் செய்யுள்களுள் :

"மறைப்பாற்கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைந்து
துறைப்பாற்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமிழ்தம்
கறைப்பாம்பணைப்பள்ளியா னன்பரீட்டங் களித்தருந்த
நிறைப்பான்கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்லையே"

என்ற செய்யுளினால் நம்மாழ்வாரை அமுதமளித்த பெருவள்ளலாகவே பேசிப்போந்தார். எம்பெருமான் உப்புக் கடலைக் கடைந்து ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களான அமரர்கட்கு அமுதமளித்தான். ஆழ்வாரோ வென்னில், வேதமாகிற பாற்கடலைக் கடைந்து அநந்ய ப்ரயோஜநர்களான அத்புத பக்தியுக்தர்கள் அநவரதம் அருந்திக் களிக்கும்படியான திவ்யாம்ருதத்தை யநுக்ரஹித்தருளினர். இவ்வம்ருத ப்ரவாஹத்தில் கண்ட பஞ்சாம்ருதத்தை யீண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்.

238. மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங் கூற வவதரித்த திருநாவீறுடைய பிரானான திருமங்கையாழ்வார் சிறிய திருமடலென்றும் பெரிய திருமடலென்றும் இரண்டு திவ்ய ப்ரபந்தங்களை யருளிச் செய்திருப்பது உலகறிய நின்றது. இவற்றுள் முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், மோக்ஷமென்கிறவொரு புருஷார்த்தம் கிடையவே கிடையாது; அஃதொன்றிருப்பதாகச் சொல்லுவார் அவிவேகிகளே யொழிய விவேகிகளல்லர்; அஃது உண்டு என்று கொண்டாலும் அது அநுபவ ரஸிகர்களுக்கு உத்தமமான புருஷார்த்தமென்று கொள்ளத் தகாததே' என்று அறுதியிடுவது இதில் தலையான விஷயமாகக் காண்கிறது. ஆஸ்திகர்களில் தலைவரான திருமங்கையாழ்வாரா இப்படியருளிச் செய்கிறாரென்று பலரும் அதிசயிக்கக் கூடும். ஒருகாலும் இப்படி யருளிச் செய்திருக்க மாட்டார் என்றும் சிலர் சொல்லக்கூடும். திருமடல்களின் தலைப்பிலேயே ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணுமிவ் விஷயத்தில் ஸந்தேஹமென்ன? இவ்வாழ்வார் நாஸ்திகரல்லர்; ஆஸ்திகர்களில் அக்ரேஸரர் என்பதும் அசைக்கமுடியாததே. தம்முடைய பதிகங்களுக்குப் பயன் கூறுமிடத்து "இம்மன்னு பாடல் வல்லார்க்கு இடமாகும் வானுலகே" "வெங்கதிர்ப் பரிதிவட்டத்தூடு போய் விளங்குவாரே" 'ஒளி விசும்பாள்வர்தாமே" என்றிப்படி அடிக்கடி யருளிச் செய்து போகின்றார். தம்முடைய திவ்ய ஸூக்திகளை யோதுகைக்குத் திருநாட்டில் வாழ்ச்சியையே பலனாகக் கூறியுள்ள இவ்வாழ்வார் மோக்ஷமென்கிற புருஷார்த்தமே கிடையாதென்று ஸ்தாபித்து இரண்டு திவ்ய ப்ரபந்த மருளிச் செய்தாரென்னில், இதன் கருத்தை ஆராய வேண்டும்.

239. சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் *நஹி நிந்தாந்யாயமென்று ஒரு நியாயம் சொல்லுவர்கள். "न हि निन्दा निन्द्यं निन्दितुं प्रवर्तते; अपि तु निन्द्यादितरं प्रशंसितुम्"—நஹி நிந்தா நிந்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, அபி து நிந்த்யாத் இதரம் ப்ரசம்ஸிதும்" என்பதே அந்த நியாயமாகும். விவேகிகள் ஒன்றை நிந்தித்தார்களாகில் அதற்கு நிந்தையில் நோக்கன்று; புகழ நினைத்த வொன்றைப் புகழ்வதிலேயே நோக்கு-என்பது இந்த ந்யாயத்தின் போக்கு. இந்த நீதியின்படி மஹான்கள் சிலவற்றை நிந்தித்தார்களாகில் நிந்தையிலே சிறிதும் தாற்பரியமின்றிக்கே உத்தேச்யமான தொன்றின் புகழ்ச்சியிலேயே தாற்பரியமாகின்றமையை நிரம்பக் காணநின்றோம். ப்ரகருதத்தில், மோக்ஷ புருஷார்த்த மென்பதொன்று கிடையாதென்றும் இருந்தாலும் அது அஸார மென்றும் மோக்ஷநிந்தையாகக் கூறினவிதற்கு இந்த நிந்தையில் சிறிதும் நோக்கில்லை; மோக்ஷத்

திற் காட்டிலும் மிகவும் உத்தேச்யமாக ஆழ்வார் தாம் கொண்ட திவ்ய தேசாநுபவமே மிகச் சீரியதென்று இதனைப் புகழ்வதொன்றிலேயே நோக்கெனக் கொள்ளத் தக்கதாம். இதனை ஆழ்வார் வெகு அழகாக அருளிச் செய்யும்படி காண்மின்;

240. சிறிய திருமடலில் மோக்ஷமுண்டென்பாரை அவிவேகிகளென்று கூறி வருமிடத்து "ஆராவமுதமங்கெய்தி அதில் நின்றும் வாராதொழிவதொன்றுண்டே" என்கிறார். இதன் உட்கருத்து யாதெனில்: ஆராவமுதம் உண்மையில் இந்த லீலாவிபூதியில் இருக்க அந்த நித்ய விபூதியில் அஃதிருப்பதாகவும், அங்குச் சென்றவர்கள் உண்மையான இவ்வுலகத்தாராவமுதத்தை யநுபவிக்க மறுபடியும் வரவேமாட்டார்களென்பதாகவும் சொல்லுவது பொருத்தமுடைத்தோ? ஆராவமுத மென்பது இங்குத் தானுள்ளது– என்னுமிதுவே திருமங்கை மன்னனுடைய திருவுள்ளம்.

241. தேன், வாழைப்பழம் முதலான ஐந்து வஸ்துக்களைச் சேர்த்துப் பஞ்சாமிருதமென்று சொல்லிப் புசிக்கின்றோம்நாம். ஆழ்வார்கள் கண்ட பஞ்சாமிருதம் கேளீர்; * சீரார் செந்நெற் கவரிவீசுஞ் செழுநீர்த் திருக்குடந்தையில் ஆராவமுதே! என்றும் * ஆராவமுதாயடியே னுவியகமே தித்திப்பாய் * என்றும் நம்மாழ்வாரா லழைக்கப்பட்ட அமுதம். * கொண்டல்வண்ணனை் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயன் என்னுள்ளங் கவர்ந்தான் அண்டர்கோனணியரங்க னென்னமுது * என்று திருப்பாணாழ்வார் கண்ட வமுதம். * அடியேன் மேவியமர்கின்ற வமுதே... திருவேங்கடத் தெம்பெருமானே!* என்று நம்மாழ்வார் திருவேங்கடத்திற் கண்ட வமுதம். * எனக்குத் தேனேபாலே கன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே* என்று நம்மாழ்வார் தாமே தெற்குத் திருமலையிற் கண்ட வமுதம். * மன்னு குறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதிள்சூழ் சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே! * என்று பெரியாழ்வார் திருக்கண்ணபுரத்திலே கண்ட வமுதம். ஆக இவ்வம்ருதங்கள் ஆழ்வார்களுடைய பஞ்சாம்ருதமாகும். இந்த அம்ருதாநுபவத்திற் காட்டிலுமா அந்த அம்ருதாநுபவம் சிறந்தது?

242. க்ருஷ்ணயஜுர்வேதத்தில் ஆறுவது காண்டம் ஆரம்பிக்கும் போதே "को हि तद्वेद यद्यमुष्मिन्लोकेऽस्ति वा न वेति" என்று ஓதப்படுகிறது. "பரலோகத்தில் இருக்கிறதோ இல்லையோ, யார் கண்டார்? என்கிறது. இதுவும் பரலோகத்திலில்லாமையைச் சொல்லுகிறதன்று; த்ருஷ்டபுருஷார்த்த மொன்றின் புகழ்ச்சியிலே நோக்காக இங்ஙனே ஓதிற்றென்று வியாக்கியானம் செய்கிறார்கள். வேதாந்த தேசிகனுடைய பரமத பங்கரஹஸ்யத்திலும் இது காணலாம். * இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திரலோகமாளுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்* என்றும் *அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே* என்றும் * ஸத்யம் சபே வாரணசைலநாத! வைகுண்ட வாஸேபி ந மேபிலாஷ:* என்றும் ஆழ்வாராசாரியர்கள் சொல்லுவதுமாத்திரமன்றிக்கே, ஸ்ரீராம திவ்யசரிதாம்ருதத்தின் சுவடறிந்த திருவடியும். "स्नेहो मे परमो राजन्! त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितः। भक्तिश्च नियता वीर! भावो नान्यत्र गच्छति—ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந்! த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித:, பக்திச் ச நியதா வீர! பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி." என்னக் காணாநின்றோம். சொன்னதோடு மட்டுமல்லாமல் "ஸோத்ரைவ ஹந்த! ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவஸேவதேஸௌ" என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி இவ்விபூதியிலேயே யன்றோ வஸிப்பது.

243. "தத்வஜ்ஞாநாத் முக்தி:, அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:" என்பதொன்றுண்டு. இது பெரும்பாலும் ஸகல மதஸ்தர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் இந்த வாக்யத்திற்குப் பொருள் சொல்லப் புகும்போது ஒருவர் சொல்லும் பொருளை மற்றொருவர் சொல்லுவதில்லை. தத்வஜ்ஞானமென்றால் என்ன? முக்தி யென்றாலென்ன? என்னும் விசாரத்தில் பலபல மதபேதங்கள் தோன்றியுள்ளன. விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த

ரீதியில் தத்வஜ்ஞானமென்பது இன்னது, முக்தியென்பது இன்னது, என்று நம்மவர்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தத்வஜ்ஞானமென்பது பற்றி மற்றொருகால் சொல்லுவோம்; ப்ரஸங்காத் இப்போது முக்தியைப் பற்றிச் சுருங்கச் சொல்லுகிருேம். 'பாஷாணகல்பதைவ முக்தி:' என்றும், 'ஆத்யந்திக து:க்கத்வம்ஸ ஏவ முக்தி:' என்றும் இப்படி பலவாறு பிறர் கூறுவர். நம்மைப் பிடித்த பீடைகளெல்லாம் விட்டுத் தொலைகைதான் மோக்ஷமென்பது பிறருடைய கொள்கையாகத் தேறுகின்றது.

244 ஒரு மஹாப்ரபு அத்வைத ஸம்பிரதாயத்தில் பரிபூர்ண ஜ்ஞானமுடைய தனது மந்த்ரியிடத்தில் 'மோக்ஷமாவது என்ன? என்பதை எனக்கு விளக்கமாகச் சொல்லவேணும்' என்று கேட்டாராம். அந்த மந்த்ரி 'இவருக்கு நாம் சாஸ்த்ரங்கொண்டு காட்டுவதைவிட அநுபவத்தையிட்டே காட்டி விடுவது நன்று' என்று நினைத்து ஒருபாயம் செய்தாராம். அதாவது, அந்த மஹாப்ரபு சயனக்ருஹத்தில் படுத்து உறங்கின பிறகு அந்த அறையை வெளியே பூட்டிக்கொண்டு அங்கேயே படுத்துக்கொண்டார் மந்த்ரி. மஹாப்ரபு மலஜலபாதையை விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டி யெழுந்து கதவைத் திறக்கப் பார்த்த போது கதவு திறக்கமுடியாமற் போகவே வெளியில் பூட்டப்பட்டிருப்பதை யறிந்து கதறத் தொடங்கினுர். வெளியே கிடக்கிற மந்திரி தாம் ஒன்று மறியாதவர் போல, "கதவு பூட்டிக் கிடக்கிறதே, யார் பூட்டினுர்களோ தெரியவில்லையே, இதோ பார்க்கிறேன்" என்று சொல்லி மாயஞ் செய்திருந்தார். ப்ரபுவுக்கு தேஹபாதை பொறுக்க முடியாத நிலைமையாகிக் கூக்குரலிட்டு "பூட்டு திறக்கத் திறவு கோல்கிடைக்கவில்லை யென்ருல் பூட்டை யுடைத்திடு; இனி என்னுல் ஒரு நொடியும் பொறுத்திருக்கமுடியாது" என்று கத்த, மந்திரி உடனே கதவைத் திறந்து விட்டார்; ப்ரபு உடனே வெளி வந்து மலஜலபாதையைக் கழித்துக் கொண்டு அப்பாடா! என்ருராம். அப்போது மந்த்ரி அருகே வந்து, ப்ரபோ! இது தான் மோக்ஷமென்பது; இப்போது அப்பாடா! என்றீரே, என்ன ஸுகங்கண்டு இது சொன்னீர்? தேஹத்திலிருந்த பாதை தொலைந்ததிற் காட்டில் அபூர்வமான வொரு ஸுகம் வந்ததில்லையே; இருந்த பாதையின் நிவ்ருத்தியைத் தானே ஸுகமாகக் கருதுகின்றீர்; இது போலவே பிறப் பிறப்பு மூப்புப்பிணித் துன்பங்களினின்று நாம் விடுபடுவதற்கு மேற்பட அபூர்வமாக ஒரு ஸுகமும் வருவதன்று; ஆத்யந்திக துக்க த்வம்ஸமே மோக்ஷமென்று கொள்ளீர்' என்ருராம். "பாஷாணகல்பதைவ முக்தி:" என்கிற நையாயிகாதிகளுக்கும் இதுவே கருத்தாகத் தேறும்.

245. நம்முடைய ஸித்தாந்தமோ வென்னில்; அபூர்வமாக வொரு மஹானந்தமநுபவிப்பதே மோக்ஷமென்பதாம். ஆளவந்தார் " कदाऽहमैकान्तिकनित्यकिङ्करः प्रहर्षयिष्यामि—கதாஹமைகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்றருளிச் செய்தார். *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனுய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்து அநுபவிக்கிற ஆனந்தம் அவரவர்களுக்கு ஆத்மைக வேத்யம். "வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்தும்" என்னப் பட்ட திருப்பாவையில் *ஒருத்தி மகனுய்ப் பாசுரத்தில்* வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்* என்றது உயிரான வார்த்தை. வருத்தம் தீர்ந்ததோடு நில்லாமல் மகிழ்ந்து என்னும்படியான வொரு நிலைமையுண்மை காட்டப்பட்டது. நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (7-5-10) * வார்த்தையறிபவர் என்ற பாட்டில் * போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கி* என்றிவ்வளவு சொன்னதற்கும் மேற்பட " தன் தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தை யெண்ணி " என்றருளிச் செய்திருப்பது நோக்கத் தக்கது.

246. *तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति* என்றும் *ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति* என்றும் இந்த ஜீவாத்மா பரமாத்மாவோடு ஐக்யம் பெறுவதாக உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியிருக்கையாலே இவன் தனியே நின்று கைங்கரியம் பண்ணிக்களிக்கை

யென்பதற்கு அவகாசமேது? என்பர் பிறர். மேலே குறித்த ப்ரமாணங்களில் ஐக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. *ஸாம்யம் உபைதி* என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸாம்யமாவது என்ன? ஐக்யமன்று. *उपमा यत्र सादृश्यलक्ष्मीरुल्लसति द्वयोः— உபமா யத்ர ஸாத்ருச்யலக்ஷ்மீருல்லஸதி த்வயோ:* என்கிற ஆலங்காரிகர்கள் "तद्भिन्नत्वे सति तद्गतभूयोधर्मवत्त्वं साम्यम्" என்று தெளிவாகச் சொல்லுவர்கள். இரண்டு வஸ்துக்கள் தனிப்பட இருந்து தீரவேண்டும். தன்மைகளில் பெரும்பாலு மொற்றுமையே யொழிய வஸ்துவில் ஐக்யமல்ல. 'சந்த்ரஸமம் முகம்' என்றால் சந்திரன் வேறாகவும் முகம் வேறாகவும் இருப்பதை ப்ரத்யக்ஷத்திற் காண்கிறோம். இப்படி பல த்ருஷ்டாந்தங்கள் பார்க்கலாம். ஆகவே, பரமாத்மா வேறுதத்வமாகவும் ஜீவாத்மா வேறுதத்வமாகவும் இருந்தாலொழிய *ஸாம்யமுபைதி* என்பது நிர்வஹியாது, "ब्रह्मैव भवति—ப்ரஹ்மைவ பவதி" என்றவிடத்திலுள்ள ஏவகாரத்திற்கு இவகாரத்தின் பொருள் கொள்ளவேணுமென்பதை வேதமே காட்டியிருக்கின்றது. எங்கே யென்னில்; யஜுர்வேதம் இரண்டாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில் 'विष्णुरेव भूत्वेमान् लोकान् अभिजयति." என்றவிடத்தில் 'விஷ்ணுரேவ' என்றதற்கு 'விஷ்ணுரிவ' [விஷ்ணுபோல] என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டியிருப்பது பிறர்க்கும் உடன்பாடு. ஏனெனில், மேலே *இமாந் லோகாந் அபிஜயதி* என்று சொல்லியிருக்கையாலே.

247. ஸ்ரீஹர்ஷகவி இயற்றிய நைஷத காவியத்தில் இரண்டாவது ஸர்க்கத்தின் முதல் ச்லோகம் வெகு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது. நளமஹாராஜன் ஒரு தடாகத்திற்குச் சென்று ஹம்ஸபக்ஷி யொன்றைப் பிடித்துக் கொண்டான். அது விடுபடுவதற்குப் பலவாறு முயன்றும் பயன் பெறவில்லை. அரசன் மனமிரங்குமாறு பலபேசி விடுபட்டது. அதைச் சொல்லுகிறார் மஹாகவி *அதிகத்ய ஜகத்யதீச்வராத்* என்னும் (2-1.) ச்லோகத்தினால். அதில் உத்தரார்த்தம்—*वचसामपि गोचरो न यः स तमानन्दमविन्दत द्विजः* [வசஸாமபி கோசரோ ந யஸ் ஸ தமாநந்தமவிந்தத த்விஜ:] என்பது. விடுபட்ட அந்த ஹம்ஸபக்ஷியானது வாசாமகோசரமான மஹானந்தத்தை யடைந்திட்டதாக இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. இந்தச்லோகம் சிலேடையாகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹம்ஸபக்ஷி விடுபட்டு இன்பமெய்தினது மாத்திரம் இங்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. ஒரு வேதாந்தி முக்திபெற்றுப் பேரின்பம் நுகர்வதும் இங்கு சப்த ஸந்நிவேச விசேஷங்களால் வெகு அழகாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. 'விடுபட்டுப் பீடை தொலைந்தது' என்று இவ்வளவே சொல்லாமல் வாசாமகோசரமான ஆனந்தமடைந்தது என்றும் சொல்லியிருப்பது நல்ல தெளிவைப் பிறப்பிக்க வல்லது. *முக்திர் மோக்ஷோ மஹாநந்த:*

248. கைங்கரியம் பண்ணுவதாவது வேலை செய்வது தானே; இது துக்கரூபமாக இருக்குமேயல்லது ஆனந்த ரூபமாக இருக்குமோவென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். வேட்டையாடச் சென்ற துஷ்யந்தமஹாராஜன் கண்வருடைய ஆச்ரமத்திலே புகுந்து அங்கே சகுந்தலையைக் கண்டான்; அவளிடத்து மஹத்தான மோஹங்கொண்டான். தான் மஹாப்ரபு என்னும் நிலையையும் மறந்து அவளுக்குக் கைங்கரியம் செய்யப் பாரிக்கிறான்—*ஸம்வீஜயாமி நளிநீதள தாளவ்ருந்தை!—திருவால வட்டம் பணிமாறட்டுமா? என்கிறான். *அங்கே நிதாய கரபோரு! யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணுவுத பத்மதாம்ரௌ— அம்மா! உனது செங்கமலத் திருவடிகளை என் மடிமீது இட்டுக்கொண்டு வருடட்டுமா? என்கிறான். இந்த கைங்கரியம் செய்வதற்கு மேல் தனக்கு ஆனந்தமில்லையென்று நினைக்கிறானன்றோ. இதைத்தான் நம் ஆசாரியர்கள் (முமுக்ஷுப்படியில்) "சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிற தென்னில்,.அந்த நியமமில்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே" என்ற திவ்ய ஸூக்திகளினால் வெளியிட்டருளினர்.